

Một Thời Vụng Dại

Contents

Một Thời Vụng Dại	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	6
3. Chương 3: Chương 3	10
4. Chương 4	15
5. Chương 5: Chương 5	20
6. Chương 6	24
7. Chương 7	27
8. Chương 8	29
9. Chương 9	35
10. Chương 10: Chương 10	39
11. Chương 11: Chương 11	43
12. Chương 12: Chương 12	49
13. Chương 13: Chương 13	53
14. Chương 14	60
15. Chương 15	65
16. Chương 16	72
17. Chương 17	73
18. Chương 18: Chương 18	75
19. Chương 19	79
20. Chương 20	83
21. Chương 21	87
22. Chương 22	95
23. Chương 23	99
24. Chương 24	102
25. Chương 25	104
26. Chương 26	108
27. Chương 27	112
28. Chương 28	116
29. Chương 29	120
30. Chương 30	126
31. Chương 31	131

Một Thời Vụng Dại

Giới thiệu

Khả đỏ mặt khi nhớ lại những cảnh đã qua. Đúng, ngày ấy cả nhóm cô theo Lam Hằng tắm sông. B

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mot-thoi-vung-dai>

1. Chương 1

Ngồi dong đưa trên ghế xích đu với cây kem trên tay, Khả Khả thản nhiên vừa ăn, vừa đọc sách. Cô không hề để ý xem quanh mình, có ai nhìn nét trẻ con trong cô hay không? Viên đá nhỏ kèm theo tấm giấy được cuộn tròn từ khung cửa sổ bên kia rào, bay vèo sang và rơi trúng vai cô Khả Khả giật mình là oái lên. Cô đưa tay đặt lên tim như thế để trấn an mình. Nhặt mảnh giấy nhỏ ấy, cô lẩm bầm:

” Khả Khả, chiều nay rảnh tranh thủ đến sân vận động xem đội bóng Sông Lam Nghệ An đụng với đội Đồng Tháp. Cả bọn mình hẹn nhau chỗ cũ. Nhỏ nhất định phải đến đó. Không có, nghỉ chơi luôn. Vẽ có người mua tặng cho bọn mình rồi. Nhớ đến nhạ Lam Hằng”

Mắt Khả Khả liếc về khung cửa ấy, nhưng bóng Lam Hằng đâu chẳng thấy, thay vào đó khuôn mặt gả con trai, từ một tuần nay hay tìm cách làm quen với cô lúc đi phố về, ngoài con đê vắng ấy. Khả Khả cau mày liếc ngang tỏ thái độ ghét bỏ của mình. Đáp lại, gả tặng cô nụ cười thật tươi tắn và bàn tay hôn gió hướng về cô.

Khả Khả quay đi miệng lẩm bầm:

- Đồ mắc gió! Thấy cái mặt “hăm tãi” là ta ghét rồi. Vậy mà cứ chường mặt ra hoài. Người đâu không biết thẹn là gì mà !

Cô hất mặt, thản nhiên dùng hết cây kem mới chịu quay lưng vào nhà. Bên cửa sổ từ căn lầu ấy, tiếng hút gió đưa sang. Khả Khả cúi đầu giấu nụ cười, bởi trước khi vào, cô đưa que bằng tre của cây kem quảng về phía khuôn mặt “hắc ám” ấy. Cử chỉ trẻ con của cô được tặng bằng nụ cười và ánh mắt nheo nheo như trên ghẹo của gã.

Những bước chân như sáo của cô và nụ cười trên môi của Khả Khả thu lại và ngừng hẳn bởi gương mặt nghiêm nghị chắn trước mặt là cô Út - Người con gái bà nội Khả Khả cưng yêu nhất nhà.

- Đi đâu như ăn cướp vậy?

Ánh mắt như soi bói ấy chiếu thẳng vào cô, Khả ấp úng:

- Con vừa ở ngoài vườn vào... chứ có đi đâu mà...

- Mà cái gì? Thấy cách ăn mặc, ai không biết từ ngoài vườn vào. Con gái lớn rồi mà nhảy nhót như ngựa vậy. Không tề chỉnh đàng hoàng chút nào. Trên ấy, mẹ cha mi thế nào, mà nhìn vào làm người ta chướng mắt quá đi.

Khả Khả nhìn lại mình. Chiếc áo thun ngắn tay, cái quần short trắng, bó sát có ren tua tua. Xem cô có khác gì đứa con trai bướng bình, bụi đời trong mắt cô Út đâu. Khả Khả gượng cười, giọng pha trò:

- Ở nhà, chứ đâu có ra phố mà phải ăn mặt nghiêm nghịh chính cộ Con ghét nhất là cách ăn mặt rườm rà, nên sống theo ý mình như vậy không phải gọn nhẹ và thoải mái hay sao?

Út Thắm liếc ngang, môi trề tỏ vẻ chê bai. Cô bỏ ra phố sau khi tặng cho Khả Khả câu nói với giọng châm biếm:

- Phải rồi, đẹp lắm ! Vậy sao không đi ngông ngông ngoài đường, biểu diễn một vòng cho thiên hạ rửa mắt đi. Xem có ai mời vào khu tâm thần nghỉ mát không cho biết ! Ăn mặc như bọm vậy mà còn cãi !

Với bộ đồ dài thướt tha rườm rà cô Út Khuất ngoài cổng, thế mà ánh mắt của Khả Kha vẫn còn trông theo, cô lép nhép:

- “Hơn người ta có bốn tuổi, mà làm như người lớn lắm vậy? Thấy hai tà áo dài bó người là tôi muốn đi tắm rồi. Bực bội chứ có hay ho gì đó mà kiêu cách. Muốn đứng đắn, nghiêm chỉnh hả ? Tự do thôi, cho bà thoải mái diện, chừng nào chán thì dừng lại. Bầy đặt hỗn với cha mẹ tôi à? Không dám đâu.”

- Con lắm bầm gì đó Khả Khả ? Bộ gây gổ với cô Út nên rửa thềm nó hả ?

Giật mình Khả quay lại, thì ra bà nội ở sau lưng cô tụi? bao giờ. Khả bật cười, ôm lấy cánh tay bà nũng nịu :

- Út Thắm một khi la rầy là con cũng chịu “lép” cho êm nhà, êm cửa. Chứ con đâu dám “hó hé ” gì mà nội hỏi ?

Bà Hội cười, dịu giọng :

- Cho nên nó đi rồi, con mới âm ỨC, thềm thì “rửa” cho hả giận, chứ gì?

Khả nghiêng mặt cười môi cong cong khi đáp lại :

- Ai dám nội ! Út Thắm là con cưng của nội mà. Con đâu có gan “bứt dây động rừng” chứ. Muốn ăn cơm ngon của nội , muốn được nội thương yêu và “lì xì ”, ai ngu chọc cô ấy chi ? Bộ muốn bị nội đuổi về Sài Gòn sao ? Không dám đâu à.

- Đừng có nịnh, nội hết tiền lẻ rồi.

Hôn lên má bà, Khả Khả nheo mắt nũng nịu:

- Thì cho tiền chẵn, con không hề từ chối đâu nội lo.

- Ham lắm. Con đó.

Cô cười rụt cổ, tay chỉ ngược vào người mình :

- Nói chơi chứ Khả Khả của nội là con người đầy nghĩa khí. Tình cảm là “chín” nhưng tiền bạc không phải là “mười” đâu nhen. Chỉ cần bây giờ nội vui vẻ chấp thuận cho con rời nhà ba tiếng đồng hồ thôi, là con thương nội “thượng hạng” luôn . Thật đó.

Bà Hội quay lại nhìn cô dò xét , bà hỏi:

- Giờ định đi đâu nữa đây, mà gièm hơi với nội vậy cô hai?

Khả nghiêng người nhún vai cười :

- Nội biết ý con hết trơn, rồi làm sao giấu đây ? !

- Con đó, về đây một tuần nay chứ ở nhà với nội được mấy lát chứ . Chút đĩa này lại rước , chút đĩa kia lại xin , một lần con thoát ra khỏi nhà là đến xế chiều nội mới thấy mặt của con à . Đi riết đi, lỡ có chuyện gì... bà ngoại và mẹ bây về đây , nói này , nói kia ai chịu nổi ?

Khả Khả cười thành tiếng , cô phân bua :

- Nội à, con lớn rồi mà. Mùa hè con mới có dịp về bên nội. Bạn bè con đưa một nơi, đến hè mới tụ về quê, vui vẻ bên nhau. Hết hè con lại về Sài Gòn ở với ngoại để tiện việc học hành. Nội hay ngoại, ai cũng thương yêu con , làm gì trách cứ nhau chứ.

- Con còn nhỏ làm sao biết được chuyện người lớn mà nói.

Lắc đầu , Khả Khả dịu dàng thuyết phục :

- Nội à , con không thích “xí xọn” áo quần , nữ trang hay gì gì cả . Con chỉ thích đá banh thôi , mà... mà hôm nay đội quê hương của nội gặp Sông Lam Nghệ An , làm sao con ở nhà cho đành được . Nội không thấy thiếu một cổ động viên “hết sảy ” như con là một thiệt thòi lớn cho đội nhà của mình hay sao ?

Cô vừa nói vừa diễn tả , hình ảnh dễ thương bởi nét dí dỏm trên khuôn mặt của cô , xui ánh mắt thương yêu của nội dành cho cô sáng lên . Được nước , Khả Khả không bỏ qua cơ hội :

- Nội xem , con đã trưởng thành rồi mà phải hôn nội ? Chẳng lẽ , con không biết đường nào nên đi , nẻo nào nên tránh hay sao ? Con đi xem đá banh , chứ có rong chơi trên phố đâu mà nội sợ.

Lấy giọng , cô đưa ngón tay ngoéo và tay của nội :

- Bảo đảm với nội , tan trận xong , mười lăm phút sau con có mặt tại nhà trình diện ngay . Nhất định không thiếu một giây , uy tín mà nội !

Bà Hội nhìn cô vặn hỏi :

- Nhưng con đi với ai mới được ?

Khả Khả hưng phấn kể lể :

- Có ai ngoài ba cô bạn cũ hồi nhỏ của con . Tụi nó sợ cô Út “lên lớp ” nên đâu dám lộ mặt ở đây , đành hẹn âm thầm trước cửa sân vận động thôi . Nội à , gần đến giờ rồi đó , con nôn lắm.

Bà Hội nhìn đồng hồ treo tường rồi bảo :

- Còn hai giờ nữa mới bắt đầu trận đấu . Đi chi sớm vậy ?

Biết bà đồng ý , Khả Khả hôn lên má để tạ Ôn , cô cười :

- Không ai hiểu và thương con như nội vậy . Miễn nội đồng ý cho con hưởng buổi chiều vui vẻ , la hét thoải mái là con yên tâm rồi . Còn nửa giờ nữa đến sân cũng không muộn.

- Vậy vào dọn cơm đi , nội ăn với con cho vui ; ở đó mà nịch hót.

Khả Khả vỗ tay cười thành tiếng :

- Xin tuân lệnh . Giờ nội sai con làm gì , cũng OK hết . Vạn vạn tuế nội.

Khả chưa kịp dùng cơm với nội , bởi xuất hiện người khách không mời mà đến . Trong khi cô khó chịu , không thể nào mỉm cười chào khuôn mặt “hắc ám ” ấy ; thì trái lại , nội cô vui vẻ đưa tay mời gã ngồi đối diện với cô , kèm theo sự? thân thiện trong ánh mắt.

Gã đem buồng cau trong túi xách trao cho nội cô và ngọt ngào lên tiếng :

- Dạ , má của con bảo đem buồng cau sang cho bác dùng lấy thảo.

Bà Hội vui vẻ cười bảo :

- Để bên ấy má con dùng đi , bên này bác Hai có mà.

Nhìn sang Khả Khả lướt nhanh , gã tiếp :

- Dạ , con cũng biết vậy , nhưng muốn bác dùng với má con cho có chút tình . Má con với bác là láng giềng với nhau có khác gì người một nhà , san sẻ cho nhau , để tình cảm thêm thân thiết hơn , như vậy mới vui.

- Thôi thì bác cũng nhận cho chị bên nhà vui . Chứ bác bên này không có thì cũng chạy sang má con xin , chứ đâu có gì mà ngại . Ở bên nhau mấy chục năm rồi , có khác gì một nhà . Ồ ! Mà con về chơi chừng nào đi vậy Duy Long ?

Duy Long cười dỏm dẫm :

- Chừng nào bác và má con ghét bỏ , không chấp chứa nữa thì con đi . Chứ lần về này con không muốn đi chút nào cả.

Bà Hội cười mắng thương :

- Cái thằng này . Con về là chị Hiền ở bên nhà vui mừng biết bao . Mỗi lần đưa con đi , về nhà cả tháng buồn bã . Già rồi , con cháu về là mừng rồi . Niềm vui của cha mẹ , ông bà tuổi về già có bấy nhiêu đó thôi . Bao giờ lớn tuổi con sẽ hiểu.

Duy Long trầm giọng như muốn san sẻ cùng bà :

- Dạ con hiểu chứ , cho nên , dù ở Sài Gòn vui thế nào , tiện nghi bao nhiêu con cũng không lưu lại đó . Về đây , cảnh đồng quê tuy có buồn , nhưng gần cha mẹ anh em , ấm cúng hơn.

- Năm nay con bao nhiêu rồi Long ?

Anh cười liếc về Khả Khả rồi ngọt giọng đáp :

- Dạ trên ba mươi rồi bác ơi ! Bác xem đây có ai giúp con được không ? Bên nhà má con cứ kêu cưới vợ hoài nhưng ở đây con chưa có dịp quen với ai cả.

Bà trao ly nước từ tay Khả trước mặt anh và mời: - Con uống nước đi , rồi ăn cơm với bác cho vui.

Thoáng dò Khả Khả , anh hỏi :

- Bác mời nhưng cô đây không vui làm sao con dám dùng ?

Bà Hội nhìn Khả Khả bật cười :

- Con quên rồi sao ? Con Tí Ti ngày xưa một tay con ẵm bồng đó . Nó ở Sài Gòn với ông bà ngoại để đi học cho tiện , hè nó mới về thăm bác vài tuần , đến nhập trường cũng về trên ấy rồi . Nhà này có mình bác và con gái út của bác ở thôi.

Duy Long trở mắt nhìn Khả Khả . Cô đỏ mặt khi nghe nội kể : ngày xưa cô được gã “quỷ ám ” này ẵm bồng.

- Thì ra đây là Tí Ti sao ? Ngày còn ở đây con thương Tí Ti lắm , ngày nào cũng rước cô bé về nhà ẵm bồng , đưa ngủ . Có khi ngủ với con mấy ngày liền mới chịu trả về đây . Giờ Tí Ti mau lớn quá, con nhìn không ra.

-Ồ ! Thì con đi cũng mười mấy năm rồi.

- Dạ , mười lăm năm chứ ít đâu . Tí Ti à , em mau lớn thật đó . Vậy mà tuần nay , anh cứ tưởng là Út Thắm chứ.

Cô liếc về anh ta rồi lặng thinh , quay sang nội cô có vẻ không vui :

- Nội à , con không ăn đâu , đến giờ rồi con đi nha nội.

Bà Hội nhìn nét phụng phịu của cô, cười bảo:

- Con phải gọi bằng chú nhé. Chú Long có khác gì người nha , con ngại gì không dùng cơm chung chứ? Ăn no nội mới cho đi , còn không thì ở nhà.

Quay sang Duy Long , bà phân bua :

- Con gái mà thích đá banh , chiều nay Đồng Tháp mình đá với đội Sông Lam , Tí Ti xin bác đến đó xem cho được mới nghe.

- Dạ , bóng đá cũng là trò giải trí lành mạnh chứ bác . Con gái thích cũng đây có sao ? Con cũng mua vé xong , chút con cũng đi.

Nhìn Khả Khả , Duy Long tự? nhiên :

2. Chương 2

Khả Khả Lặng im suốt khoảng đường dài, Duy Long gọi chuyện thế nào, cô vẫn không hề đáp trả. Anh mỉm cười cho xe vọt mạnh, bất ngờ, Khả Khả hốt hoảng ôm lấy chiếc bụng rỗng của anh. Cô kêu lên:

- Ông làm trò gì vậy? Bộ muốn vô phòng cứu cấp hả ?

Duy Long cười hỏi :

- Ủa , dây âm thanh được mở rồi sao ? Tại sao này giờ Tí Tí khóa kỹ lắm mà.

Thu tay lại , cô xằng giọng :

- Không thích nói thì sao ? Ai cho ông gọi tên cúng cơm ấy vậy ?

- Ai kêu nói mà cau có . Còn tên để người ta kêu chứ , giấu làm gì ? Tí Tí , cũng đẹp chán chứ bộ !

Duy Long càng già cô càng cao giọng :

- Có nội nên tôi nhận nhượng , ông đừng làm tới nha . Cha , bộ muốn lên mặt , làm chú tôi hả ? Còn khuya à.

- Ai thích làm chú , tại nội Tí Tí kêu thôi . Tôi thích làm “anh” hơn . Với lại , mình đâu có họ hàng gì phải gọi theo ngôi thứ cụ/a người lớn . Đúng không , khi vắng họ , em có quyền gọi Duy Long bằng “anh” mà.

- Không dám “anh” đâu . Tôi gọi bằng “ông” chứng tỏ thấy giữa tôi và ông hoàn toàn xa lạ , biết chưa ? Đừng có bày đặt qua nhà , ý vào nội tôi mà nhiều chuyện . Tôi chưa ghét.

- Bộ tôi đáng ghét lắm sao ? — Duy Long rút vai hỏi.

- Biết vậy thì tốt . — Khả gật đầu thẳng thắn đáp.

- Nhưng cái mà Khả Khả ghét là điểm nào ? Tại sao nhiên ghét người ta một cách vô căn cứ là sao ?

- Tôi không nói nhiều . Ghét toàn diện là không thích gặp bất cứ đâu, nhất là tại nhà nội của tôi.

Duy Long nhượng mắt :

- Lỡ tôi sang ấy tìm Út Thắm , Khả Khả cũng không cho sao.

- Điều ấy làm sao tôi dám cấm; miễn ông đừng nhìn tôi, nói về tôi, và tiếp xúc tôi là được rồi.

Duy Long kêu lên :

- Trời ơi ! Cấm điều gì ác vậy ? người ta sang đó chủ ý có bấy nhiêu thôi . Bật đèn đỏ , chết sướng hơn sống.

Cô nhéo mạnh vào tay Duy Long hỏi:

- Ông nói bấy gì đó. Muốn tôi nhảy xuống xe không?

- Ê ! Đừng có làm càn nha . Xe sau lướt tới là khổ đó à . Anh nói thật lòng mà. Từ bữa gặp em ở bờ sông... làm sao thôi gặp được mà cấm chứ ?

Dù giọng Duy Long hạ thấp như van nài , nhưng cô bé vẫn gạt ngang.

- Đó không phải chuyện của tôi , làm sao nhớ mà nhắc nhở kể lể . Nhiều chuyện.

- Nhiều chuyện gì ? Nếu không có anh nhảy xuống cứu em có phải uống một bụng nước rồi chìm xuống đáy sông chết luôn hay sao ?

- Nếu biết người cứu tôi sống là ông , thà ở với “bà thủy ” có lẽ yên thân hơn.

- Nói vậy mà ráng lấy giọng cho được.

Khả Khả nhăn nhó kêu lên :

- Nói sao ? Chẳng phải ông ra sức cứu tôi rồi muốn gì Khả Khả này cũng chiều hết hay sao ? Tôi không phải là Kiều Nguyệt Nga mà phải lòng khi được Lục Văn Tiên cứu tử . Ông muốn thì tìm cơ hội khác đi.

Duy Long gằng giọng :

- Em đừng nói là không thích anh ghen.

- Chứ gì nữa. Nếu thích, tôi trốn ông làm gì. Thấy ông dằng nà , tôi không từng lánh nẻo khác sao?

- Hừ , làm như Duy Long là gã con trai mới lớn vậy ? Ánh mắt , khuôn mặt khi đối diện anh của em, không cho anh biết em nghĩ gì hay sao ?

- Nghĩ gì nói đi ? — Cô thách thức.

- Em muốn anh nói thật ư ?

- Vàng thiệt đâu sợ lửa chứ ?

Duy Long nuốt giọng , nhỏ nhẹ bảo :

- Từ lúc nằm trong tay anh , khóc trên vai anh suốt khoảng thời gian khủng hoảng đó , em...

- Em sao ? Á khẩu hay chạm phải điện nên nói không được ?

Duy Long bật cười , khiến xe mất thăng bằng loạng choạng , cô sợ Ôm lấy anh trong hốt hoảng . Duy Long nắm bàn tay đặt ở bụng mình vỗ về:

- Xin lỗi , không sao đâu , yên tâm đi . Anh chạy đàng hoàng lại.

Cô rút tay lại , nhưng Duy Long giữ chặt ở đó . Anh bảo :

- Khả Khả , em ngại gì chứ ? Anh mang thành ý khi ngỏ lời với em mà . Hay em chê anh “già ” ?

Khả đổ mặt khi nhớ lại những cảnh đã qua . Đúng , ngày ấy cả nhóm cô theo Lam Hằng tắm sông. Bãi cát lải cạo nên Khả Khả chẳng sợ gì , dù cô không biết lội . Nước một lúc một lên cao , cô càng say mê vùng nước mát ấy hơn. Cuối cùng , trượt chân nước cuốn cô xa bờ , nếu không có Duy Long nhảy xuống cứu , chắc ngập mà chết mất còn đâu . Nằm trong tay anh suốt từ ấy , nhờ làm hô hấp nhân tạo , mới đem lại sự? sống cho cô . Nhớ lúc Long hôn lên môi cô , Khả Khả đổ mặt, ngượng cứng người , đưa tay lên môi mình . Phản xạ tự? nhiên xui cô rút mạnh tay lại và nhảy xuống xe . Duy Long bất ngờ nên xe chao đảo ngã xuống . Khả Khả bị lăn xuống bờ ruộng . Duy Long dù bị đau nhưng anh vẫn mặc , cố chạy lại đỡ Khả Khả , cuống quýt hỏi :

- Em có sao không ? Khả Khả , tay sao vậy ?

Cô ngồi bịch xuống ruộng ôm lấy hai gối chân mình lắc đầu :

- Không có gì . Ông cho xe chạy đi , tôi đón xe khác đi sau.

Tay Duy Long bị trầy dài ngay chỗ , máu rướm rướm , anh lấy khăn chậm ình trong im lặng . Khả quay lại bắt gặp , cô lo lắng hỏi :

- Có sao không ?

Lạnh nhạt , Duy Long lắc đầu :

- Không có sao ? Trầy ngoài da không nhằm gì.

Giọng ra lệnh , mắt Long lạnh lùng hơn :

- Lên xe tôi đưa đi , tới giờ rồi . Hay muốn trở về nhà ?

Gương mặt anh căng thẳng , chân bị đau nên Long khó khăn trong từng bước . Giọng anh mỗi lúc một lạnh lùng hơn , tất cả những gì ở anh , xui cô riu riu theo chân như một đứa trẻ sợ lệnh của người lớn vậy.

Xe được Long cho đi trong lặng lẽ . Khả Khả qua đoạn đường đá gồ ghề cô sợ té thêm một lần nữa , nên đưa tay với về ngưỡng ngập ôm lấy anh . Duy Long đưa tay gỡ nhẹ nắm ngón mềm mại đặt ngay bụng mình

ra , anh dúi bàn tay ấy dưới nệm xe , cử chỉ cách biệt này cho Khả Khả biết trong lòng anh đang nghĩ gì rồi !

Cô thu tay lại , gương mặt Khả Khả đành lại , mắt muốn khóc vì tội? ái bị va chạm , bởi sự? chối bỏ ấy . Khi xe đến cổng sân vận động.

Giọng lạnh nhạt của Duy Long khẽ bên tai cô :

- Còn chưa chịu xuống ?

Khả Khả như bị động , cô xuống nhanh và ngập ngừng hỏi , mắt nhìn khuỷu tay của anh lo lắng :

- Tay đau lắm không ?

- Ai mượn quan tâm đến ? Không nhảy lần nữa là tốt rồi.

Duy Long cho xe quay đi với gương mặt căng thẳng , ánh mắt sắc bén lướt sang cô trước khi khuất bóng . Trông theo , Khả Khả nghe lòng mình xót xa , một thoáng băng khuâng , lo lắng . Nhưng nhìn đồng hồ và nhớ đến cuộc hẹn , cô vội vã đưa mắt trông tìm bạn bè của mình.

Ồ kìa , chúng nó đang dáo dác tìm cô . Khả Khả lòn lách rồi cũng đến gần họ được.

-Trời ơi ! Tao tưởng mày chết rồi chứ ?

Giọng chanh chua của Nhã khi đưa tay kéo cô lại gần . Lam Hằng cầu nhàu không kém :

- Đã “phon” rồi , mà cả tiếng mới có mặt là sao ? người ta vào cả rồi . Cho mi ngồi biệt mù khỏi thấy luôn . Đã cận thị mà lè mè không chịu đến sớm . Chán chưa từng thấy.

Hồng Hạnh xen vào :

- Bà giáo nhỏ đi lâu rồi mà , vậy ai dám cản trở mi chứ ?

- Đủ chưa . Đã bảo có chuyện mà chưa chịu tin . Ai muốn chúng mày đợi . Bộ người ta không nóng ruột hay sao , mà hết người này cần nhân , đến người kia cự? nự? — Khả cau có.

Lam Hằng cười giả lả nắm tay Khả Khả bảo:- Thôi vào sân đi sắp đến giờ gặp Công Minh rồi đấy.

Khả kêu lên :

- Ái da ! Đau mà.

- Ủa sao vậy ? — Lam Hằng nhìn tay bạn hỏi khi thấy bàn tay bạn rướm rướm máu.

Khả Khả cắn môi lắc đầu :

- Không sao !

- Còn nói không sao ? Máu ra kìa . Mi bị gì vậy ?

Lắc đầu , cô nói khác đi.

- Gấp quá tao đi honda ôm , đường dần nên trượt ngã . Không có sao , vào cổng đi , đừng nắm tay tao nha.

- Ủ , biết rồi , đau lắm phải không ?

Thanh Nhã xuyết xoa :

- Ai biết mi bị ngã xe đâu , mạnh dứa nào nấy trách cứ.

- Bỏ đi , đợi mãi ai không quạu chứ . Tao cũng vậy thôi . Chúng ta vào để trễ.

Hồng Hạnh tỏ vẻ lo lắng :

- Vết thương ấy xem nhẹ nhưng không nên xem thường , bởi sỏi ấy dễ gây nhiễm trùng cho bàn tay bị đau và rất lắm đó.

Lam Hằng lắc đầu chất lưỡi :

- Chút tao về rửa oxygéné và băng lại , không có gì phải sợ . Chúng mình đi.

- Kéo Công Minh đợi đấy — Thanh Nhã chọc ghẹo Lam Hằng.

Lam Hằng không vừa :

- Đúng vậy . Cả tuần nay ta chỉ chờ đợi phút này thôi . Không được sao ? Ai dám hó hé gì nào ?

Thanh Nhã nghiêng mặt cười , chậm rãi đáp :

- Ai dám phê phán lời nào . Chỉ tiếc rằng...

- Rằng gì ? Ngập ngừng là bệnh kinh niên của mi hở , nhỏ kia ?

Thanh Nhã nheo mắt chậm rãi bảo :

- Công Minh là cầu thủ xuất sắc , anh ở tuyến nào cũng thành công , hay toàn diện , nhưng... tiếc rằng anh có hôn thê rồi , thừa bà chị ; có thích , làm ơn giấu chút chút , lộ liễu quá người ta cười cho đấy.

Lam Hằng vừa đi vừa trề môi đáp :

- Ê ! Cầu thủ hay , cổ động viên ngưỡng mộ , ủng hộ mỗi khi anh ta xuất hiện hay lên bóng . Còn đời thường của anh ta làm sao , có gia đình chưa , không thành vấn đề . Ta thích lối đưa bóng ở biên vào khung thành cho đồng đội “sút ” chính xác , chơi “đẹp” không thô bạo , một cầu thủ hiền lành có đạo đức . Chứ ta đâu có yêu và muốn làm vợ cầu thủ , thì vợ nào dám phê phán ta chứ . Bộ tính giỡn mặt “sư tử ” sao hả ?

- Yêu thích , ngưỡng mộ , cách bờ bến yêu thương trong gang tấc thôi cô bạn à . Ta đánh tiếng chuông ấy , để thức tỉnh mi không lầm đường lạc lối ấy mà.

Lam Hằng hất mặt “hứ ”.

- Tốt quá há.

- Chứ sao ? Ai thấy chết mà không cứu chứ ? Tâm từ bi mà.

Khả Khả cười :

- Thiện tai , Thiện tai . Tín nữ hãy stop , không nên tranh cãi nữa , vì chúng ta sắp vào “ngọ môn quan ” rồi đấy.

Hồng Hạnh hòa theo :

- Để dành hơi chút la cho nó đã.

- Hay dữ à ? — Thanh Nhã cười chọc ghẹo.

- Chứ sao , đợi chủ nhà đá vô khung thành đối phương tới tả không la, không ủng hộ sao được . Đồng Tháp quê ta mà.

- Sao không đem theo cái trống đánh đã tay hơn ?

Quay sang Khả Khả , Hạnh cợt? nợt? :

- Tại “bà lão ” này nè . Lề mề , chậm còn hơn rùa . Hát dở mà sấm tuồng lâu là bả đó. Nếu không , ta đi thuê ban nhạc “mai táng ” , mỗi lần bên Sông Lam thua, ta sẽ kêu nhạc trối lên bản “Hồn tử sĩ ” cho họ hết thời luôn.

Khả Khả cười hất mặt đáp :

- Trời bắt dung sao i ngã lòng một cầu thủ bên Sông Lam . Chừng ấy , anh ta tặng i bản “Biệt Ly ” . Lúc đó khóc tiếng “tàu” luông con gái ạ !

- Ê ! Đừng làm giọng mẹ bè trên nha . Coi chừng ta quật khối đấy nhé . Chừng ấy khọc điệu Radé cũng không ai thương đâu , nhỏ a ..

Lam Hằng cười thành tiếng . Như nhớ điều gì cô hốt hoảng kêu lên :

- Trời ơi ! Tao quên lấy giấy vào cửa rồi.

- Đồ mắc gió . Không có vé sao vào được . Vậy mà tụi? giờ tao tưởng trong túi mầy . Lăn thẩn như bà nội tao có khác à.

Khả nhỏ nhẹ lay tay Lam Hằng hỏi :

- Vé mi để đâu ? Còn sớm mà , bình tĩnh nhớ lại xem.

Lam Hằng nhìn quanh quất như muốn tìm kiếm ai vậy , miệng vẫn đáp :

- Chú Út hên tao ở đây nè. Chú bảo mua vé ỉnh xem . Tụi? giờ gặp nhỏ Khả , tao quên mới chết chứ ?

Hồng Hạnh trấn an :

- Có gì đâu , mình nắm tay đứng bên cổng rào . Chú ấy ắt phải đến và gặp mình thôi . Lo gì mà rồi lên chứ.

Khả cũng dịu giọng xen vào.

- Hồng Hạnh nói đúng đó . Nếu “chú Út ” quên đến , chút tụi mình đi dạo chơi . Đâu cần phải vào trong ấy mới vui chứ.

Thanh Nhã có dịp châm biếm Lam Hằng :

- Nhưng đi phở , làm sao thấy mặt được thần tượng của ta chứ ? Không gặp không về , nhất định vậy thôi.

Giọng nhẹ nhàng nhưng ánh mắt đầy ý nghĩa của Thanh Nhã khiến Lam Hằng nóng mặt hơn :

- Vậy rồi tức hả , con kia ?

- Đâu dám tức , sẵn miệng nói cho bớt hơi ấm lòng thôi . Ai tức thì ra miệng , nín trong lòng tối ngủ không được , mệt lắm đây , bạn hữu.

3. Chương 3: Chương 3

Khả lên tiếng :

- Tên Thanh Nhã nhưng lời cho đi có thanh thoát chút nào đâu . Cổ họng có sẵn lưỡi câu trong đó nên không châm biếm , móc ngoéo người ta, nó bệnh sida hay sao á . Chuyên môn soi bói , mai mốt có gì... đừng nói sao Khả Khả này không tha à.

Thanh Nhã cười nheo mắt , cô đưa tay nựng?ng cằm Khả Khả , môi chúm chím :

- Ê ! Bắt đầu làm đồng minh nhỏ Hằng hỏi nào vậy ? Có phải từ buổi chiều dưới nước được chàng nâng lên đây không nhỏ ? Chưa nhập khẩu , nhỏ cũng chịu tạm trú . Dữ à ! Xem vậy mà nhỏ Khả cũng biết chọn mặt gửi vàng quá chứ Hồng Hạnh?

Hạnh khoát tay :

- Ê ! Muốn nói gì thì nói , đừng kéo tao vào cuộc nhé . Nhỏ Hạnh này không bao giờ a dua “ừ” đâu nhá . Con bạn nhiều sự?.

- Bộ mi cũng tính nhập khẩu vào anh Lam Hằng nữa sao mà tránh né thấy ghê vậy ? Biết gã luật sư ấy cho chịu ký hay không mà đăng ký ào ào không sợ “hố ” vậy bà chị ?

Khả Khả cau mày :

- Đầu óc mình hắc ám nên nghĩ ai cũng giống mình . Bị nhiễm khuẩn điên hồi nào vậy bà ? Có cần “em ” đưa đến khu tâm thần khám tổng quát hay không đây bà chị ?

Hồng Hạnh bật cười , nhướn mắt nhìn Khả đáp : - Làm gì cau mày vậy người đẹp . Nếu khuẩn làm sao biết mình có con bạn đẹp như mơ vậy . Mắt to , lông mi cong như bàn tay mấy vũ công Thái Lan đang biểu diễn , môi hồng như trái táo , hấp dẫn không chê được.

- Đồ điên ! — Khả Khả đẩy tay khi Hạnh định nện?ng cầm mình.

- Điên sao mà điên chứ . Tại vì trùng “mống chuông ” đang từ các bà chị lây lan qua em . Chưa có ai để ý nên từng từng chút thôi.

Khả cười thành tie&’ng trước sự diễn tả bằng mắt môi và bàn tay ấy của Hồng Hạnh. Lam Hằng nhăn mặt.

- Tao đang lo ngay ngáy đây nè , còn chúng mày giỡn tỉnh bơ hà.

Thanh Nhã đang cười , cũng thu lại môi đáp :

- Vậy mới nói !

- Tới bà nữa à . Im cho con nhờ không ? Làm ơn nhìn xem có may gặp chú Út tao không , ở đó mà cười toe toét ! Bụi?c ghê đi.

Khả Khả không nghĩ rằng Duy Long về luôn . Chẳng lẽ giận cô , anh bỏ mặc Lam Hằng đợi chờ mòn mỏi hay sao ? Anh là người Lam Hằng ngưỡng mộ nhất , lời đẹp nào cũng được cô trân trọng tặng cho chú Út mình , mỗi khi có cơ hội nhắc đến . Anh đành lòng nào để nhóm bạn bè của Lam Hằng thất vọng chứ ! Anh sẽ đến thôi , cô tin như vậy !

- Giấy vào cửa nè , ở đó mà tìm kiếm ?

Giọng quen thuộc của Duy Long khẽ vang khiến Lam Hằng quay lại , nét mừng rỡ trên mắt cô in đậm :

- Trời ơi ! Chú đi đâu mất biệt , làm “con ” đợi muốn chết.

Chiếc áo thun trắng ngắn tay , nên Duy Long khó mà giấu được vết thương từ khuỷu tay kéo dài xuống . Anh vội để tay ra phía sau và bảo :

- Chú bận chút chuyện . Thôi mình vào kéo trẻ.

Khả thoáng nhìn , bắt gặp ánh mắt lạnh của Duy Long , cô quay đi . Trong khi anh trao Lam Hằng túi xách :

- Trái cây và nước ngọt có đủ trong đó , chút đến giờ giải lao có mà dùng , để thôi lát lại la khát nước.

Lam Hằng há mồm kêu lên , khi đưa tay nhận túi xách.

- Tay chú sao băng bó dài quá vậy ?

Nhăn nhó khi nhìn xuống tay mình . Duy Long đáp :

- Chiếc xe này chú chưa quen , nên qua khoảng đường đang thi công xe bị ngã . Chú vào bệnh viện băng lại , nó hơi sâu và dài , chú sợ bị nhiễm trùng.

- Phải vậy chứ ? Hèn gì con đợi chú hoài luôn.

Quay sang Khả Khả cô nhìn Duy Long và kể :

- Bạn con nè, gấp đến chỗ hẹn, nên đi honda ôm, cũng bị té trầy tay máu rướm rướm thấy sợ luôn . Máy ông xe ôm chạy ẩu lắm , tốt nhất là đi xe đạp cho an toàn hơn.

Duy Long lạnh mặt , giọng đồng tình trách cứ :

- Vậy sao ? Gã honda ôm nào thật là vô dụng , vậy mà cũng đưa rước khách cho phiền người ta !

Đặt vé vào tay Lam Hằng , Long bảo :

- Con cùng các bạn xem vui vẻ nhé.

- Còn chú , không xem sao ? Trận này hay lắm , không xem uống không tưởng được chú biết không? Toàn là tuyển thủ quốc gia không hà.

- Chú biết , nhưng chú còn nhiều chuyện phải làm . Nếu xong chú sẽ vào sau . Con xem trước đi . Chú đi nhé , chúc vui vẻ.

Hồng Hạnh nhanh miệng , mắt nhìn Duy Long bảo :

- Chú Út , cảm ơn nhé . Chú thật là người tế nhị , chu đáo . Tuần sau , chú cũng thế nhé.

Duy Long cười đáp lại với sự? vui vẻ , lịch sự? :

- Nếu Hồng Hạnh thích , tôi sẵn sàng lo vấn đề lương thực?c cho . Không no , không về mà . OK ?

- Quân tử nhất ngôn.

- Tứ mã nan truy — Duy Long đưa ngón cái lên và quay đi.

- Chú Út “hết sẩy ” nhạ Lam Hằng, nếu có mười ông chú như mày, “Đời ta vẫn đẹp sao ” luôn.

Lam Hằng trề môi :

- Được người bạn ham ăn thành trời , nói không biết ngượng như mày đó hả “Đời ta toàn màu đen ” thì đúng hơn à.

Hồng Hạnhcười khi :

- Ôi ! Đen hay trắng gì chẳng cần thiết . Giờ vào cửa đi nhỏ.

Khả Khả theo chân bạn với nỗi buồn len lén đi vào hồn . Duy Long không hề nhìn cô , nếu có ánh mắt ấy lạnh nhạt , bất cần . Lòng cô từng tức không chịu được ! Tâm trạng này chưa từng có trong cô . Khả Khả lắc đầu , môi mím lại thầm bảo với mình : “Không nói thì không nói , ai cần ai ? ”.

Tan trận bóng đá , Lam Hằng cười tỏ sự? hoan hỉ trong lòng , cô choàng tay qua vai Khả Khả trút đi niềm vui của mình :

- Mi thấy không , bất cứ bàn thắng nào của đội , đều có công của chàng tuyển thủ Công Minh . Anh ta đưa banh hết ý luôn , bởi vậy báo Tiền Phong bầu chọn đầu có sai.

Hồng Hạnh cười , búng tay xen vào :

- Từ lúc khai mạc giải đến nay , sân nhà chưa bao giờ chiến bại. Miễn ai về sân này đụng đội chủ nhà xem như “nạp mạng ” , không sao thoát được.

- Tao nghe mi kể , y như sân Đồng Tháp là miệng chần vậy ? — Thanh Nhã rút vai.

- Vậy chứ sao ? Nhớ lại đi , có đội nào đến đây mang vinh quan về không ? Từ hòa đến thua không hà . Sân bãi , lãnh đạo có xem ngày giờ khai mạc mà . Có thắng chứ không bao giờ ngã gục tại chiến trường . Không hết ý hay sao ?

Hồng Hạnh búng tay nghe chóc chóc , Thanh Nhã càng tức thêm , cô hứ :

- Bởi vậy , đội Thành phố mới chơi một trận để đi vào lịch sử đó . Trọng tài luôn bênh vớic đội chủ nhà , vì ông ta sợ không có ngày về xứ nên ép đội khách . Bị ép chế tinh thần người ta bựic mình , “chơi ” trọng tài tại sân luôn , cho bỏ tật.

- Bởi vậy , rời sân , rời bóng vĩnh viễn luôn , không oan ức chút nào ! – Hồng Hạnh trả đũa không nhân nhượng.

Lam Hằng cười , mắt ngược cao về mơ mộng :

- Trời ơi ! Hôm nay , Trung Vinh , Quốc Cường , Minh Nghĩa ai cũng bảo vệ khung thành tốt , thật là một tập thể tốt.

Lam Hằng cười , mắt ngược cao về mơ mộng :

- Trời ơi ! Hôm nay , Trung Vinh , Quốc Cường , Minh Nghĩa ai cũng bảo vệ khung thành tốt , thật là một tập thể tốt.

Khả Khả chen vào :

- Chiến thắng này không nhắc đến Công Nhậm và cơn lốc đen Tấn Thành là điều thiếu sót đáng phê phán.

- Con lóc màu da cam đỏ để Hồng Hạnh ghi trong nhật ký tuổi hồng của nhỏ ấy đi . Mình nhớ đại khái được rồi — Lam Hằng cười nheo mắt.

- Chứ không phải nhớ : đời tôi chỉ một người sao ? Tội nghiệp không ? Có cần mua một hoa hồng nhưng tuyệt đẹp đem tới nhà tặng anh không nhỏ ? — Hồng Hạnh nghiêng mặt hỏi.

Thanh Nhã cười thành tiếng , cô nắm tay Hạnh bảo :

- Hạnh này , bỏ kêu Lam Hằng đợi ở đâu cũng được . Nhưng đến tư gia thì hơi kệt đấy nhé.

- Kệt gì nào ? — Hồng Hạnh hiểu ý Nhã nên móm cung.

Thanh Nhã liếc về Lam Hằng cười cười , thần nhiên đáp :

- Thì phu nhân của anh chàng tuyển thủ ấy , không vui về gì nhận bông hồng của một hoa hậu tặng cho phu quân của mình đâu , bạn ạ !

- Nếu được là hoa hậu , người ta tặng hoa hồng ấy phải là...

- Là ai nhỉ ?

- Là anh Hai kiến trúc của mi đó , con nhóc.

Thanh Nhã cười thật to , tay khoát khoát bảo :

- Nếu có nhã ý đó thì không cần trở thành hoa hậu . Anh Hai vừa góa vợ của ta thường bảo : Không cần hình thức rườm rà , hoa mỹ chỉ cần hàng có chất lượng là đủ rồi . Ở đời , đâu có gì qua cái gói “vuông vuông ” ấy mà.

Khả Khả cười xen vào gỡ rối cho Hằng :

- Chắc chắn anh Hai sẽ có dịp tuyển chọn ỉnh một người vợ với gói “vuông vuông ” kếp xù . Nhưng...

- Nhưng sao ? Nghẹn họng rồi à ? — Thanh Nhã cong môi , hất mặt hỏi.

Khả Khả hai tay bịp lấy đôi môi mình , bởi nụ cười thành tiếng khó kềm chế được qua ý nghĩ đang có ở cô.

Qua cơn ấy cô bảo :

- Nhưng mà... mà gương mặt cô vợ của anh Hai mi chọn vừa té phải thùng dầu , nên có chút méo mó vì ~ vết phỏng in hằn trên làn da ấy . Vì anh của mi quan trọng chất lượng chứ đâu có trọng hình thức phải không ? Thế thì sự chấp nhận phải có thôi.

- Phải cái con khỉ gió . Mi đó , bênh vực Lam Hằng không ngượng ngập chút nào . Đâu cần phải ra mặt một cách lộ liễu như vậy chứ . Có muốn làm “thiếu ” nhỏ Lam Hằng cũng nên từ từ , kín đáo một chút . Đâu có gì phải nôn nóng , rút ngắn thời gian cấp tốc vậy.

Khả Khả đập lên vai bạn với câu trách cứ :

- Dầu óc nham nhở... vậy cũng nói cho được , không sợ quỷ sứ cắt lưỡi hay sao con nhóc ?

Cô ôm bàn tay với vẻ đau đớn . Lam Hằng lo lắng ôm vai bạn ân cần hỏi :

- Trúng chỗ đau hả ? Về nhà mau đi , ta băng lại cho.

Khả gạt nhẹ , Lam Hằng nhăn nhó xót xa , trong khi Thanh Nhã rút vai bật cười tỏ vẻ thỏa mãn :

- Trời hại đó em gái ạ , bỏ cái tật a dua nhé.

Hồng Hạnh xen vào :

- Mi với Khả Khả gặp nhau y như hai cô cùng yêu một người vậy . Bên kia kích bác , bên này chống trả quyết liệt . Ta ở giữa khổ ghê đi , chẳng biết ngã về bên nào cho phải nữa.

Thanh Nhã cười nheo mắt lại :

- Bên nào có anh em trai vừa đẹp , vừa có địa vị , giàu có thì ngã vào , để tìm cơ may cho duyên phận của mình . Có bấy nhiêu đó mà cũng tìm không ra đầu pháp . Vậy mà dám xưng là sinh viên trường luật . Thật xấu hổ !

Lam Hằng cười giọng chanh chua :

- Nếu hai đứa bây cùng yêu chú “Việt kiều ” của tao , nhất định cơ hội ấy sẽ dành cho Khả Khả . Còn Thanh Nhã hả ?

- Đợi chuyển phà sau hay kiếp lai sinh chứ gì ? Hứ, chú mày ấy hả ? Không có vé vào “cửa lòng ” của tao đâu con ranh kia.

Thanh Nhã bước nhanh , dang tay trước mặt bạn mình “xổ ” một hơi không kịp thở . Vừa nói , vừa diễn tả sự bất mãn của mình , giọng hùng hồn khiến Lam Hằng cười :

- Trời đất ! Mi làm gì mà vọng động vậy . Thí dụ thôi mà , bộ ý nghĩ đó có trong tim mi rồi sao , phản ứng mạnh vậy , bà chị ! Thực tế làm gì có chứ ?

Thanh Nhã vừa lấy hơi để trả treo lại. Không ngờ Duy Long xuất hiện ngay sau lưng cô, trước sự ngỡ ngàng của cả nhóm. Thanh Nhã buông tay xuống , mặt quay đi cười bảo :

- Mới nhắc Tào Tháo , Tào Tháo tới ngay . Nhắc tiền , nhắc bạc được vậy tốt biết bao.

- Cô nói gì thế Thanh Nhã ?

Cô liền nhìn Duy Long cười , đưa tay chỉ Khả Khả bảo :

- Khả Khả , đang trông ngóng đợi “chú ” đến ấy. Cô bảo : nếu có chú xuất hiện , tặng cho nhóm một bữa bún riêu thì tốt biết mấy. Mới gọi tên chú ba lần, y như trong kinh. Chú lại đến ngay. Thì ra chú và Khả Khả có cùng một tư tưởng . người ta thường nói “Thần giao cách cảm ” là vậy mà.

Duy Long liếc sang Khả Khả ,cô cúi mặt tránh né ánh mắt dò hỏi của anh. Duy Long lắc đầu đáp :

- Thanh Nhã à . Tôi không đủ phúc được bạn của cô nghĩ đến đâu . Sau này có người lạ đừng nói ~ lời theo xét đoán , sẽ bất lợi cho Khả Khả nhé , Thanh Nhã . Khả Khả sẽ e ngại trước bạn bè lạ và cô ấy sẽ trách tôi đấy.

Thanh Nhã nhướng mắt :

- Chú nói thật chứ ?

Duy Long cười giả lả :

- Bỏ đi ; giờ chúng ta đi ăn xem như yêu cầu của Thanh Nhã đi . Cô cùng các bạn muốn ăn gì nào ? Bún riêu hay phở gà ?

Hồng Hạnh tự nhiên nắm tay Duy Long vật nhẹ :

- Chú muốn ăn gì ? Ưu tiên cho người có lòng “chi trả ” trước , tụi này hy sinh “ăn theo ” không hề có ý phàn nàn . Chỉ cần bao tử được đáp ứng theo yêu cầu là đủ rồi.

Duy Long quay sang Lam Hằng cười hỏi :

- Còn cháu của chú thì sao nè ?

- Con một phe với chú . Ăn gì cũng được mà.

Duy Long cười gật đầu bảo :

- Bún riêu thì bún riêu . Mình đi !

Anh quay lưng đi trước. Có lẽ Khả Khả không muốn đi. Bên tai Duy Long nghe lời động viên của Lam Hằng :

- Còn sớm mà, chút tao đưa mi về. Út Thắm có nói gì để tao nói cho Đi ăn chút thôi mà . Không có mi ai ăn nổi chứ ?

-...

- Bộ đau lắm hả ? Về nhà tao rửa và băng lại cho . Nhớ uống thuốc , nếu không nó hành lắm đó.
- Biết rồi mà . Nếu mi không nắm tay , nó đâu có đau.
- Quên , xin lỗi nha.
- Nhiều chuyện !

Suốt buổi ăn đó, Duy Long luôn cười cười, nói nói. Lúc anh tặng cho Thanh Nhã miếng cua, khi chăm sóc Hồng Hạnh bằng ly nước ngọt với cử chỉ thân thiện. Nhưng một ánh mắt nhỏ không hề tặng cho Khả Khả, đừng nói chỉ một lời hỏi thăm cô Khả Khả biết Duy Long còn giận mình, nên cô lặng lẽ bên Lam Hằng , không tham gia cuộc vui ấy , mặc cho các bạn mình tha hồ đối đáp vui đùa với Long.

4. Chương 4

Bà Hội thấy mấy ngày nay , Khả Khả khi đang đưa trên chiếc võng ngoài hiên nhà , lúc ngủ vùi trên võng ở cuối vườn. Bà biết cô có điều gì đó muộn phiền, nên không cùng bạn bè vui chơi như ngày nào.

Trái lại, Út Thắm của bà thì vui vẻ hơn , bởi Duy Long cùng bạn anh ta là Thái Hưng và Thành Đạt thường đến nhà bà; Khi làm tiệc tùng , lúc đưa nhau đi picnic.

Bà mong Duy Long để ý và ngỏ lời Út Thắm , đám cưới sẽ được cử hành long trọng hân hoan cho bà biết bao, khi có được một chàng rể đàng hoàng và giàu có như Duy Long vậy. Nhưng ước mong cuối đời của bà , không biết có được như ý không nữa. Nếu thật như thế là bốn phận của bà đối với con cái không có gì để trách cả ; có ra đi về với gió núi mây ngàn , bà cũng yên tâm về đứa con gái út của mình.

Tiếng người lao xao ngoài cổng . Bà vội bước ra cửa , Lam Hằng ủa vào như cơn lốc , cô cuống quýt hỏi :

- Nội à , Khả Khả của con đâu rồi vậy ?

Bà bắt gặp Duy Long cùng bạn bè có cả Út Thắm của bà đi cùng nữa . Đưa tay chỉ Lam Hằng :

- Nó ở trong phòng từ sáng , con vào gặp Khả Khả đi.

Lam Hằng bay vào phòng , bà đưa mắt chào cả bọn . Út Thắm lên tiếng :

- Má à , mấy ổ rau câu trong tủ lạnh còn không , má cho con đi.

Đưa tay chỉ vào tủ , bà cười bảo :

- Còn đó chứ đâu có ai ăn mà hết. Kỳ này Tí Ti làm cũng khéo quá chứ. Con lí lắc đó mà cũng làm được việc lắm.

Út Thắm có vẻ không vừa ý liền đáp :

- Má khen cho nó được nước . Về đây , tối ngày đi miết có lo gì trong nhà đâu . Lâu lâu mới làm con vừa ý một lần , đâu có gì đáng mà khen.
- Thì nói cho nó vui vậy mà.

Hồng Hạnh cùng Nhã theo Lam Hằng vào phòng tự lúc nào. Thái Hưng nhìn theo bóng Hạnh, quay lại hỏi Duy Long :

- Mình đến đây cũng nhiều lần , sao không thấy Tí Ti ra ngoài. Anh biết mặt của cô ấy không Duy Long ?
- Duy Long nhìn hai tay mình đan nhau trước mặt , anh đáp giọng thật thấp :
- Cũng có gặp vài lần.
 - Bộ cô ấy bị tật nguyên gì sao , không thấy đi chơi cùng mình vậy Long ?

Út Thắm đặt đĩa rau câu trước mặt ba người , cô liếc về phòng của Khả Khả , cô nói với vẻ khó chịu :

- Hơi nào để ý đến con bé mưa nắng bất thường đó . Lúc mới về đây , ngày nào cũng tụ tập sáng đi , chiều mới lững thững về nhà . Bà nội có la rầy thế nào cũng lén lút , trốn nhà đi chơi cho thỏa thích.

- Giờ không đi nữa à ? — Duy Long hỏi nhỏ.

- Chứ gì nữa . Đột nhiên rút vào phòng suốt , có khi từ sáng đến chiều , đọc sách ngoài chiếc võng ở góc vườn , dành cho ông Hai nghĩ lưng , mỗi khi má tôi nhờ ông hái trái cây dùm.

Thái Hưng liền gợi ý :

- Sao mình không kêu Tí Ti nhập bọn , biết đâu cô ấy sẽ vui hơn thì sao ?

Út Thắm liền đáp :

- Anh tưởng em không đề nghị sao ? Cả Lam Hằng , Hồng Hạnh cùng Nhã thuyết phục thế nào con bé cũng bướng bỉnh không thay đổi ý mình . Hôm qua , còn đòi về Sài Gòn nữa , má tôi thương nên nài nỉ ở lại. Tôi với Tí Ti tuy là cô cháu nhưng tuổi không mấy chênh lệch, đáng lẽ cùng lứa dễ thông cảm hơn; không biết tại sao tôi và Tí Ti chẳng có quan điểm nào giống nhau cả.

- Về Sài Gòn ư ? Chưa đến tựu trường mà — Duy Long vẻ lo lắng.

- Vậy mới nói , má tôi cưng cháu lắm , đâu muốn xa . Thế mà , con bé một hai nài nỉ xin về ngoại để chuẩn bị năm học mới.

Thành Đạt ngạc nhiên hỏi :

- Bộ Tí Ti không học ở đây sao ?

- Con bé học ngành kinh tế lâu rồi. Hè đến , mới về thăm má tôi vài tuần , bà nhớ nên không cho đi sớm , nó giận nên rút vào phòng , nhất là mỗi khi tôi ở nhà.

Thành Đạt cười cười lên tiếng :

- Tôi thì muốn có mặt nơi nào Thắm xuất hiện. Con bé ấy với tôi “kỵ rờ ” rồi . Thật là có cơ hội mà không biết hưởng.

Thái Hưng liếc bạn :

- Nếu con bé là tôi , thì không đến anh đâu nhé.

Út Thắm đỏ mặt , mắt thoáng sang Duy Long , dù anh đang cúi đầu im lặng :

- Hai anh nói bậy bạ gì đó ? Chúng ta là bạn bè mà , đừng mang ý đó chứ.

- Nếu có cũng tốt , chứ có gì Út Thắm phải cản trở cho đau lòng vậy ?

Thái Hưng cười vỗ tay ;

- Thật là dễ thương và ý nhị cho câu ngỏ ý tuyệt vời ấy của anh đó Thành Đạt . Tôi là đối thủ mà còn phải xiêu lòng đây , huống chi phải đẹp chứ ?

Thắm đỏ mặt , mắt liếc nhanh về Long , anh đang ngồi trầm ngâm với điều thuốc trên tay.

Trong khi ấy Lam Hằng ngồi bên cạnh Khả Khả nhăn nhó :

- Mi nói đi , còn hai tuần nữa mới đến ngày nhập học mà , sao về trên ấy sớm vậy ? Bộ không thương bọn tao nữa phải không ?

Lam Hằng đem ~ bộ đồ Khả Khả xếp vào valy treo lên . Hồng Hạnh nhìn Khả Khả nằm im lặng với ánh mắt soi bóng , cô gần giọng hỏi :

- Mi giận một trong ~ đứa này thật sao ? Có gì mình không phân bày được chứ ? Vắng mi ~ buổi đi với Út Thắm không có ý nghĩa gì cả . Chẳng lẽ đi ăn chơi “miễn phí ” ngu sao từ chối. Chứ tao không hạp gó Ut Thắm chút nào

Thanh Nhã trẻ môi :

- Không thích mà ăn thấy sợ luôn . Nếu thích chắc không còn sợ mũi nào dành phần cho tao và Lam Hằng à.

- Ăn không tốn ai chẳng làm “nốt ” ~ món béo bỏ chứ? Trong khi bà Út Thắm e lệ, ăn lấy vị làm mẫu cho các chàng trai ngắm nghía, ta có đối tượng nào đâu mà giữ nét nhu mì “nữ thực như miêu ” chứ?

Lam Hằng cau có nhìn hai người trách cứ :

- Không lo nài nỉ cho Khả Khả đổi ý , ở đó lo tranh cãi vấn đề ăn uống . Mệt quá đi.

- Hơ ! Con nhỏ này một khi nó chứng rồi, có nói gì cũng vậy thôi. Chỉ có một người có thể làm cho nó đổi ý. Rất tiếc người đó không phải là con Hồng Hạnh này. Thành thật chia buồn cùng mày Hằng à.

Không muốn chuyện không có gì bạn bè lại suy diễn theo ý nghĩ của mình . Khả Khả lên tiếng :

- Hằng hơi nào nghe lời thêu dệt của con nhỏ đó . Mình về Sài Gòn làm muốn gặp ba má vì ông bà sắp đi công tác ở Campuchia . Lần này không biết mấy tháng mới về , có kịp lo inh tiền bạc , sách vở trong năm học tới hay không ? Khi gặp rồi mình về đây chơi , đến ngày học sẽ về lại . Chứ đâu có giận ai mà đặt chuyện.

Hồng Hạnh nheo mắt cười :

- Nói bậy nói bạ , vậy mà có kẻ vội vàng phân bua thấy sợ , như chạm phải điện 220V vậy.

- Đúng đó , nếu mi không giận ai trong bọn mình và không hờn một nhân vật nào đó thì đừng nên về trên ấy. Chúng mình chỉ có mùa hè mới được bên nhau thôi , nhưng năm sau chưa chắc được vui vẻ . Vì biết đâu trong bọn mình ra trường , người bận bịu công tác xa , người thu mình trong hôn nhân thì sao ? Chúng ta qua tuổi trưởng thành lâu rồi , tình cảm đâu ai dám khẳng định nó không bất chợt đến với chúng mình chứ ? Còn vui ngày nào , mừng ngày ấy . Tại sao không tận hưởng ~ ngày tháng hạnh phúc này chứ — Thanh Nhã tiếp lời Hồng Hạnh.

Lam Hằng không hện mà tiếng vỗ tay của cô cùng Hồng Hạnh đồng vang lên Giọng Hạnh kêu lên :

- Lam Hằng , mi thấy giọng luật sư của Thanh Nhã khi đứng trước công chúng chưa ? Lý luận vững chắc và hợp lý , đáng cho điểm mười . Giọng biện hộ thanh thoát , ghép tội sắc bén , ban lãnh đạo miễn lưu ban cho sinh viên có trình độ tiếp thu tốt , tuy nhan sắc có phần dưới trung bình...

Thanh Nhã sừng sộ bảo :

- Ai bảo mi đưa ta lên mây , rồi thả tay dìu ta xuống vực sâu vậy nhỏ kia ? Ta không cần mi khen đâu nhé . Lúc nào cần ta sẽ nói thật ý mình nghĩ . Ta tin Khả Khả sẽ suy nghĩ lại mà bỏ đi ý nghĩ đó , cho bọn mình có được ~ ngày vui trọn vẹn thế thôi ! Ai thuyết trình đâu mà phê phán hở con kia ?

Hồng Hạnh quay lại hỏi Khả Khả , không màng đến lời nặng nề ấy :

- Ê nhỏ , Thanh Nhã hao hơi tổn tiếng , mi nghĩ sao ? Có ở lại hưởng tiếp tục “~ ngày xưa thân ái ” hay không ? Mi đừng có nghe buồn trong lòng rồi ra đi , “mùa thu không trở lại ” đâu nhé.

Hồng Hạnh quay sang Lam Hằng cười nói tiếp :

- Nhỏ Hằng này , ta xem chừng nhỏ Khả này vướng trong nhạc phẩm Phượng Hồng có câu : “Ai cũng hiểu , chỉ một người không hiểu , nên có gã khờ ngong nghịu đứng làm thơ con cóc ” ấy.

- Ủ , người không hiểu là mày đó , con khỉ gió . Tối ngày , đoán điều này , suy ra điều kia . Giả thuyết hay kết luận đều nằm trên cái lưới nhiều chuyện của mày đó , nhóc à.

Thanh Nhã cười theo , búng tay bảo :

- Tối ngày nghĩ nhạc phẩm này nội dung thế nào , bản nhạc kia có tâm sự gì . Đợi trong nhóm có gì đó hao hao là y như rằng : áp dụng triệt để . Madam không khen một câu , trái lại phạt trích đáng ~ ai có tâm hồn nghệ sĩ “dỏm ” . Phải chịu thôi , kêu ca gì đó !

Hồng Hạnh liếc cô gằn giọng :

- Đồ ngốc tử mà cũng lên mặt . Khả Khả nó đang buồn chán chuyện gì đó không thể thổ lộ cùng chúng ta . Tao cũng không hề hạch hỏi , vì ai cũng có phần đời riêng tư . Đã bảo là không tiện thì mình cũng nên tôn trọng ý của bạn mình . Cho nên tao mới nói quạ , nói điều cho nó vui vẻ trở lại , mi không thấy sắc mặt nó thảm thương hay không ? Vậy mà cũng học khoa tâm lý , chưa thi ta cũng biết mi bị điểm liệt rồi à.

Khả Khả cười , tạo khuôn mặt vui vẻ để bạn vui lòng , cô choàng tay sang Hồng Hạnh giọng cảm động:

- Thôi , bớt giận đi “dượng ba ”. Thanh Nhã cũng như Lam Hằng, ai cũng vì thương Khả Khả thôi mà. Thật lòng , mình đâu có giận hờn ai , tại ba má sắp đi công tác nên mình phải gặp họ thôi mà . Vài hôm mình lại về đây , chúng mình tiếp tục vui vẻ với nhau.

- Vậy cả tuần nay mi không nhập bằng là sao ?

Khả Khả cười phân bày bằng giọng thật êm :

- Thì như Hồng Hạnh hiểu ấy . Gia đình nào , cuộc đời nào cũng có bề trái muộn phiền của nó , khó mà phơi bày được ; Không phải tôi không tin các bạn , mà tôi không muốn sự vui vẻ , tự nhiên của tuổi trẻ chúng ta bị vẩn đục . Một mình tôi là đủ rồi.

- Vậy bây giờ đi được chưa ? Hôm nay chú Long đưa đi thăm cảnh ở Vườn Hồng nè.

Lam Hằng thúc giục :

- Đi đi Khả Khả , vui lắm đó . Chúng ta tha hồ chụp ảnh , chú Út đem về máy tốt lắm . Máy lần đi qua , tụi này có ảnh đẹp ghê hồn đi , không có mi đưa nào cũng nhắc nhở.

Khả Khả vẫn cười đáp :

- Đừng buồn nha . Sau khi về Sài Gòn trở lại , mình sẽ tham gia bất cứ trò chơi nào . Còn chiều nay , mình không đi đâu . Các bạn ra ngoài ấy để bạn của chú Út và cô của mình đợi , họ sẽ phiền đó . Hồng Hạnh , Thanh Nhã , hai bạn đi vui nha.

Hồng Hạnh thắc mắc hỏi vặn lại :

- Có phải bà kỳ rơ với “cô Út ” mình không ?

- Làm gì có . Nếu “dị ứng ” với bà ấy làm sao có mặt trong “Phạm gia trang ” nay chứ . Đừng suy diễn nữa được không ?

- Nhưng để mặt buồn rười rượi của mi ai chịu nổi ?

Khả Khả háy mắt , môi trề ra bảo :

- Chịu không nổi mà ăn hết số luôn , đến nước Thanh Nhã cảnh cáo , mà vẫn còn ngoan cố.

Hồng Hạnh cười , đánh tay cô đáp :

- Đừng nói đến cảnh cáo , thể đồ tặng không nhận nhượng ta cũng không sợ ! Tại vì , chú Út của Lam Hằng , nghe nói ông ấy sắp bay về nước , nên đả xā lảng luôn . Ngần năm một thuở mới được vào nhà hàng số một của tỉnh Cần thơ ; không ăn no , không về . Tội gì mình e lệ chứ , trong khi Út Thắm để ý chú Duy Long , còn ông Thái Hưng và Thành Đạt lại muốn chinh phục trái tim cô Út nhà mày . Có ai để tâm kiểm soát ta đâu mà phải để bụng đối giữ eo chứ.

- Vậy là ” tới luôn bác tài ” — Nhã đẩy vai cô châm chĩa.

Lam Hằng bật cười theo , cô hỏi Khả Khả :

- Ở nhà cũng buồn , đi ra ngoài nhập bọn , tin rằng sự thoáng mát của cảnh trí sẽ giúp tâm tư mình bớt đi sự nặng nề , ngột ngạt thì sao ? Cứ giam mình trong phòng thì được gì nói nghe coi ?

Khả Khả nắm tay bạn , nhỏ nhẹ :

- Thôi mà , đi chơi với chú Út vui vẻ , mình đâu phải là nhân vật chính mà không xuất hiện , kém vui đâu . Ra ngoài ấy đi để Út Thắm chờ lâu , mình phải “bị ” lớp nữa ấy.

Hồng Hạnh xen vào :

- Thấy bả điệu dáng như các hoa hậu biểu diễn thời trang , tao muốn xỉu vậy.
- Nhưng các món ăn khoái khẩu quá nên tỉnh dậy tiếp phải không? Ngàn năm một thuở mà.
- Rất biết ý , cho điểm mười không tiếc nuôi.

Lam Hằng đứng dậy nắm tay Khả Khả :

- Bỏ không đi , tôi cũng không miễn cưỡng nhé . Tạm biệt...
- Chúc vui vẻ.

Quay sang Hồng Hạnh cô cười :

- Ê ! Còn nhỏ Hạnh , sau một tuần “vi hành ” trở về , lên cân nhiều nhé.
- Dĩ nhiên , nhưng dù lên cân thế nào , các vòng đo của tao vẫn lý tưởng như thường đó nhỏ ạ !

Thanh Nhã đùa theo :

- Vẫn đủ để thu hút ~ bật tiền bối “cổ thập lai hy ” Khả Khả ạ !

Cô rút vai và bay ra cửa theo tiếng cười thoải mái hòa vang . Khả Khả cười , mắt trông theo bạn mình . Khi tiếng ồn ào của bọn họ không còn nữa , cô bước ra gặp bà :

- Sao con không nhập bọn họ cho vui . Ở nhà mãi không chán à ? Có chuyện buồn gì nói cho nội nghe. Biết đâu nội sẽ có cách giúp con thì sao ?

Cô hôn lên má bà , nũng nịu cười :

- Nội à , con mưa nắng bất thường nội hơi nào để ý đến chứ . Hết buồn rồi con sẽ vui thôi . Bao giờ hết tiền con sẽ “thông báo ” với nội ngay không chần chờ một phút nào cả . Hãy để sẵn tiền đi bà nội yêu quý ; ngày mai con sẽ xin đấy . Giờ con ra vườn đọc sách nội nhá . Có điện thoại nội gọi dùm con ghen.

Bà nhìn theo lắc đầu, bởi cô không quên mang theo túi trái cây và chén muối ớt. Bà hội lắm bả :

- Tuổi trẻ vui đó , cười đùa rồi nghiêm nghị lặng lẽ không hiểu nổi chúng muốn gì nữa , đành chịu thôi.

Trong khi ấy , Khả Khả thu mình trong chiếc võng đong đưa dưới tàn cây mạn xum xuê hoa trái . Cô để mắt vào quyển sách “Đắc nhân tâm ” của Nguyễn Hiến Lê , nhưng hồn phách của cô phiêu bạt ở chốn nào không biết nữa . Nước mắt Khả Khả lặng lẽ rơi xuống vành tai cô vẫn mặc. Có thể , lòng cô mới vui được nỗi u uất chất chứa từ dạo ấy !

Trong mắt mọi người Khả Khả là cô bé liếng thoág , vô tư , nét trẻ con trong hình hài mỏng manh của cô vẫn còn như thuở mười lăm . Thật sự tâm hồn của Khả Khả vừa trải qua một biến động , đối với cô đó là sự biến đổi không ngờ . Sự bình lặng của mặt hồ thu trong đêm nào ngờ không còn nữa . Một cơn gió chợt đến , làm xao động tâm tư cô ; hình ảnh , ngôn ngữ ấy luôn chiếm cứ hồn cô , không làm sao khai tử sự nhớ nhưng đó được , thế mới là khổ sở vây kín cô !

Khả Khả thẫn thờ nhìn túi trái cây mà cô chẳng buồn dùng đến nó . Cô thở dài và để quyển sách úp vào mặt mình , lòng muốn tìm quên trong giấc ngủ . Nhưng liệu sự trăn trở triền miên ấy có giúp giấc ngủ đến với cô hay không đây ?

Khung cảnh vắng lặng ở miền quê Khả Khả rất thích nhưng mang tâm sự nặng nề này , cô muốn bay về Sài Gòn để tìm cách giải tỏa nó , trả lại sự bình thản cho cô . Vì thế , Khả muốn rời chốn này là vậy đó . Đầu võng như có tiếng thở dài của ai đó , khiến cô như nhớ mặt trông tìm.

Khả Khả ngồi bật dậy , mắt tròn xoe nhìn nhân vật ấy trong im lặng. Thật lâu , thật lâu , phút ngọt ngào ấy kéo dài đến lạnh người , cô quay đi . Người ấy ngồi bệch xuống đất , mắt để yên trên khuôn mặt cô và hỏi nhỏ :

- Em định trốn anh đến bao giờ Khả Khả ?

Cô im lặng đưa tay đẩy hai tay của người ấy đặt nhẹ trên vai mình . Giọng thành khẩn khẽ bên tai cô :

- Anh biết mình có chút giận dữ , khi em có thái độ chối bỏ thẳng thừng đó với anh . Nhưng nhiều đêm suy nghĩ , anh thấy lời tỏ tình của mình quá đột ngột , không tế nhị , nhất là đối với cô gái quá thánh thiện như em . Cho nên , anh tìm cách gặp em để giải tỏa tất cả gút mắc giữa hai chúng ta . Nhưng em luôn khép kín không cho anh cơ hội . Tại sao vậy hở em ?

Ánh mắt khẩn cầu , giọng nhẹ nhàng , ngọt ngào , bàn tay ôm lấy gối chân của Khả Khả , dù cô đẩy thế nào , vẫn không xê dịch được con người ấy xa mình :

- Khả Khả à , anh thương em thật , không hề có chút giả dối nào . Hãy tin anh . Đây là quê hương có cha mẹ , thân tộc của anh , chẳng lẽ anh lừa gạt em sao ? Khả Khả , em đừng treo trái tim anh lên cao nữa . Anh đau khổ lắm em biết không ?

Cô lạnh giọng , mắt nhìn bàn tay bối rối của anh :

- Ông đừng nói nữa . Tôi không nghe đâu.

- Tại sao ? Em không yêu anh là gì ?

- Ông dám khẳng định điều đó sao ? — Cô gần giọng hỏi lại.

- Nhất định . Anh có đủ kinh nghiệm để biết tình cảm dành cho anh đầy ắp trong mắt em mà . Khả à , anh không còn nhiều thời gian để ở bên cạnh săn sóc cho em đâu . Đừng lạnh nhạt với anh nữa . Em không thương , không tội nghiệp cho anh sao Khả Khả ?

Anh gục đầu vào hai gối chân của cô , với nét đau khổ in hằn trên khuôn mặt anh, đã đem lại sự xúc động trong cô Tiếng thở dài thoát từ cô , đã xui gương mặt ấy ngược lên. Anh vội hỏi :

- Khả Khả , em nói với anh lời gì đi , nhưng đừng lắt léo từ chối anh nghe Khả Khả ? Anh thật lòng thương em mà.

Cô muốn khóc và quay đi bảo :

- “Anh ” đi đi , đừng nói ~ lời không thật đó nữa . Tôi không muốn nghe , hãy để tôi yên.

5. Chương 5: Chương 5

Nghe cô gọi mình bằng “anh” , lòng Duy Long khắp khởi . Anh hiểu Khả Khả buồn vì yêu mình , giọng van nài thấm thiết : - Tại sao em không hiểu lòng anh chứ ? Em nói đi , anh phải làm gì để em hiểu được anh đang nghĩ gì về em đây hở ?

Nuốt giọng , thật chậm rãi cô đáp :

- Nếu anh thật lòng yêu thương “em” là anh không nên thổ lộ tâm ý của mình trong ngày tháng quá sớm này . Anh biết , hiện nay em còn là một sinh viên trắng tay và khi ra trường chưa chắc đã có công việc làm để lo chính bản thân mình . Nếu em chấp nhận tình yêu của anh , có phải tinh thần chao đảo hay không ?

Nắm tay cô áp vào ngực mình , anh sung sướng bảo :

- Khả Khả , chỉ cần biết em thương anh, chọn anh bao lâu anh vẫn đợi. Anh không kết thúc theo ý mình đâu. Tất cả anh để em quyết định. Sở dĩ , anh tỏ lòng mình cho em biết là anh rất mong sự chấp nhận của em. Ngoài ra anh không đòi hỏi gì ở em cả.

- Hừ , anh nói đi , khi yêu anh rồi làm sao tâm tư em bình lặng , sự tự nhiên trong khi tiếp xúc làm sao có ? Còn bạn bè và tuổi thân tiên của em thì sao ? Có như ngày nào hay không ? Vậy anh yêu thương em hay hại em đây ?

Ánh mắt liếc ngang anh , đôi môi phụng phịu của cô xui anh cười trong sung sướng . Duy Long khẽ kêu lên :

- Trời đất ! Khả Khả à , em qua tuổi hai mươi ba mùa hè rồi . Chuyện tình cảm ở tuổi em ắt phải đến thôi mà.

- Nhưng em không muốn , nhất là người cố tình áp đặt em lại là anh . Nếu thương em thật lòng , không bao giờ anh tỏ tình ý của mình trong lúc này . Điều ấy cho biết anh không tôn trọng em , anh chỉ nghĩ đến mình mà thôi.

Duy Long vò đầu , mặt nhăn lại nhìn cô , dù nụ cười vẫn nở trên môi :

- Tình yêu trong anh mỗi ngày một sôi động dâng cao , làm sao dè nén cho được . Ngày đi cứ chập chờn trước mặt , anh nôn nóng như điên cuồng , nếu không tỏ tình thì đến bao giờ em mới hiểu tình yêu anh dành cho em chứ ?

Khả Khả đẩy tay anh xa vai mình , cô khó chịu :

- Nếu mình có nợ duyên với nhau thì cuối cùng kết quả cũng không có gì thay đổi. Trong khi em đang học hành, anh muốn em bị trường lớp đuổi em hay sao?

- Anh xin lỗi , thật ra ai đúng vào cương vị của anh , cũng không làm sao khác hơn được.

- Bởi vậy em mới không chấp nhận...

- Em đừng giận với anh nghe nhỏ ?

- Em có quyền từ chối lời tỏ tình của bất cứ ai , kể cả anh . Ai làm gì em ?

Duy Long nhăn như khi ăn phải ớt . Anh bảo :

- Trong mắt em không thèm cho anh biết tình trong em dành trọn cho anh sao ?

Khả Khả bước bình chối bỏ :- Có và chấp nhận là hai vấn đề khác nhau rồi.

- Anh sợ em luôn.

- Biết sợ mà quay đi là tốt đó.

Duy Long cười bảo :

- Đi hả ? Còn lâu à ? Anh không được em chấp nhận lời cầu hôn của mình , nhất định anh ở đây mãi.

Khả Khả gượng đứng dậy , cô bảo :

- Muốn ở cứ ở đó mà lảm nhảm , yêu cầu này nọ . Em vào nhà.

Duy Long ôm cô vào lòng để giữ chân Khả Khả lại với mình. Bất ngờ, cô ngã xuống văng và khuôn mặt Duy Long áp vào má tự bao giờ. Trong vòng tay ấm áp lạ lẫm ấy đem lại cho cô một chút xúc động.

Đến khi nụ hôn lần đầu tiên Khả Khả mới biết cảm giác nồng ấm , thiết tha thế nào . Cô lặng người và ngượng ngập không dám nhìn Duy Long , giọng trầm ấm anh thì thào :

- Anh thương em biết bao nhiêu ! Lạy trời cho chúng ta được bên nhau mãi mãi . Khả Khả , em có biết rằng mình dễ thương lắm không ?

Qua phút xao động , sự tỉnh táo đến với cô . Khả Khả thở dài đáp nhỏ :

- Nếu anh thật sự thương em , anh có đáp ứng điều kiện của em hay không ?

- Điều gì ? Nếu không ngoài khả năng của mình , anh sẽ chiều em.

Khả Khả đẩy anh nhăn mặt bảo :

- Anh ngồi đằng hoàng lại đi , lỡ cô Út hay nội thấy rồi sao ?

Duy Long nhìn vào nhà cười :

- Làm gì có . Út Thắm đang ở nhà hàng với bọn họ . Cô ấy đâu có ngờ anh tìm về với em . Đừng lo.

- Tại sao đang vui với họ mà anh trở về đây ? Lịch sự để đâu thế ?

Duy nắm tay Khả Khả cười phân bua :

- Nếu không làm sao có cơ hội ngồi bên em . Anh không muốn em bị họ trêu chọc , nhất là Út Thắm , hình như cô ta không mấy yêu thích em . Cho nên , anh lên về đây , anh muốn chúng ta tự nhiên khi bàn đến vấn đề nghiêm trọng này . (Trùi làm gì mà phải lên bề, nghe thấy ớn ghê Đúng là co 1 máu... mà)
- Cô Út không thương mẹ em , dĩ nhiên thành kiến ấy làm sao cô ấy thương yêu em được . Nhưng cô Út thật tâm để ý đến anh , có lẽ tình cảm ấy không bình thường đâu . Anh nghĩ gì , nếu cô của em muốn kết hôn với anh , Duy Long ?

Duy Long lắc đầu thẳng thắn đáp , trước ánh mắt chăm chú của Khả Khả :

- Anh thích gọi Út Thắm bằng cô , chứ không muốn được cô ấy gọi mình bằng anh . Nếu không nhờ Út Thắm làm sao anh có cơ hội sang nhà em , để thái độ của người anh thương thế nào chứ . Thật lòng anh chỉ nghĩ và thương một mình em thôi.
- Em thấy anh nên làm bạn với cô ấy đúng hơn.

Trố mắt Duy Long hỏi gần về bất mãn :

- Sao em lại có ý nghĩ đó ? Em nghĩ gì vậy Khả Khả ?

Cô lắc đầu thản nhiên đáp :

- Anh đã nửa đời người rồi , cô của em cũng chừng ấy . Quan niệm sống hay kiến thức cùng trang lứa dễ hòa hợp hơn . Vả lại , em nghe cô ấy trò chuyện với nội , nên biết lòng Út Thắm đã nghĩ đến anh và nội cũng bằng lòng nếu anh bước đến.
- Em đang nghĩ gì đó ?
- Em đang nghĩ : Nếu anh thật lòng bước đến với cô Út thì hoàn toàn thích hợp , hôn nhân sẽ đem lại hạnh phúc trọn vẹn hơn với em ?
- Còn em ? — Duy Long cau mày hỏi.

Thản nhiên Khả Khả diễn ý mình :

- Em còn trẻ , quan niệm dễ thay đổi theo hoàn cảnh và môi trường sống . Không có gì nhất định ở em . Cho nên tình cảm đối với anh không làm sao vững vàng được . Vì thế , em không nhận tình bạn hay bất cứ sự giao kết nào giữa anh và em là vậy đó.
- Nếu không thích anh, thì cảm giác nụ hôn đầu nồng ấm như anh vừa nhận được sự nhiệt tình ở em?
- Đó chỉ là phút bốc đồng thoáng qua thôi , tất cả sẽ phai nhòa trong em . Anh cũng như những người bạn khác của em vậy . Đầu có ai để hương vị ấy mãi trong em chứ ?

Duy Long không hiểu nổi Khả Khả đang nghĩ gì về mình nữa.

- Nghĩa là em muốn sau phút giây này chúng ta thản nhiên xem nhau xa lạ như chưa bao giờ hôn nhau đắm đuối như vậy chứ gì ?

Khả chớp mắt với đôi môi chim lại . Anh gần giọng kéo mạnh cho Khả nằm trong sự trói buộc của mình.

- Em nói gì ? Đã suy nghĩ kỹ chưa ? Anh là trai , sống nơi đất khách bao nhiêu năm , đáng lẽ anh nhiễm tất cả những tập quán , quan niệm sống , xem tình yêu như y phục . Sáng yêu nhau , chiều chia tay không ngượng ngáp . Nhưng anh là người Việt Nam , không xem tình yêu là một trò đùa , một màn kịch dỏm . Anh yêu ai là anh biết mình phải trân trọng thế nào , suy nghĩ , kiểm tra lại trái tim mình bao nhiêu lần trước khi đem tình cảm phơi bày cho thần tượng mình thấu cùng . Tại sao em lại có thể xem anh tầm thường như vậy chứ ? Em nói đi ?

Khả gỡ nhẹ tay anh ngọt ngào phân bày :

- Anh hãy thương cô Thắm và lập gia đình với cô ấy nếu muốn hạnh phúc trọn vẹn đến với mình . Còn với em , xem như những phút vừa qua chưa bao giờ đến . Anh nghe em đi , sau này sự hối hận sẽ không đến với anh . Ngược lại , anh quyết lòng bám lấy em , khổ sở sẽ không tha với anh và kể cả em nữa.

- Tại sao ? Nếu em nói rõ lý do anh sẽ nghe.

- Em không thể nói được . Đây là những lời thành thật nhất của em đối với anh . Duy Long , hãy tin và nghe em đi.

- Có phải chê anh không xứng đáng hay không ?

Khả Khả lắc đầu , cô vuốt bàn tay anh , nhỏ nhẹ cô phân bua ình :

- Anh vừa đẹp người lẫn tính tình với gia thế và sự nghiệp ấy , có cô gái nào không mơ ước được làm vợ anh chứ.

- Nhưng em thì không là sao ?

- Em có lý do của em , mà điều bí mật này không thể phơi bày cho anh hay bất cứ ai biết được . Hãy thông cảm cho em . Hoàn toàn Khả Khả không hề chê anh già , hay gì gì đó theo sự suy diễn của anh . Tại em không thể lập gia đình với anh thôi . Tốt nhất Duy Long nên nghĩ đến Út Thắm hay ai đó nếu anh muốn kết thúc đời trai trẻ của mình.

- Anh chỉ muốn kết đôi với em thôi , vì anh chỉ yêu mỗi mình em . Nếu không , anh không cần em phải bày vẽ hay “bán cái ” anh cho ai đó.

Khả Khả thở dài , mắt long lanh , cô bước lại gốc dừa tựa mình vào đó , thấp giọng :

- Em không khờ dại đến nước đẩy người mình yêu sang bên bờ khác để đau khổ vây kín mình . Chỉ tại em chưa yêu và không muốn lập gia đình , nên em phải nói rõ cho anh biết ý thật nhất có ở lòng em . Sau này , anh không trách sự Ồm ờ có ở em đã gieo hy vọng cho anh.

- Anh không hiểu nổi em . Nụ hôn vừa qua , cơ thể em rung cảm trong vòng tay khép kín của anh , chứng tỏ em đã yêu , đã nghĩ đến Duy Long không ít . Tại sao em lại có những lời cho anh trái với tâm trạng em mang chứ ?

Khả Khả quay lại , không ngờ cô lại đứng trọn trong vòng tay của anh . Cúi mặt thẹn thùng cô đẩy anh ra . Nhưng Duy Long đâu tạo cơ hội cho cô thoát khỏi sự trói buộc đó . Anh gần giọng sau khi hôn lên má cô những nụ hôn nồng nàn . - Nếu em không đưa ra những lý do hợp lý , anh nhất định thừa với nội em và gia đình anh tiến tới , kết thúc sự chờ đợi hồi hộp của anh ngày lập tức.

- Anh không có quyền áp đặt em như thế ?

- Vậy em nói đi ? Anh chấp nhận chờ em mười năm mà.

Khả Khả nhăn mặt liếc anh cười :

- Anh định đến bốn mươi tuổi mới cưới vợ à ? Đừng có điên khùng được không ?

- Yêu em là khùng rồi . Có điên thêm chút nữa cũng không sao ?

- Duy Long à , anh quên em đi , đừng nghĩ đến chuyện chúng ta nữa nghen . Đeo đuổi chỉ gây khổ cho nhau thôi , anh hiểu không ?

- Anh không thể nào hiểu nổi em . Tại sao yêu anh mà từ chối lời đề nghị kết hôn của anh là thế nào ?

- Em có lý do của em mà . Bao giờ anh có gia đình và tiện thì em sẽ tiết lộ cho anh hiểu . Chừng ấy anh sẽ cảm ơn và không trách em nữa — Cô nhăn mặt.

- Sao không bảo anh chết rồi , chừng ấy mình sẽ hiểu nhau thích hợp hơn ?

Khả Khả cười theo , cô đẩy mặt anh xa mình và nhỏ nhẹ bảo :

- Anh trở lại nhà hàng ấy đi , đừng để người ta đợi kỳ lắm.

- Em sợ người ta buồn khi sự đợi chờ dài ra . Còn anh thì nhận sự chối từ của em không buồn sao ?

Mắt Khả Khả cau lại giọng gắt gao hơn :

- Người ta không chết vì mối tình đầu tan vỡ thì không bao giờ buồn vì những sự quen biết thoáng qua như trường hợp anh và em đây . Bao nhiêu năm qua ,anh kiếm lại đi , em đâu phải là người con gái thứ hai thân thiết với anh ? Và anh có thể ngã quỵ vì , khi chúng ta chỉ gặp nhau vài ba lần ? Đúng không ? -Lấy giọng sau tiếng thở dài cô tiếp :- Cho nên , em từ chối là quyền trời dành riêng cho phái yếu . Còn anh tỏ tình trước cô gái có chút thiện cảm là quyền của anh mà . Tóm lại , hãy xem như chúng ta chưa đề cập tới sự chung đôi lâu dài . Mình xem nhau như từ trước đi , có lẽ như thế , nhẹ nhàng và thích hợp hơn . Anh nghĩ lại đi.

Gương mặt Duy Long căng lại , đầu cúi thấp nhìn bàn tay mình xé từng cánh lá vụn vỡ ra.

Khả Khả nhỏ nhẹ hơn.

- Với em hôn nhân còn ở ngoài tầm tay , em chưa ý thức gì về bốn phận trách nhiệm của một người tình , người vợ với mọi sự trói buộc trong quan hệ gia đình . Không có sự chuẩn bị ắt gặp nhiều phiền toái . Nhất là mẫu người như thế nào mới thích hợp với em đây ? Mọi vấn đề còn ở phía trước , em không thích nắm lấy khi chưa có đủ điều kiện để được nó . Anh hiểu không ?

- Em nói đủ chưa ? — Duy Long lớn tiếng hỏi.

- Anh sao vậy ?

- Sao vậy cái gì? Nói đi, nói lại cũng là lời từ chối của em cho anh thôi. Được rồi , tóm lại anh biết mình không đúng đối tượng của em. Thì sự tiến tới anh không đủ khả năng để được cùng em gá nghĩa vợ chồng. Chỉ bấy nhiêu thôi. Anh đã hiểu ý em rồi , không cần dùng những lời hoa mỹ để xoa dịu tự ái của anh, cũng như anh trả lại em những nụ hôn thương hại mà em bố thí cho anh. Chào em.

Khả Khả lặng người trông theo dáng anh với những bước chân hấp tấp ngã nghiêng . Lòng cô dâng lên nỗi chua xót , ngậm ngùi với dòng lệ lặng lẽ trôi trên má . Khả Khả không biết đây là lần thứ mấy mình khóc cho cuộc đời mình . Nhưng với Duy Long lòng cô thật sự dao động . Cô muốn bá cổ anh mà thì thầm rằng : “Duy Long , em cũng yêu anh , thật sự lòng em luôn nghĩ đến anh kể từ đêm đó . Nhưng em không thể cùng anh sánh đôi , tại phần phước của em không đủ để được sống bên anh thôi , đành chịu vậy ! Duy Long ! Em cũng đau khổ như anh ”.

6. Chương 6

Ngày... tháng... năm

Không biết mình có nên kể lại cho Duy Long biết chuyện ngày xưa ấy không ? Biết đâu anh ấy thương mình mà xóa đi tất cả thì sao? Nhưng nếu Duy Long không có tâm hồn như mình mơ ước, khi biết nỗi đau mình mang mười năm nay, anh đã không chia sẻ, lại đem lý do không đẹp ấy rêu rao thì Khả Khả không còn đường sống! Rồi nội sẽ trách cứ, chê bai mẹ, cô Út càng thỏa mãn bởi ấn tượng về mẹ mình mỗi lúc một tệ hơn. Chừng ấy , mình có chối cũng không kịp...

Thôi thì cố quên Duy Long , dù anh là người con trai mình thương yêu bằng trái tim trong trắng . Bao nhiêu thư tình ngỏ ý , bấy nhiêu lần bạn cùng lớp thương yêu , nhưng sự từ chối chưa bao giờ xui mình đau khổ như chiều này . Nụ hôn anh trao , mình muốn hóa thân dưới vành môi ấm áp ấy . Lần đầu tiên mình biết thế nào là cảm giác ngất ngây , ngọt ngào của tình yêu !

Không biết Duy Long có mang sự thiết tha trong phút trao đổi hay không ? Ngược lại với Khả Khả , không bao giờ quên được phút giây của chiều ấy . Đời mình sinh ra để chịu nỗi bất hạnh ấy dày vò mãi sao ? Nhiều lúc mình muốn hét lên. Tại sao tạo hóa sinh ra Khả Khả để làm gì . Mà trút lên đời Khả Khả dấu ấn khó phai ấy ? Để yêu ai Khả Khả cũng phải quên đi vì vì... nếu người ta lật lại trang nhật ký , tất cả sẽ là con số không to tướng dành cho Khả Khả với dòng lệ mang theo.

Đến bao giờ hạnh phúc mới đến với cô gái mang nhiều bất hạnh như Khả Khả đây hở ? Mẹ Ơi ! Chỉ có mẹ mới hiểu được nỗi ê chề trong tâm hồn con thế nào . Đêm nay , con khóc ối tình thơ mộng của mình bay

cao . Mẹ có biết , nhìn anh ấy đi mang theo sự thất vọng , trái tim con đau thế nào không? Mẹ Ơi ! Con muốn mình là con bé ngây ngô không biết tình yêu là gì ? Để con đủ can đảm quên đi dấu ấn mình trót mang.

Ngày ấy , con muốn mình học và ra trường , hầu có phương tiện lo cho chính bản thân trong những ngày cô đơn còn lại.

Không ngờ Duy Long chợt đến , cho con biết sự rung cảm như thế nào , môi anh ngọt ngào mềm mại , thương mến thiết tha ra sao ? Giờ làm sao quên đi phút giây ấy đây hử mẹ ? Con muốn được mẹ an ủi, vỗ về trong đêm nay . Dù con biết ngày mai đây con đã về với mẹ rồi , nhưng ước ao vẫn đầy trong con mẹ ạ ! Mẹ của con... ”.

Lam Hằng biết được Khả Khả về Sài Gòn , cô liền theo bạn cho có tình. Trong nhóm bạn bè, Lam Hằng luôn lo lắng thương yêu Khả Khả.

Ngồi bên nhau trên xe đồ lạng lẽ lướt trên đường. Cô gợi chuyện:

- Đêm rồi không biết buồn chuyện gì mà chú Út của tao uống rượu say mềm. Về nhà bà nội hỏi, chú nhừa nhựa đáp là chú đang thất tình. Nội hỏi “ai gây ra nỗi đau ấy”.Khả Khả biết chú Long nói gì không ?

Khả nhìn ra khuôn sáo nhỏ của xe , từng mảnh ruộng xanh mướt lướt dần qua . Mắt nhắm chiu cô nhỏ nhẹ hỏi :

- Chú ấy nói gì ?

Lam Hằng thở dài , cô đáp thật nhỏ bên tai Khả Khả :

- Chú than với nội “Từ mười năm nay chú chưa hề yêu thương ai như thế. Bây giờ chú mới biết nỗi khổ đau là gì ”? Giọng nhừa nhựa cùng nét đau khổ khác thường ấy khiến nội lo lắng. Thương chú , nội bảo: Hãy nói cho nội biết người con gái ấy là ai , bà sẽ đích thân đến nhà gặp gia đình để xin cưới...

- Chú ấy có nói về cô gái ấy hay không ?

Khả chận lời , nét mặt khấn trương của Khả khiến Lam Hằng im lặng chăm chú nhìn bạn . Khả quay đi hỏi :

- Làm gì nhìn thấy ghê ? Công an điều tra xét hỏi là bà từ lúc nào vậy Lam Hằng ?

Lam Hằng cười nheo mắt :

- Làm công an khi nhìn kẻ đối diện là để dò xét khi đối tượng ấy có phản ứng khác thường . Đó là sự bất ổn của nội tâm , từ ánh mắt sợ hãi , nôn nóng hay gì gì đó , ta suy ra để biết được hành động của họ trong thời gian qua có sai trái hay không thôi . Có gì chứ ?

- Lam Hằng kết luận như thế nào về mình ? — Khả vặn hỏi.

Cô cười lắc đầu cười :

- Ngu sao nói.

- Vậy kể tiếp đi . Chuyện về chú Long đó.

- Chú Long của Hằng , nhưng với Khả Khả ngôi thứ có thể khác hơn mà . Khả không cần phải gọi Duy Long bằng chú như mình.

Khả cười rút vai :

- Mình là bạn của nhau . Ba má mình không là má ba của bạn sao ?

- Nhưng trường hợp chú Long của mình thì khác .-Lam Hằng có vẻ nghiêm trọng ,

Khả Khả cười :

- Vậy muốn gọi chú Long của Hằng bằng gì đâu cho hợp ý ?

Hằng liếc bạn cười chum chim gạn lọc :

- Bộ Khả Khả chưa gọi khác từ “chú ” lần nào sao ?

Khả Khả lắc có đáp :

- Chưa , nhưng ngày mai sẽ gọi theo ý của Lam Hằng , bằng giọng ngọt ngào , êm ái và tình tứ hơn . Đồng ý chứ ?

- Dĩ nhiên , điều này với người nào đó , nhất định Lam Hằng không hề thích , khi phải gọi cô bé ngang hàng với mình bằng “thím ” và xưng “con ” một cách ngoan ngoãn trước mặt mọi người . Nhưng nếu người chú Long thương yêu là Khả Khả , mình sẵn sàng chấp nhận với sự ủng hộ tuyệt đối.

- Thương Khả Khả và dành đặc ân như thế sao ?

Lam Hằng ngoéo tay bạn , nhưng Khả chối từ

- Dĩ nhiên , vì người ta vui vẻ khi sống với bạn mình trong một mái ấm chứ.

- Khả Khả biết bạn thương yêu mình rất mực , nhưng Khả Khả này không đủ đức để được chú Long thương và chọn trong một lô con gái được chú ấy quen đâu ?

- Vậy là người con gái gây cho chú Long sự đau khổ đêm rồi không phải là Khả Khả sao ? Thật chứ ?

- Có lẽ vậy ?

- Sao lại có lẽ mà không khẳng định ?

- Bởi người biết rõ nhất là chú Long . Sao Hằng không hỏi thẳng chú của mình , mà lại tra gạn con bạn vô tài , vô đức như Khả Khả ?

- Không dám đâu . — Lam Hằng nghiêng mặt , trề môi ra lắc đầu.

- Chứ gì nữa . Bà đó , chuyên môn đoán già , suy non . Tự nhiên đem chuyện chú Long ra rồi áp đặt mình . Làm như Khả Khả này có giá lắm vậy !

Lam Hằng chau môi , liếc ngang bạn đáp :

- Đủ để ông chú tài hoa của tôi phải ngã gục thôi . Cho cô hay nhé , không phải người ta im hơi lặng tiếng là không biết gì về chuyện của hai người . Nhỏ Hằng có ánh mắt siêu đẳng , nhìn thoáng qua là biết con ruồi đó thuộc giống đực hay cái rồi... Đừng tưởng Lam Hằng là loại bỏ nhé , bà chị !

- Nếu biết tất cả tình ý đôi bên , còn hỏi làm chi cho tốn hơi ?

Lam Hằng trong lòng có chút xao động , nhưng cô tin ở cảm nhận và sự xét đoán của mình không lầm lẫn . Nên cười đáp :

- Hỏi để xem bạn có thành thật , tin tưởng mình , như Lam Hằng này đã tận tình thương yêu bạn của mình hay không vậy thôi . Vì đây là cơ hội để mình kiểm nghiệm lại , sau mười mấy năm giao tình mà . Đúng không ?

Khả Khả khó thoát thân trước sự trói buộc chặt chẽ ấy của Lam Hằng . Cô im lặng nhìn hàng cây bên đường.

Lam Hằng hỏi nhỏ :

- Bị pháo kích trúng bộ chỉ huy cơ sở , nên đầu hàng vô điều kiện phải không “Thiểm Hai ” ? Im lặng không phải là vàng đầu nhé bạn ?

- Thiểm Hai rồi bạn ? Vậy Khả này phải gọi nhỏ bằng gì cho hợp lý đây hở ? Nhiều chuyện ?

Lam Hằng nhướn mắt cười , móm cung :

- Hãy gọi là cháu và xưng mình bằng thiểm Út , đó là cách xưng hô hợp lý nhất . Rồi đây ngôi vị của thiểm sẽ được gia đình và sở nhà đất “công chứng ” thôi . Nhất định !

Khả đẩy khuôn mặt thăm dò ấy rồi vai mình . Cô liếc ngang và cười bảo :

7. Chương 7

- Làm cháu bộ có lợi lộc gì sao mà “nói vô ” dữ vậy? Nếu người ta cảm thấy đôi bên thuận tình hợp ý, thì chú ấy đâu có buồn chứ?

- Nói vậy là Khả Khả đấy “bị cáo ” xuống vực à ? Ngon nhỉ ?

- Làm gì ngon ? Tại mình không đủ những điều kiện ắt có và đủ , để được mặc áo cô dâu bên ông chú tài hoa của Hằng thôi mà . Mình cũng đâu có vui vẻ gì.

- Tại sao không chấp nhận thành ý đó ? Người ta đâu cần điều kiện nào , chú ấy về vật chất không hề thiếu , chỉ cần có Khả Khả bên đời thôi . Với mẫu người như chú Long , có điểm nào Khả không vừa ý chứ ? Hay sự yêu cầu ở người yêu , một ông chồng của bà cần có những tiêu chuẩn cao cấp hơn ?

Khả bóp nhẹ tay bạn , nạt nhỏ :- Nói bậy cũng ráng hắt mặt mà diễn tả cho được . Chơi nhau bao năm qua , nhỏ Khả là người như thế nào ?

- Vậy từ chối là sao ? Nhìn chú buồn trong cơn say , lòng nào đành đoạn chứ ? Phạt trên cao còn phải ” từ bi , hỉ xả ” . Còn bà thì...

Thở dài, chất lười Khả Khả đáp giọng tròng trẹo:

- Mình nói điều này với tấm lòng chân thật,còn Hằng hay chú Long có tin hay không thì tùy . Thật ra , mẫu người lý tưởng như chú , không có con gái nào không mơ ước được làm vợ , sống bên Duy Long suốt một đời còn lại . Nhưng hoàn cảnh của mình , có nhiều chuyện chưa và có thể không bao giờ thổ lộ cho ai biết , tại sao mình phải từ chối lời thương yêu chân thành của chú ấy dành tặng riêng mình . Chỉ biết xin lỗi chú ấy thôi.

- Tại sao vậy ?

- Đừng hỏi mình hai chữ “tại sao ” ấy . Chỉ biết rằng mình cũng chưa xót , đau khổ khi từ chối , để chú Long đau lòng vì tự ái bị tổn thương . Sự thật mình chưa hề yêu ai , chú Long là người đầu tiên mình có thiện cảm . Từ thuở bước vào ngưỡng cửa đại học , sự từ chối được lặp lại nhiều lần , nhưng chưa bao giờ mình nghe lòng quặng đau , trái tim se thắt như với chú Long . mong rằng cơn đau ấy như gió thoảng qua , trả lại cho Duy Long sự bình thản như ngày nào vậy.

- Một khi chú yêu thì chú chấp nhận dĩ vãng, hiện tại cũng như những tật xấu, tính tốt của Khả Khả mà.

- Chú nói với Lam Hằng à ?

- Chứ gì nữa . Sau cơn say kéo dài , chú tỉnh dậy trút tất cả nỗi lòng của mình cho Lam Hằng nghe . Dù cơn buồn ngủ bám lấy thế nào , mình cũng bừng dậy để nghe người say kể chuyện tình yêu một cách thẳng thừng , không giấu diếm . Thật đáng thương làm sao !

Nuốt giọng , Hằng tiếp :

- Vì vậy , nhỏ Lam Hằng mới biết Khả Khả bay về Sài Gòn nên ra bến xe đón nè.

- Chú Long đưa Hằng ra bến đón Khả để đi cùng à ?

Thú nhận Hằng gật đầu :- Chú cũng có mặt lúc chúng ta gặp nhau và khi đưa Khả vào quán ăn sáng để vững bụng đi xa , cũng là ý và tiền của chú đưa cho Lam Hằng để lo cho Khả Khả đấy !

- Cả hai vé xe luôn chứ ? — Nhỏ người Khả hỏi nhanh.

- Dĩ nhiên rồi . — Hằng nhướn mắt rồi gật đầu.

Khả Khả kêu lên :

- Hằng à , bà nhận tiền của chú Long làm gì chứ ? Hết nói nỗi bà rồi . Bộ khinh Khả Khả này không có tiền hay sao , phải cần đến sự hỗ trợ của chú đó chứ ?

Lam Hằng nghiêng người cự nự :

- Bà biết gì mà trách ?
- Làm chuyện tào lao không trách à ? Khùng điên , làm tài lanh còn nói.

Hằng càng cau có hơn :

- Hừ , xí xọn chưa từng có . Nghe đây bà thiêm : Chú Long nói rằng “Chú biết nhỏ Khả cũng yêu mình , tình cảm rất chân thật và trong trắng . Nhưng không biết lý do gì , cô ấy không đồng ý kết hôn khi chú mở lời . Chú thậm biết bên trong có vấn đề nghiêm trọng nào đó , Khả Khả không tiện phơi bày . Cả tuần không gặp , chú nào có ngờ Khả Khả ốm như vậy . Cho nên , chú muốn có Lam Hằng bên cạnh , vấn đề ăn uống được nhắc nhở , Khả Khả có thể khá hơn . ”
- Chú Long biết cháu mình có tâm hồn ăn uống nên chọn người , đúng việc , kết quả mỹ mãn hơn ; chứ gì nữa nhìn gì ?
- Người ta âm thầm lo lắng như vậy , bộ không cảm động sao , bày đặt dối tông ? Hay không muốn tâm trạng đang ngả nghiêng đó bị người ta phát hiện ?

Khả Khả đáp nhỏ :

- Chẳng lẽ xúc động rồi la lên cho cả hành khách trên xe biết, bộ “mát” đây hay sao?

Lam Hằng nheo mắt :

- Nhờ nó từng từng vậy mà có người ăn phở đặc biệt miễn phí đó . Ăn cho no rồi quên mất người ta . Vô ơn bạc nghĩa còn ráng nói ?
- Nếu nôn ra được cũng trả cho xong nợ đời đó . Bộ người ta thích vay nợ lắm sao hả ?
- Đàn ông người ta khi yêu là tự nguyện mà. Có người muốn chú để ý đến , nhưng không được thì sao?
- Hỏi người ta ấy , nói với nhỏ này làm gì ? Điên khùng vừa thôi.
- Đừng giả lả , trở lại vấn đề chính đi . Có phải bà cũng “để ý ” chú Long không ?

Liếc ngang Khả Khả hỏi để tránh né :

- Bà phụ trách mục “gỡ rối tơ lòng ” hồi nào mà tôi không hay ?
- Từ lúc biết chú Long và bà đá long mi với nhau , được không ?
- Nếu vậy thì bà đã quên một điều . một khi ai đó cần bà làm “quân sư ” thì người ta tự động trải lòng mình lên trang giấy gửi đến mong nhận một lời khuyên . Còn như ngược lại , bà đâu thể tra gạn phụ nữ mở phong the ỉnh , để có cơ hội bình luận “thời sự ” chứ đúng không ?

Lam Hằng nhăn mặt nướng mày , hỏi :

- Có nghĩa là đèn bị tắt không phải vì hư , mà là cúp điện . Cũng được thôi , vì điện còn khi thắp khi giáng mà . Nhà không có đèn pin phải chịu vậy . Biết trách ai đây chứ ?

Khả Khả nắm tay bạn lắc nhẹ vì Lam Hằng chột lạng lẽ từ ấy . Cô chọc lại :

- Ê nhỏ ! Chương trình bị gián đoạn vì lý do kỹ thuật , sao lâu quá vậy ? Khán giả truyền hình đang nóng lòng đấy.

-...

- Thì ra cô xướng ngôn viên đau amidal mà tôi không hay điều quan trọng ấy ừ . Thất lễ ! Thất lễ!

Lam Hằng nhìn ra xa , nhưng Khả Khả lại ọ ọ mình kêu lên . Tay xuyết xoa vào chỗ đau , mắt liếc Hằng nhăn nhó :

- Trời ơi ! Sao không bỏ tật vậy bà Hai . Nhéo đau muốn khóc luôn hà . Ai kêu đi theo mà hết tra gạn đến hạch hỏi , còn hành hạ ng' ta nữa !

Lam Hằng hắt mặt , nhép môi :

- Mỗi khi muốn trị bệnh á khẩu người ta phải hành xác kẻ cạnh bên . Đó là phương pháp di truyền ấy . Nếu muốn tránh mang tội vạ phải thành thật khai báo , nhà nước khoan hồng cho ai thành tâm hối hận . Ngược lại , chỉ có sự? chấp nhận thương đau thôi em gái ạ.

- Định ép người lấy cung hủ . Còn lâu à . Cà chớn à ? Gậy ông đập lưng ông ấy . Bà chị đừng kêu ca khi phải nhận hình phạt đích đáng ấy nhé.

Lam Hằng cười , bởi ánh mắt trêu chọc của Khả Khả . Tiếng xôn xao , của hành khách trên xe cho cô biết , cuộc tranh luận tạm kết thúc , vì xe vào bến đỗ . Khả Khả hít hơi thở ra như vừa trút đi gánh nặng trên vai mình vậy . Nụ cười thoải mái mới có dịp nở trên môi cô , từ khi rời khỏi vùng quê thân thương ấy .[

8. Chương 8

Tiến ba mẹ lên phi cơ để sang Campuchia công tác . Khả Khả nghe lòng bùi ngùi phút rời tay mẹ . Những lời dặn dò , khuyên nhủ trong đêm của mẹ , cho cô 1 sức sống ;

Mẹ luôn là dòng suối hiền hòa , xoa dịu mỗi lúc cô mệt mỏi , chán nản vì sự? phấn đấu với mọi tình huống bất ngờ ập đến.

Lam Hằng nắm tay Khả Khả bảo :

- Mình lên sân thượng tiễn ba mẹ nha ?

- Không cần đâu . Mẹ vào phòng để kiểm tra hành lý và hộ chiếu , lâu lắm mới theo xe ra phi cơ . Mình về thôi.

- Mỗi lần ba mẹ đi công tác vậy bao lâu ? Hai ng' luôn đi chung với nhau sao ?

Buồn bã Khả Khả đáp :

- Không đâu . Tuy công tác nhưng ba đi nước này , mẹ theo đoàn ghi tin ở nơi nào cần đến . Thỉnh thoảng mới được sắp xếp đi cùng , tuy theo công việc có cần chức năng của hai ng' hay không ? Cho nên , cuộc sống bất buộc ba mẹ xa nhau mãi . Có khi mẹ được ở nhà , thì ba bắt đầu ra đi , cứ thế tiếp diễn.

- Vì vậy mà Khả Khả và các em luôn ở với ngoại phải không ?

Khả Khả thở dài mắt nhìn chiếc phi cơ nằm phơi ngoài sân nắng ấy.

Cô buông lời giọng chùng thấp :

- Lam Hằng tưởng ở với ngoại chị em mình được yên thân sao ? Không có ai thương mình bằng cha mẹ cả . Nhưng nghề nghiệp trong xã hội , kinh tế khó khăn , không thể chuyển ngành dễ dàng theo ý mình muốn , nên cha mẹ đành phải chịu xa con như vậy . Chứ ba mẹ biết chị em mình chịu đắng cay , vất vả ghê lắm.

- Cậu mợ không thật lòng thương chị em Khả Khả sao ? Còn bà ngoại chi . Chẳng lẽ , ngoại biết mà im lặng hay sao ?

Vừa thả đều chân ra cổng sân bay , Khả Khả nhìn mây trắng lang thang trên khung trời cao rộng đó và từ từ kể lể :

- Cậu mợ làm nghề tụi? do, bất cứ hàng gì miễn có lãi là bán. không cần biết chất lượng tốt hay không , hàng lậu hay hợp pháp. Tốt cho người tiêu dùng hay có hại đến sức khỏe của nhân dân, làm tuổi trẻ bị suy thoái . Bà ngoại lại lệ thuộc vào sự? cung cấp của cậu mợ nên nói gì bây giờ đây ? Cha mẹ dù gởi tiền lo cho con mình nhưng bà ngoại phải cịn?c khổ chăm sóc. Nếu nói ra cậu mợ đâu có dễ yên ! Vì thế, mà im lặng mãi là vậy.

- Cậu ấy không thương chị em Khả Khả không ?

- Tiền của ba mẹ gửi hàng tháng thì nhận, nhưng hôm nào bán ế hay thua lỗ, rượu vào thì lời ra. Gặp đứa nào là la không ngớt miệng. Ông kể lể công lao của mình dài như số táo quân vậy . Càng nghĩ về gia đình nội ngoại, mình càng chán lớn.

Lam Hằng ôm vai bạn xiết nhẹ :

- Rồi tất cả sẽ qua thôi mà . Bao giờ Khả ra trường, có công việc cố định mình về nhà sống riêng ấy ở . Đầu lệ thuộc cậu mợ mãi mà sợ, mà buồn chứ ?

- Mình cũng muốn tự?c hiện điều đó nhiều năm nay. Nhưng QK sắp thi vào đại học, cần được ăn uống điều độ, nghỉ ngơi và không bị xáo trộn tâm tư nó . Còn Quốc Hương cấp hai, ngây ngô quá . Ba chị em sống làm sao khi đi về, ăn uống tốt được . Cho nên mình không dám lộ nét khó chịu trong mắt khi đối diện cậu mợ là vậy đó.

Lam Hằng hứa hẹn :

- Lần nhập học này nếu ba mẹ Khả Khả đồng ý mình kêu bạn cùng khóa đến ở . Chúng ta sẽ chia tay công việc nội trợ, chắc chắn mọi vấn đề sẽ ổn thôi . Chỉ sợ ba mẹ Khả Khả không thích nhà có người lạ Ổ.

- Để mẹ về mình hỏi ý. Mẹ sẽ có kế hoạch cho chúng ta . Có như thế sẽ thoải mái ỉnh hơn.

- Mẹ đi bao lâu ?

- Lần này mẹ không thích đi theo ba, vì bên ấy chiến sự? bất ổn . Nhưng Việt Kiều của mình bị sát hại nhiều quá, những tin tức này rất cần thiết . Ba muốn mẹ theo cùng, bởi lâu lắm rồi hai người không gặp nhau . Vì thế, thời gian khó biết, tùy theo tình hình có khẩn trương hay không ?

- Ủ há !

- Mẹ khuyên mình đủ thứ, nhớ lời mẹ dặn từng khía cạnh mình càng thương mẹ hơn . Sau này ra trường, mình cố gắng làm việc hầu có nhiều tiền để giúp mẹ . Thấy nghề nghiệp của mẹ đòi hỏi nhiều mặt quá, tội mẹ biết bao.

- Quanh vấn đề công tác lưu động, xa gia đình cũng đủ “oải” rồi . Đừng nói chi cội?c khổ ở khía cạnh khác ệt.

- Ra xã hội kiếm được tiền đâu phải đơn giản . Tất cả đều có sự? trao đổi sòng phẳng . Bộ xòe tay là có tiền sao ?

- Vậy mới nói . Nhưng có người sẵn sàng làm viên gạch trải đường ỉnh đi . Vậy mà có kẻ lắt đầu từ chối, bởi vậy, ngu chưa từng có mới chết chứ ?

Khả Khả nghiêng người cho bàn tay đặt lên vai cô rơi xuống . Khả Khả liếc đáp :

- Bộ họ làm cử chỉ đẹp đó một cách khơi khơi à ? Nên nhớ sau sự? dang hiến đó là một điều kiện kèm theo . Này nhé, sự? cân bằng dĩ nhiên là điều ắt có và đủ đấy nhé . Làm bộ quên hay cố ý trối buộc đây hở bà mai dong ?

- Chẳng lẽ người ta đưa lưng i ngồi rồi công mi về nhà lập trang thờ ? Người ta thương vợ nên lo toan tất cả, không để “bà” cội?c khổ . “Cứng như trứng, hững như hoa” vậy . Bà còn đòi hỏi gì nữa. Bộ ai muốn được người ta cưới dễ lắm sao ?

- Bởi không dễ nên mình đâu dám nhận . Nếu dễ nuốt ai để con mồi béo bở ấy vượt khỏi tầm tay chứ . Chú Long là hàng “xịn” mà, made VK, có con gái nào dám tự? xu(*ng mình không thích đồ - la chứ ? Khoái mắc chết, chứ dám chê à.

- Nếu bà là lô con gái đó chú Long đỡ biết bao.

- Thôi chuyển phương hướng khác đi, nhắc hoài bản “Dạ cổ hoài lang” nghe đau lòng quá . Bà thích nhìn mắt tôi buồn lắm sao ?

Lam Hằng cười rụt vai :

- Ai biểu bà can trường không chịu chỉ đường nào đi vào địa đạo, dẫn đến nơi “Bang Chủ” đang luyện bí kiếp chỉ ? Nếu chịu hợp tác chúng ta đôi bên cùng có lợi . Còn thích “Bể quan tỏa cảng” thì làm sao bình thân được, mà yêu cầu ta thôi đi tìm tông tích nạn nhân chứ ? Bỏn phận mà.

- Muốn hoàn thành nhiệm vụ trên giao chứ gì ? Khỏi cần báo cáo ta cũng biết nhà mi theo chân ta để thám thính tin tức . Uống công và tốn tiền một cách tội nghiệp em ạ . Chẳng khai thác gì được đâu nhé em gái . Hãy trở về tạ tội với thủ lĩnh đi.

- Dù không tìm ra được những gì cấp trên giao phó . Nhưng đi bên cạnh một người đẹp như mi cũng là điều thỏa mãn rồi . Vừa du ngoạn, vừa được nếm đủ vị cao lương, có lỗi gì chứ ?

Khả Khả cười rút vai :

- Nói đi, nói lại cũng không quên món ăn thức uống . Vậy mới nói : “Giang sơn dễ đổi, tâm tánh khó dời” là đâu có sai.

Lam Hằng nhướng mắt tiếp lời Khả Khả với nụ cười :

- “Sông có thể cạn, núi có thể mòn nhưng tình yêu dành cho Duy Long trong lòng ta không bao giờ thay đổi, OK ?”

Khả bật cười theo đôi mắt nheo nheo với vẻ thỏa mãn in hằn trên ấy của Hằng . Họ là thế đó, trần trụi phút nào đó, rồi vui đùa bên nhau.

Từng bước ngả nghiêng đi vào nhà, ông cậu lẩm bẩm khi mắt bắt chợt ngừng lại nơi băng đá.

- Sao mà chưa về Cao Lãnh Khả Khả ?

Lam Hằng và Khả Khả cùng quay lại . Nhìn gương mặt đỏ gay của cậu, Khả Khả nhỏ nhẹ đáp :

- Dạ, con ở lại chơi mai con về nội, thưa cậu.

- Ô ! Vậy là biết điều đó, nếu mà đưa hai đứa kia cùng đi . Tao chán cái nhà “từ thiện” này quá rồi . Ngày nào cũng có khách tham quan, không bên chồng thì bên vợ . Cứ đến ở vài hôm rồi đi, đã ăn không trả tiền còn mời khách ăn “miễn phí” theo cùng . Hỏi tiền đâu mang cơm gạo để đãi khách thập phương đây, mà nói đi ?

Gương mặt của Lam Hằng tái đi vì ngỡ ngàng . Khả Khả cũng chết lặng, trước những lời lẽ kém tế nhị ấy của cậu mình, nắm tay Lam Hằng bóp chặt . Lam Hằng đầu cúi thấp, tránh ánh mắt soi mói của gã say rượu ấy, đồng thời cô cũng không muốn bạn khó xử.

Giọng lẽ nhè của cậu không ngừng :

- Bao năm nay tao quá mệt mỏi bởi đa mang ba chị em mà rồi . Hãy rút đi cho tao nhờ, mà hiểu không ? Tại sao không về bà nội mà, báo cho bà biết thế nào là cùi?c khổ, hao tổn . Có con trai đi ăn bám bên vợ không biết nhục là gì mà . Bà chị ngu dần của tao lại để bà già mình chăm sóc đám con vô tích sự? của mình . Thật đáng ghét.

Khả nắm tay Hằng định đứng lên, nhưng giọng gằn gằn của bà ngoại từ trong nhà bước ra.

- Mà ăn nói ngang như cua vậy, mà nghe được sao ? Bộ con Thúy Hương hằng tháng không cung cấp cho con gái của nó sao, mà mà kể lể không ngừng miệng vậy thằng kia ?

- Má lúc nào chẳng nói thế . Nếu chị ấy có đưa tiền sao tiền của má mỗi ngày một thâm hụt vậy ? Với cái lương căn bản của phóng viên đó, má nói đi, đủ nuôi ba đứa nó không ? Nếu không có tụi con, má gì có tiền mà lén lút, giấu dút lo cho nó tập võ, ăn học chứ

Cậu bướng bỉnh lớn tiếng.

- Cho dù tao có nuôi cháu của mà đi nữa đâu có lỗi gì mà la hét tụi nhỏ . Mỗi lần mà nhậu về, y như là cái chợ Ồ đây vậy . Lớn rồi sao không tu tỉnh nét na, ngôn ngữ lại cho đàng hoàng . Mỗi cái, mỗi hét lên, phanh phui chuyện gia đình, hay lắm sao ?

Bà liếc về Khả và Lam Hằng dịu giọng :

- Hai đứa đi ngủ cho khỏe, ở đó nghe làm gì . Thứ say xỉn ăn nói荒唐 gì đó mà ngồi nghe.
- Má đó, lúc nào đối với đám con của chị Hương thì ngọt ngào lo lắng đủ thứ . Còn thằng Hoàng của con, mỗi lúc nó về là má rầy đủ mặt là sao ? Cháu đứa nào cũng là máu thịt củ má, vậy mà bên nặng bên nhẹ, má công bình chỗ nào ?

Bà “hứ” mắt trừng to nhìn con trai của mình :

- Tên mày là Hiếu chứ mày thì vô tình, bạc nghĩa, hiếu đạo không có được một ly nửa. Thằng Hoàng giống ai vậy ? Tối ngày đua xe, ăn mặc như kẻ cướp, cách nói chuyện với bà nội của nó như bọn xã hội đen . Làm sao tao thương cho được chứ . Vả lại, nó có mẹ cha cận kề đêm cũng như ngày, đâu cần người nào lo lắng, an ủi chăm sóc nó; mà ta phải dùi dằm để thấu phục tình cảm của một đứa con mất dạy chưa từng có như nó sao ? Mày thương quá thì “lạy” nó đi. Tao thì không thể nào.

Bà bỏ vào nhà, nhưng tiếng xe rít dài ngoài cổng khiến bà cùng Khả dừng lại, nhìn ra, ánh mắt lo lắng . Từ ngoài bước vào, hai người mang sắc phục công an, mắt dừng trên khuôn mặt bà hỏi :

- Xin lỗi bác là chủ nhà này à ?

Giọng ngoại của Khả Khả run lên :

- Dạ đúng, có chuyện chi không vậy cậu ? Đừng ngại nói đi.

Cậu nhìn trân trối họ, rồi chận lời :

- Phải thằng Hoàng đua xe bị bắt không ? Ôi ! nhầm nhò gì, về đi mai tôi đem tiền bạc lên đóng phạt là xong ngay . Có gì phải đến tận nhà báo chứ ? Để thì giờ đi bắt cướp giữ gìn an vui cho bà con đi, ở đó mà nhàn nhỗi má tôi.

- Anh im chưa, muốn tôi đưa anh về trụ sở làm việc không ? Nhậu say phát ngôn bừa bãi quen tặc.

Hiếu có vẻ sợ nên đáp lại giọng dịu hơn: - Vậy chuyện gì nói đi, tôi là ba của thằng Hoàng nè. Dám bắt tôi không? Dừng “hừ” nha ông bạn, tôi đâu có phá làng phá xóm đâu mà hăm với he chứ.

Đợi Hiếu vào nhà, một người dìu bà lại băng đá, nhỏ nhẹ hỏi :

- Hai cô đây là người nhà của bác phải không ?

Bà ngoại đưa tay chỉ và gật đầu :

- Nó là cháu ngoại tôi . Mấy em có chuyện gì cứ nói . Nếu ở nhà đây có điều chi sơ sót, tôi sẽ bảo chúng nó sửa mà . Thấy hai em mặc quân phục vào nhà, lòng tôi phập phồng lo lắng . Trước sau gì cũng biết, cứ phơi bày ra đi, cho tôi đỡ hồi hộp.

- Dạ, con biết, đó là tâm lý chung mà . Bác à, nhà bác có anh Ngô Quốc Khả và chị Nguyễn Thúy Hương phải không ?

Khả Khả nhanh miệng đáp, bởi gương mặt ngoại tái đi :

- Đó là cha mẹ của tôi . Có gì không anh?

Hai ánh mắt của họ giao nhau trước lời nôn nóng của Khả Khả . Cô bắt gặp sự? hội ý của họ, liền bảo :

- Cứ nói đi, cha mẹ tôi thế nào rồi ?

Giọng chùng thấp thật nhẹ, anh đáp mắt quay đi :

- Có phải ông bà sang Campuchia có công việc, đi chuyến bay lúc mười giờ hôm qua hay không ?
- Đúng rồi ! Chuyện gì xảy ra cho cha mẹ tôi vậy ? Nói đi chứ ?

Khả Khả nắm lấy tay người ấy lay mạnh . Tiếng thở dài thoát ra và giọng thật chận rãi muộn phiền:

- Chuyến bay ấy bị sự? cố nên...
- Ba má tôi thế nào hở ! Trời ơi ! Ông nói đi.

Thật nhỏ, người ấy đáp :

- Điện từ bên ấy về cho biết... Ông bà cùng số người trên chuyến bay ấy... Không may bi...

- Chết ư ?

Người đàn ông ấy cúi mặt gật đầu nhẹ . Khả Khả ngã vào vai của bạn bật khóc . Trong khi bà ngoại của Khả được người ấy dìu vào nhà trong tiếng khóc nghẹn ngào của bà.

Lam Hằng mặc cho Khả nằm vùi trên giường với dòng lệ lăn dài . Cô không an ủi, cũng chẳng khuyên lơn, vì cô biết cứ để cho Khả khóc, chỉ có nước mắt mới vơi đi phần nào nỗi khổ trong lòng. Cô thương bạn mình lâm vào cảnh nghiệp ngã . Một lúc hai nỗi bất hạnh ngã ập lên mảnh đời cô độc của Khả Khả làm sao không khóc được !

Người đến chia buồn, khẽ nắm tay Khả Khả với một lời khuyên chân thành đầy nước mắt . Cậu mợ Hiếu thần nhiên trước cảnh người ra vào tấp nập . Họ vẫn đi về như mọi ngày, gương mặt không hề để nét ưu tư về sự mất mát một người chị duy nhất của mình . Điều này khiến Lam Hằng tặng cho họ ánh mắt đăm đăm xen lẫn sự khinh bỉ.

Cơ quan, báo chí và bạn hữu gom góp lại được số tiền khá lớn, giúp Khả Khả và các em vượt qua thời gian đầu khó khăn . Hằng thấy cậu mợ của Khả Khả có cái nhìn về số vốn này không được nghiêm túc . Cô tự gọi điện thoại cho Duy Long lên với mình để hội ý xem làm thế nào cho tốt. Duy Long theo lời Hằng bay về Sai Gon. Anh bàn với ngoại Khả đem số tiền ấy gửi ngân hàng để tránh tình trạng thất thoát một cách vô lý oan uổng.

Nhân dịp này Duy Long nhập tiền mình vào, để Khả Khả có thể chống trả sự khó khăn không may kéo dài với chị em cô . Duy Long dù chưa được Khả Khả chấp thuận nhưng anh luôn có mặt bên cô suốt thời gian ấy.

Đến ngày Duy Long đi, Khả Khả ôm cánh tay anh nghẹn ngào khóc :

- Em cảm ơn anh đã lo lắng cho em suốt thời gian qua . không có anh, em không biết mình phải làm sao nữa ! Duy Long , anh tốt với em quá.

Không ngăn được tình cảm đang ngút ngàn dâng lên . Duy Long ôm lấy cô trong vòng tay khép kín của mình . Anh thật xúc động trước sự kiện bất ngờ này . Anh hôn cô thật nồng ấm, Duy Long muốn kéo dài giây phút thiết tha, dịu êm ấy.

Cô ngồi bên anh dịu dàng trần tình :

- Với mẫu người của anh, làm sao em có thể lạnh nhạt được, nhưng xét lại mình em không sao xứng đáng với tình cảm tốt đẹp mà anh đã trân trọng dành cho em . Khả Khả thật có lỗi với anh, Duy Long.

Hôn lên tóc cô, anh ngọt ngào bảo :

- Anh hiểu, nhưng tình đã cho em rồi dù có bị từ chối cũng không sao xóa đi hình ảnh em được. Anh biết mình phải làm gì trước thái độ chối bỏ của em mà.

- Anh không giận em sao ?

- không , trái lại anh rất thương em, hiểu và thông cảm mọi tình huống em mang. Khả Khả, anh không thay đổi khi đã cầu hôn em; hãy yên tâm về anh và cố gắng phấn đấu với nỗi nghiệp ngã vây quanh em. Rồi anh sẽ tìm cách trở về giúp em có được cuộc sống bình yên . Hãy tin anh.

Khả Khả đưa tay lau nước mắt :

- Em cảm ơn anh. không ngờ cuộc đời em gặp nhiều cay nghiệt như vậy . Nếu Lam Hằng và anh không ở bên em, không biết Khả Khả này phải làm sao nữa !

- Tất cả đã qua rồi, hãy quên nó đi em ạ . Lam Hằng sẽ ở bên cạnh, nó sẽ giúp em trong mọi việc . Hãy yên tâm học hành . Em đừng quên năm nay sự phấn đấu phải cao hơn để kết quả của những năm học qua có sự mỹ mãn, tốt đẹp, em nhớ chứ ?

Anh vuốt tóc Khả Khả trong xúc động, bởi gương mặt nhạt nhòa của cô tự vai lên vai anh nghẹn ngào, nước mắt.

- Mỗi người một duyên phận, nếu chúng ta có nợ với nhau, thì không ai có thể tách rời mình được . Hãy xem như bạn bè, còn ngày mai cứ để cho duyên kiếp định đoạt cho chúng mình đi em ạ.

- Duy Long , em rất thương anh... nhưng em không thể làm vợ của anh được... Điều này làm em đau khổ lắm anh biết không ?

- Anh hiểu . Chuyện ấy sau này sẽ tính đi . Giờ anh phải đi thôi, Khả Khả anh sẽ liên lạc với em sau nhé . Nhớ bảo trọng . Tạm biệt.

Duy Long rời cô và quay vào phòng kính với thái độ vội vã . Lam Hằng biết chủ sợ phút giây bị rịn bên Khả . Đợi Duy Long khuất bóng, cô quay lại nắm tay Khả Khả hướng về chỗ đậu xe bảo :

- Chúng ta về, để còn đón em Quốc Hương đến giờ tan trường rồi, bà quên sao ?

Cô lắc đầu, thấp giọng, môi lẩm bẩm :

- Từ từ rồi mình cũng chẳng còn ai cả . Nếu không có hai em, mình không thiết sống chút nào Lam Hằng à.

- Có gặp những bất trắc thì kinh nghiệm sống và sức phấn đấu ở bản thân càng cao . Đời đâu phải con đường thẳng đây hoa chứ . Chú Long nói gì, mới đây bà quên sao ? Phải sống, dù sao cho có ý nghĩa . Ôm chán nản, thụ động thì có ai trong những người đó chứ.

Khả thần thò đi bên cạnh Lam Hằng răn giọng :

- Mẹ cha mất đi, bà ngoại cũng già rồi . Hai em rất cần sự bảo bọc của Khả Khả . Bây giờ, Khả không còn sống ỉnh và những nỗi buồn vui của mình nữa . Mà Khả Khả phải nghĩ đến tương lai của em mình, hiểu không hở ?

Cô gạt đầu, ánh mắt nhìn Lam Hằng sáng lên, Khả đáp :

- Đúng vậy, bây giờ còn nhiều chuyện cần mình . Lam Hằng , cảm ơn bạn đã lo lắng nhắc nhở; nếu không , mãi chìm mình trong đau khổ, Khả Khả quên đi bốn phận đang chờ mình phía trước . Mình về Lam Hằng . Còn phải đến cơ quan của mẹ cha nữa chứ ?

Liếc bạn Lam Hằng tạo bộ mặt hí hửng :

- Vậy sao ? Giờ không thèm khóc cho ướt hết mấy cái khăn của người ta nữa à.

- Ai trong hoàn cảnh của mình mà không ngã quỵ chứ ?

- Cho nên, mình can đảm, phấn đấu để được đứng vững mới hay ?

Khả Khả liếc bạn :

- Thì bây giờ người ta thôi buồn rồi, còn nói gì nữa.

- Hồi nào nhất định không nhận tình cảm của người ta . Rồi phút cuối cùng khóc thấy ghê, làm chú Long cũng khóc luôn.

- Bà biết gì mà nói . Duy Long , nhiệt tình lo lắng ai không cảm động chứ . không được làm vợ anh ấy, người ta vui hay sao ?

- Vậy thì OK đi, có chết thằng tây nào đâu mà sợ.

- Một ngày nào đó, bà sẽ hiểu, sẽ thấy tôi bóp lòng từ chối là đúng, không làm sao khác được.

Lam Hằng khoát tay :

- Thôi bỏ chuyện đời xưa đó đi, giờ nói chuyện thẳng cha Hoàng con của cậu mợ Hiếu nè.

- Hoàng sao ?

- Anh công an đêm ấy đến báo tin về ba má đó bà nhớ không ?

- Nhớ rồi sao ? Nói tiếp đi - Khả có vẻ nôn nóng lắm.

Lam Hằng thở dài tiếp :

- Anh ấy tên là Thành . Lúc nhà mình lu bu chuyện lễ lộc anh luôn có mặt giúp đỡ đủ cách . Sau đám, anh Thành mời mình đi uống nước ảnh khuyên...

Chỉ vào mình, Khả hỏi :

- Khuyên mình phải không ? Điều gì vậy ?

Nhìn cô thật lâu Hằng đáp :

- Anh Thành bảo : Thằng Hoàng không phải thành phần đảng hoàng, nhóm bạn đến nhà chia buồn điều có tiền án; nếu đã có nhà riêng thì nên khuyên Khả Khả dọn về ở cho tiện . Để tránh phiền phức sau này, nhất là bọn mình... con gái, lỡ có gì hối hận không kịp . Khả Khả nghĩ gì ?

- Điều này nhỏ biết từ bao giờ ?

- Hai tuần nay rồi . Nhà luôn có chuyện, ngoại buồn chưa phai, mình sợ đề nghị này sẽ gây cho ngoại khó xử nên chưa dám tỏ bày . Chứ nhìn ánh mắt Hoàng mình thấy làm sao đó . Có cái gì không ổn, đáng sợ lắm.

- Để mình có dịp gặp mặt cậu mợ ấy mình cũng không thích.

9. Chương 9

Lam Hằng gạt đầu, giọng bất mãn :

- Hồng Hạnh bảo : Trong khi cả nhà thương đau, khổ sở vì sự? mất mát to lớn ấy, mợ vẫn vui vẻ tiếp khách như một đám cưới vậy . Thỉnh thoảng lại hỏi nó : người ta phúng điếu được bao nhiêu rồi . Cơ quan này bao nhiêu, ông nọ có cho nhiều tiền không ? Đưa mợ cất cho v.v... Do đó, Hạnh đánh giá bà ấy chỉ vì tiền chứ lòng không hề thương yêu ai . Nếu Khả Khả ở lại chỉ chuốc lấy đau buồn, thiệt thòi thôi.

- Mình biết.

- Anh Thành kêu mình đi sớm chừng nào tốt chừng ấy đó . Khả về tối nay đề nghị liền với ngoại, để sau không ân hận . Nhớ đó.

Về đến nhà, Khả và Hằng nghe tiếng ngoại vọng xa về tức giận, hai người đi nhẹ vào nhà, giọng cậu Hiếu và mợ lần lượt ập vào tai cô :

- Má à, con chỉ mượn để xoay thôi mà . Má giữ của đó làm gì chứ . Khi má cần con hoàn lại cho, mình là người một nhà, chẳng lẽ má thấy con chết mà không cứu ? Má nói đi.

- Tao không thể đưa cho vợ chồng bấy số tiền ấy được . Đừng nói nhiều nữa . Nó không phải của riêng ta mà đòi hỏi.

- Má đừng nói với con là số tiền mới lãnh sáng nay o có ở nhà. Giờ má có chịu giúp con không ?

Giọng ngoại khó chịu hơn :

- Đó là tiền bảo hiểm của vợ chồng con Hương, tao phải đưa cho chị em Khả Khả giữ sau này chúng có tiền ăn học . Tụi bây từ nào giờ có lo cho đám cháu bơ vơ đó đâu mà đòi giữ để nuôi nấng tụi nó . Đừng nhắc số tiền đó với tao nữa, tao không muốn nghe.

Vợ Hiếu với về bụi? c dọc lẫn khó chịu :

- Trong khi má gửi ngân hàng mỗi tháng lời bao nhiêu ? Một phần trăm thôi . Con mượn người ta mười phần trăm, có chỗ còn hơn nữa . Vậy má nói đi, số tiền lãi từng món hàng con mua má có ăn, có xài trong

đó không ? Bây giờ con mượn tiền lời hàng tháng con vẫn trả á đàng hoàng . Má nghĩ gì mà không cho con vay . Má sợ không trả hay má muốn con chết đói ?

- Tao không thể đưa là không thể đưa, hai đứa bây đừng nói thêm lời gì nữa . Nó là của con Khả, để nó về bây hỏi . Nếu nó cho, tao sẽ đưa, ngược lại là chịu thôi.

- Con đó làm sao nó à má kêu tôi hỏi . Là mẹ, m'á còn chưa thương con trai mình thì loại cháu bá vợ ấy, làm gì có tình người mà tương trợ với nhau . - Cậu Hiếu xen vào.

- Mà muốn nói gì hở ? Có im cái miệng ấy hay không ?

Cậu Hiếu không im, trái lại, cậu còn cao giọng hơn :

- Má muốn con im thì đưa số tiền ấy cho con . Nếu không , con sẽ phơi bày chuyện của mẹ nó ra, xem má còn được chúng thương yêu nữa không cho biết.

- Mà muốn gì hở Hiếu ? không ngờ vợ chồng mày ác tâm như vậy ? Tụi bây được ngày nay là nhờ ai ? Tao làm gì có tiền để nuôi mày ? không phải con Thúy Hương vất vả lo toan ày học hành đến nơi đến chốn sao ? Bây giờ mày trả ơn nó như vậy sao ? Thật là vô ơn bạc nghĩa mà.

Ngoại càng giận, giọng bà run lên mỗi lúc một cao . Trong khi cậu Hiếu càng lúc càng gây áp lực, đẩy bà vào ngõ cụt . Giọng hả hê :

- Má có điều kiện để mua sủi? im lặng của con mà . Tại má không quý tình ruột thịt thôi . Má quên rằng chị em nó là cháu “ruột dư” sao ? Khi nó có tiền trong tay và cái túi má không còn vàng, thì má cũng không được nó săn sóc đâu . Má bệnh hoạn, già yếu chỉ có thằng con này thôi, tại sao má không nghĩ đến điều đó chứ ?

Ngoại tức giận quá nên buông xuôi :

- Được, vợ chồng mày muốn nói gì thì cứ nói cho thỏa thích tao nhất định không giao số tiền đó của vợ chồng nó cho bây tụi? do tiêu xài không tiếc thương đâu.

Cậu Hiếu dịu giọng :

- Má tụi? nói nha . Má tưởng khi biết bà Hương là đứa trẻ bụi đời, tứ cô vô thân, được ba đem về nuôi, không phải thương yêu mà là để đỡ đầu á nuôi đám con mình được . Má không nhớ rằng khi má sinh ra bao nhiêu là chết bấy nhiêu sao ? Vừa có đứa giữ em không tốn tiền, vừa được nuôi con mình, má mới giữ bà ấy lại, chứ má có yêu thương gì con bé đó.

- Mày im đi, biết gì mà nói . Tao thương con Hương hơn máu thịt của mình đó . Nếu thương mày hơn đứa con nuôi kia, tao đã đưa tiền ày rồi . Thà tao đây chết đi, chứ còn sống ngày nào là còn lo cho ba đứa trẻ bơ vơ ấy . Hai vợ chồng bây đừng có hòng đoạt tiền của chị em nó ?

Mợ cất giọng êm ái hơn :

- Má nghĩ lại đi, đây là con ruột của má mà . Chẳng lẽ, nhìn núm ruột mình đói, má vui hay sao ? Vậy còn tình nghĩa gì nữa mà gọi mẹ mẹ, con con ? Tụi nó có phải là máu thịt của má đâu, đại gì lo lắng chứ ? Tại tụi con bị tịch thu số hàng quá lớn nên kẹt vốn, chứ nào phải tham lam muốn chiếm đoạt số tiền của vợ chồng chị Hương mà má gán ép.

- Dù bây nói thế nào tao cũng không đổi ý . Đời con Hương khổ nhiều rồi, tao không muốn con của nó phải bơ vơ như mẹ nó ngày nào nữa . Số tiền ấy Khả Khả có thể bảo đảm tương lai chị em nó sau này . Tao có chết cũng vui lòng.

Cậu Hiếu với vẻ dứt khoát :

- Vậy sau này má có gì để đám cháu hiếu thảo đó lo lắng . Tụi con sống khổ sở thế nào má không cần biết đến, vậy cũng xong . Có chuyện con mới biết má thương con thế nào đó.

- Hiếu, mày nói vậy mà nghe được sao ?

- Tại má ép con thôi, chứ con đâu muốn bỏ má.

Bà liệng xâu chui khóa thật mạnh với vẻ bực dọc . Giọng bà cao lên vẻ hờn dỗi :

- Đổ vào tủ lấy hết cho vừa ý, rồi về đây làm đám ma cho tao luôn, chết tao cảm thấy nhẹ nhàng hơn.

Tưởng rằng cậu mợ không dám lấy trước ánh mắt đăm đăm giận dỗi của ngoại . không ngờ, Khả nghe giọng cười thỏa mãn của cậu :

- Ít ra má cũng có chút lòng thương và nghĩ đến con mình chứ . Mình đi em.

- Thì đi, nhanh lên để lũ nhỏ đó về cản trở, khó ỉnh.

Khả Khả không dần được, cô bước vào trước gương mặt đầy nước mắt của ngoại và sự? ngỡ ngàng của cậu mợ . Sau phút ấy, cậu cười giả lả :

- Cậu mượn đỡ thôi mà.

Ông quay nhanh để bước vào phòng ngoại, Khả Khả đưa tay cản lại, nhưng mợ xô cô và lách mình bước theo chồng mình . Lam Hằng chạy theo chân cậu Hiếu... ! không ngờ... Hai vợ chồng cậu Hiếu há mồm kêu lên :

- Trời ơi ! Má ơi.

Giọng ngoại trong tiếng khóc :

- Lấy cho vừa dạ, còn kêu tao làm gì ?

Cậu Hiếu lớn tiếng, trong lúc Khả và Hằng chết lặng trước sự? bề bộn của phòng ngoại . Chứng tỏ ai đó vào đây lục soạn trước rồi . Cửa tủ, quần áo tung tóe ra :

- Ai lấy rồi . Má vào đây coi ! Bà để ở đâu mới được.

Bà ngoại hốt hoảng quay vào, môi lắp bắp :

- Mà nói gì Hiếu, tao mới cất đồ mà.

Khi vào tới phòng bà kêu lên, giọng run rẩy :

- Hồi sáng thằng Hoang nó đưa tao đi lãnh mà . Về nhà tao cất tại góc này nè... Làm sao mất được, chìa khóa có rồi tao lúc nào chứ ?

Khả Khả kêu lên :

- Hoàng ư ? Chết rồi.

Hang mở to mắt nhìn ngoại và bảo :

- Lúc về, trên đường con có gặp anh Hoang từ nhà ra, có phải anh ấy lấy không ngoại ?

- không biết nữa . Nó đưa ngoại về rồi bảo : Có hẹn với bạn bè gì đó rồi nó đi ngay : Ngoại nấu cơm lu bu ở sau bếp, không biết nó có về không nữa.

Cậu Hiếu bật cười tay quơ qua lại trước mắt :

- Thôi đủ rồi! Má đừng đóng kịch và lập hiện trường giả để gạt con nữa. Vấn đề số tiền này, má đã chủ ý là không hề muốn giúp đỡ con, nên bày ra chuyện mất mát để con không tra gạn nữa. Đừng đổ thừa thằng Hoàng này nọ cho qua chuyện.

- Cậu nói vậy là có ý gì ? Cậu phải nói, vấn đề này cậu mợ đã có sự? tính toán trước để lừa ngoại thì đúng hơn . Nhà này, cậu mợ không lấy thì ngoài thằng Hoàng ai vào đây nữa . Cậu nói đi.

- Nó lấy thì đi tìm nó mà đòi, nói tao làm gì, ngày mai chúng mày cút xéo cho tao, đừng nói nhiều.

Quay sang bà ngoại, cậu ra điều kiện :

- Má theo mấy đứa cháu ngoại về bên ấy để săn sóc chúng cho thỏa ý nguyện của mình . Con không muốn má ở đây dứt nhét tiền cho lũ vô ơn này nữa . Má liệu thu xếp cho gọn rồi đi một lượt cho nhà này êm thấm.

Cậu nắm tay vợ bảo :

- Bà với tôi đi tìm thằng Hoàng xem sao ?

Giọng vợ thản nhiên :

- Nó không có lấy thì không yên với tôi đâu... á biết à.

Bà ngoại ôm đầu khóc, dù bóng họ đi tụi? bao giờ. Khả Khả ôm lấy bà trong tiếng khóc tức tưởi.

- Khả Khả , ngoại thật có lỗi với con . Giờ biết làm sao đây ?

Lam Hằng trừng to mắt vào chiếc tủ mở toang ấy, cô quan sát từng chút vào bảo :

- Ông Hoàng lấy chứ không ai khác . Nhà này, làm gì ông ấy không có chìa khóa chứ.

- Thôi bỏ đi, biết anh ta lấy rồi làm gì bây giờ ?

Giọng bà ngoại nhe răng :

- Khả Khả , ngoại thật lòng thương yêu chị em con , ngoại không a tòng theo con mình để sang đoạt tiền của ấy đâu.

- Dạ con hiểu và không hề trách ngoại . Nếu cậu vợ không còn thương hay là ngoại về ở với tụi con bên ấy đi.

- Ngoại cũng có ý đó từ lâu rồi . Khả Khả , con không giận ngoại về số tiền ấy chứ ?

Cô lau nước mắt trên làn da nhăn nheo của bà :

- Dạ, con rất tiếc số tiền lớn ấy mất đi . Vì nếu có nó chị em con sẽ có cơ hội ăn học , mà không cần phải bươn chải kiếm sống . Nhưng tất cả ngoài dự? đoán của ngoại , đâu có ai muốn như vậy. Ý Hoàng muốn rồi không làm sao ngoại và con tránh được. Không bằng cách này thì anh ta cũng chiếm đoạt bằng cách khác thôi. Minh bỏ qua đi ngoại.

Lam Hằng bặm môi , mắt trừng vào khoảng không như đang có quyết định gì đó được thành hình trong lòng.

- Khả Khả , đã bảo bỏ qua thì đừng nhớ đến nữa . Giờ thì lo chuẩn bị mọi thứ để về bên ấy cho kịp buổi chiều nay . Có than thở , khóc lóc thế nào tất cả cũng không còn gì đâu.

- Bà định đi đâu vậy Lam Hằng ?

Cô nuốt giọng thản nhiên lên tiếng :

- Tôi đón Quốc Hương về bên ấy luôn . Sẵn dọn ghé nhà cho chú tôi hay . Nếu còn sớm tôi trở về đây phụ tải đồ về bên nhà.

Ngập ngừng thật lâu, Khả Khả theo chân Lam Hằng ra cổng, cô hỏi nhỏ :

- Không phải Lam Hằng đi tìm anh Thành kể rõ mọi chuyện chứ ?

- Ý Khả Khả không thích sao ?

Bối rồi, mắt nhìn Lam Hằng e ngại :

- Có cần như vậy không ? Rồi anh Thành có làm lớn chuyện, được kết quả không ? Trái lại, không tốt đâu Hằng à.

- Khả sợ gì ? - Lam Hằng dịu dàng giọng bởi sự? sợ hãi của bạn.

Khả cắn môi, một chút ngưng ngập

- Mình sợ bọn họ trả thù . Hoàng chơi với dân ghê lắm , lỡ anh Thành bắt Hoàng, bọn bạn sẽ không tha chị em mình đâu.

- Rồi để hấn muốn làm gì thì làm sao ? Dung dương hấn à ?

- Không , mình chỉ muốn yên thân thôi . Và nhất là không muốn liên lụy đến anh Thành . Hằng không biết chứ , Hoàng ghê lắm ? Mình sợ anh Thành không yên đâu , anh ấy có bề gì ! Mình làm sao bù đắp cho gia đình người ta được.

- Làm gì sợ hấn vậy ? Pháp luật dung dưỡng bọn họ sao sợ ?

- Bỏ đi, mình về bên ấy rồi, từ từ tính. Với số tiền gửi ngân hàng , nếu tiết kiệm cũng đủ ình đến ngày ra trường . Sau đó mình đi làm , đi dạy thêm để lo cho hai em . Chỉ cần bình yên là yên tâm rồi.

- Nếu ý Khả Khả đã vậy , mình không làm theo ý mình đâu mà sợ, Khả thu dọn càng sớm càng tốt đó.

- Biết rồi.

- Mình đi nha — Lam Hằng quay đi.

- Ủ . Nếu tiện đưa hai em về đây rồi chúng ta cùng sang bên nhà luôn nhá.

- Cũng được . — Lam Hằng lưỡng lự rồi khẽ gật đầu cho qua.

Khả Khả biết Lam Hằng muốn làm cho ra lẽ nhưng Lam Hằng đâu có biết nhà này có nhiều chuyện không đơn giản . Càng làm lớn chuyện , mọi việc trở nên rắc rối thêm . Nhất là thái độ hùng hổ của Hoàng mỗi khi lên cơn thật đáng sợ Ánh mắt đỏ ngầu như muốn nuốt chửng kẻ đối diện.

Khả Khả rất sợ cái nhìn ghê gớm ấy của hấn . Chuyện mẹ là con nuôi của ông bà ngoại , Khả Khả đã biết gần mười năm nay . Cũng vì thế mà cô luôn tránh mặt Hoàng , bởi thực chất cô và Hoàng không hề có sự liên hệ máu thịt . Tuổi tác của Khả Khả nhỏ hơn Hoàng , vì ba mẹ cô không muốn có con sớm , sợ khổ lụy cho con và cho cả mình khi kinh tế chưa ổn định.

Hoàng giao du với bạn bè xấu , nên tính tình , ngôn ngữ ảnh hưởng rất nhiều . Thái độ cư xử ngang bướng , thô bạo , không ai ngăn cản được mỗi khi Hoàng muốn điều gì . Cho nên , tốt nhất đừng tạo cơ hội cho hấn nổi cơn điên là đủ . Vì thế , Khả Khả muốn bình yên bằng cách im lặng , chịu đựng , quên đi và tránh né . Nhiều lúc suy nghĩ về Hoàng , cô thoáng rung mình vì sợ.

Khả muốn rời khỏi căn nhà này từ lâu cũng vì thế . Nay mọi chuyện phơi bày , ngoại đồng ý theo chị em cô đó là điều mừng , cô xa hấn chốn này thật nhẹ nhàng , xem như vừa thoát nạn tai cho chị em Khả.

Khả Khả ngồi vừa thu dọn đồ vào thùng , vừa nhìn lại căn phòng quen thuộc của mình trong suy tư như nuốt tiếc . Bởi nó thật lý tưởng , vừa đẹp vừa sang trọng , đầy đủ tiện nghi . Sang bên nhà mọi vật đều không như ý , muốn được như nhà của cậu , không phải muốn mà được.

- Tiếc nuôi thì ở lại , đâu có ai đuổi em mà dọn đi ?

Giật mình , Khả quay lại , mắt ngơ ngàng , bởi Hoàng trong bộ đồ jean chống tay cạnh sườn tựa vào cửa, mắt chăm chú hướng về cô Khả Khả quay đi , cúi đầu nhìn đồ đạc ngổn ngang trước mặt mình trong im lặng.

Hoàng khoanh tay gằn giọng:

- Có phải thằng Việt kiêu đó bày vẽ em đi phải không ?

Cô lặng lẽ soạn đồ mình . Hoàng tiếp tục hỏi :

- Có phải mọi người cho rằng tôi lấy tiền đó à ?

Khả lạnh nhạt đáp :

10. Chương 10: Chương 10

- Chuyện anh làm anh biết . Không anh thì cậu mợ bày ra cảnh chinh Đông kích Tây , chứ ai vào đây ?

- Em nghĩ vậy ?

- Chẳng lẽ tôi vừa ăn cướp vừa la làng . Vả lại , số tiền ấy là của tôi mà . Tôi đủ khả năng lừa bịp một người có đầy đủ mưu trí , thủ đoạn như mợ chứ ?

- Em không tin thằng Hoàng này lấy chứ ?

- Từ lâu , tôi đã không hề để ý đến anh . Nên anh tốt hay xấu , có tính tham lam từ bao giờ tôi không cần biết . Số tiền ấy ai lấy , nào ai biết . Tôi chỉ biết buồn khi nó không ở trong tay mình , để giúp chị em tôi qua cơn khổ nạn này thôi . Còn ai tán tận lương tâm để trời phạt họ.

Hoàng nhíu mày :

- Nếu em đồng ý , tất cả mọi chi phí trong sinh hoạt hằng ngày anh sẽ lo chu toàn . Tại sao em luôn tránh né anh ?

- Làm gì phải tránh né ? — Khả Khả xẵng giọng.

- Em tự biết điều này mà.

- Tôi không cần ai lo ngoài cha mẹ mình. Giờ ông bà không còn nữa tôi tự lo cho các em. Giữa chúng ta không hề liên quan nhau trên huyết nhục, anh không cần quan tâm đến chị em tôi. Anh đưa xe, lấy tiền đó mà mua quan tài đi. Ngày nào anh nằm xuống là ngày đó xã hội được yên , tôi mừng lắm.

- Thật vậy sao ? Nhưng tôi không chết một cách đơn giản như vậy đâu . Hoàng này phải sống để lo cho em chứ.

- Nói mà không biết nhục.

- Làm gì nhục . Chúng ta không hề liên quan huyết thống . Thì chuyện anh yêu em có gì phạm đến luân thường đạo lý chứ ?

- Im đi ! Ghê tởm ! Nói không ngượng miệng . Thật là con người nham nhở , không biết xấu hổ , tự trọng là gì . Con người trước khi làm chuyện gì , nói lời gì phải nhìn kỹ lại bản thân mình , để có chút suy nghĩ chín chắn rồi hãy phát ngôn.

Bàn tay nắm chặt lại của Hoàng đập mạnh vào cửa , khiến Khả giật mình sau câu nói không kịp thở của mình . Cô quay lại mắt tròn xoe nhìn Hoàng.

Anh cũng không vừa khi bóp chặt lại cho thỏa cơn giận trong lòng của mình.

- Hừ ! Em nghe đây . Dù em đi cùng trời cuối đất cũng không thoát được bàn tay thằng Hoàng này đâu . Đừng bày đặt diễn ba lời cũ rích đó . Còn thằng Việt Kiều ấy có ngày không còn oxy để thở đó , đừng có làm giọng ta đây với anh , mắc công.

- Anh làm gì người ta , dám không mà tuyên bố . Làm như xã hội không có pháp luật vậy.

- Để xem , đừng nói nhiều.

- Thì sao ? Giỏi tài ăn cắp , cướp giựt , hay ho gì đó mà lớn lối . Chỉ có cậu mợ là khen con trai mình thôi. Hạng ăn không ngồi rồi xã hội nào hoan nghênh mà lớn lối. Nói không biết thẹn là gì mà.

Hoàng bước tới , Khả gằn giọng :

- Anh định giết tôi ? Giết đi, càng sớm càng tốt. Dám không ?

Hoàng găm giữ bước gần đến trước mặt Khả Khả :

- Em đừng mặt sất anh , dù gì anh cũng có trái tim dành cho em trọn vẹn . Chuyện này... em biết mà . Đừng đem thằng Việt Kiều đó mà so sánh với anh . Nó ở bên ấy làm gì ? Tốt xấu làm sao em biết mà ca cẩm nó chứ . Bộ hấn cho em nhiều tiền nên em hết lòng bệnh vực ? Hay...

Khả Khả tát vào mặt Hoàng không nhân nhượng . Cô cũng không ngờ mình lại hung hăng và gan như vậy . Tát liên tục , Hoàng lặng lẽ đưa mặt cho cô trút cơn giận của mình không hề chống trả . Khả vừa la , vừa đập lên ngực Hoàng :

- Anh có im không ? Anh nghĩ gì vậy hả ? Đi đi . Từ đây đừng bao giờ tìm gặp mặt tôi đó.

Hoàng đưa tay đặt lên vai Khả , giọng trầm hẳn :

- Em thừa biết lòng anh thế nào mà.

- Anh đừng nói nữa . Hãy đi đi , tôi không muốn thấy mặt anh nữa . Anh có nghe không hở ?

- Anh không nghe , không nghe !

- Thằng kia ! Về đây làm gì đó ? Nhà đâu còn gì để lấy nữa mà về.

Giọng bà ngoại vang lên vẻ gắt gỏng , xui thái độ hùng hổ của Hoàng dịu lại . Anh lấp bắp :

- Con... con...

- Con cái gì ? Mày muốn gì nữa mà chưa chịu đi . Bao nhiêu tiền đó chưa đủ lòng tham của mày hay sao hở thằng kia ?

- Nội nói gì ? Con không hề lấy số tiền ấy . Nội tin hay không thì tùy . Thật sự con không hề mở tủ.

- Mày không lấy ai vào đây ?

Ngập ngừng Hoàng bảo :

- Con sẽ tìm ra và sẽ cho nội biết sau.

- Giờ mày chịu đi chưa ?

- Nội à , sao đuổi con chứ . Nhà này không phải là của con sao ?

- Của mày ! Đúng vậy . Nhưng đây là phòng của Khả Khả , mày không có quyền vào đây . Cút chưa hay đợi tao quát vào đấy mới chịu đi ?

Hoàng nhăn mặt :

- Nội à , Khả không là em con sao ? Anh em nói chuyện với nhau có gì chứ ? Sao nội không để chị em Khả Khả ở đâu nữa . Về bên ấy làm gì ? Ở đây không tiện hơn sao ?

- Khả là em mày sao ? Đừng nhiều lời , có đi ra không thì nói ?

Về bà giận dữ , ánh mắt dành cho Hoàng sắc bén khác thường . Anh ngượng ngập đáp nhỏ :

- Sao nội lại để chị em Khả Khả đi ? Ở đây không tốt hơn sao ?

- Tốt hay không tự lòng ai nấy hiểu . Nó đi không mắc mớ gì đến ai . Cha mẹ mày không từng đuổi mẹ con nó đi sao ?

- Cha mẹ con khác , con khác.

- Khác , dĩ nhiên rồi. Vì cái khác biệt đó mà bà già này mới đổi ý theo chúng cho trọn tình. Nếu mọi chuyện không xảy ra , bà nội này làm sao biết được lòng dạ con mình và đứa cháu hiếu thảo như mày.

Ánh mắt Hoàng chùng thấp , giọng buồn bã :- Nội à , nhà không còn ai Con buồn lắm nội biết không ?

- Có tiền mua xăng , lạng lách đưa xe , biết bao thú vui chờ mày ngoài phố , làm gì có chuyện buồn khi vắng chúng nó chứ ?

Về đau khổ in trong mắt Hoàng :

- Nội à ! Nội quá hiểu nỗi lòng của con mà... làm sao con vui được khi Khả Khả không còn ở nhà này nữa chứ ? Đừng đi được không nội ?

- Ở lại để có cơ hội chiếm đoạt... tài sản của người ta lần nữa à ? Tụi bây đừng có hòng.

Ánh mắt sắc bén lẫn tức giận của bà hướng về Hoàng , như muốn đánh ngã ý muốn không chính đáng ở trong hồn anh . Hoàng quay đi tránh né , anh bước gần lại Khả Khả và ngồi bệt xuống gạch , nhìn cô như van lơn :

- Khả Khả à , anh thật sự không có lấy số tiền ấy . Anh biết đó là phương tiện giúp cuộc sống của chị em Khả Khả trong thời gian khủng hoảng này . Đã không có khả năng giúp em , lo cho em , anh đành lòng nào đánh cắp sự sống ấy của em chứ ?

Khả Khả không nhìn anh , nhưng giọng đáp của cô cũng dịu dàng hơn :

- Em tin là anh không nhần tâm như vậy.

- Cảm ơn em . Nhưng em không ở lại đây được sao ? Anh hứa sẽ lấy lại số tiền đó... và không gây phiền phức gì cho em như bao năm qua anh đã làm vậy . Sao em còn đi ?

Khả Khả thản nhiên xếp đồ vào vali mình . Cô đáp giọng thấp lại :

- Bây giờ , cha mẹ em không còn nữa . Là chị lớn em có bổn phận và trách nhiệm với em của mình . Thế nên , về nhà mình , em mới có cơ hội sắp xếp cuộc sống lại cho đàng hoàng ơn . Em muốn mình tự lập . Ở đây dù gì cũng là nhà của cậu mợ , nưng nấu mãi cũng đâu phải là điều tốt . Vả lại...

- Vả lại sao ? Có phải em không thích anh... đúng không ?

Thần thần cô đáp :

- Điều đó cũng có , nhưng thái độ của cậu và cách đối xử của mợ em không thích . Số tiền bảo hiểm bồi hoàn cho cha mẹ em , xem như trả ơn cho cậu mợ ; giờ ông bà không còn gì để trách cứ nặng nhẹ chị em của em nữa . Em ra đi xem như dứt khoát mọi quan hệ giữa nhà em và cậu mợ. Anh không được đến nhà bên ấy , dù với thành ý nào , em cũng không tiếp . Nhớ đó.

- Khả Khả , em nói gì vậy ?

- Ý em đã nhất định , anh không được lui tới nhà em , bất cứ lý do nào . Bây giờ , em đã qua tuổi trưởng thành lâu rồi , mọi lời nói , hành động đều có sự suy nghĩ và điều đó sẽ được thực hiện nghiêm túc . Anh liệu mà đừng hành động bừa bãi vô ý thức đó.

Hoàng nhăn mặt vò đầu . Khả tiếp :

- Anh cũng lớn rồi , nên tìm việc gì đó đàng hoàng mà làm . Đua xe , vui đùa với hạng người đó , đâu có gì hay ho . Đâu có ai nể trọng mình . Anh có học mà , sao lại theo bọn du đãng đó mà phí thời gian . Em nghĩ , nếu anh thực lòng rời bỏ , sửa đổi tính tình , thay sự rong chơi bằng công việc nào đó , vừa có ích cho xã hội vừa được mọi người xung quanh nể trọng , anh không thấy tốt đẹp hơn sao ?

Mắt Hoàng sáng lên và hướng về Khả Khả bằng niềm tin vừa thành hình trong lòng . Anh vươn mắt hỏi :

- Nếu anh hoàn toàn thay đổi theo ý em . Cơ hội có dành cho anh từ em không , Khả Khả ?

Không đáp , cô dịu giọng :

- Bà ngoại chỉ có mình anh thôi . Đứa cháu bà hết dạ thương yêu và lo lắng . Thế mà , ngày cũng như đêm , anh theo bọn người xấu ấy , rong chơi lêu lỏng cướp giật , đua xe .. vv... Bà làm sao vui cho được . Nếu anh chịu sửa đổi , bà không vui mừng và hãnh diện về anh trong ngày tháng cuối đời mình hay sao ?

Hoàng nhỏ giọng , thành thật đáp :

- Anh rất thương nội và em . Nếu không có hai người anh đã đi xa lâu rồi. Với cha mẹ anh , họ chỉ biết tiền , tiền nhiều là đủ , không cần biết con mình còn hay không và nó sống như thế nào? Có tương lai hay là sự bốc đồng của tuổi trẻ ấy sẽ hủy diệt đời của con mình ?

Nuốt giọng một phút Hoàng tiếp :

- Anh thương nội , thương em nhất đời mình. Em về bên ấy nội theo cùng thì ngôi nhà này đâu còn ý nghĩa đối với anh! Sau nhiều cú sốc liên tục đến với anh Chấn nắn , bất mãn khiến anh chìm mình trong trà đĩnh, tửu đĩnh , chứ anh nào phải yêu thích cảnh ăn chơi ấy.

- Vậy thì anh làm lại cuộc đời đi.

- Em cho anh kết quả tốt đẹp ở đoạn cuối chứ ?

Khả im lặng . Hoàng nhìn hàng mi cúi thấp của cô hỏi :

- Khả Khả , em nói đi , em sẵn lòng cho anh cơ hội chứ ?

Thở dài Khả Khả đáp , nhưng ánh mắt vẫn nhìn xuống thấp :

- Tại sao phải ra điều kiện với em như vậy . Đời anh tốt đẹp , tươi sáng hay anh thích người ta nhìn anh với ánh mắt khinh thị thì tùy ở anh . Em và anh ai cũng có mảnh đời riêng , hướng đi tùy theo sở thích trong tương lai của mình . Không ai biết được điều đó . Cho nên , lời khuyên của em cho anh hôm nay là nên nghĩ chúng ta là “anh em ” chung mái nhà từ nhỏ đến lớn . Còn anh thế nào trong ngày mai , em không cần biết đến.

Bà ngoại nhìn Hoàng với nét mặt đau khổ , thất vọng , bà đau lòng nên lên tiếng , giọng bà ngọt ngào êm ái hơn.

- Hoàng à , nội thấy con đủ khả năng và ý chí làm lại từ đầu . Nội ủng hộ con và sẵn lòng lo lắng khi con cần đến sự giúp đỡ của nội . Ngày mai đang chờ con , tất cả mọi quyết định ý nghĩ về mỗi con người của chúng ta đều thay đổi theo môi trường sống . Cũng như Khả Khả , cái nhìn về con , về nội sẽ khác đi nếu bà cháu mình đối với tất cả mọi người tốt hơn , lịch sự hơn . Con hiểu không ?

Ánh mắt Hoàng đăm đăm nhìn Khả Khả chờ tia hy vọng từ cô . Khả Khả thở dài quay đi :

- Ngoại nói không đúng sao anh nhìn em ?

Thở nhẹ , Hoàng dịu giọng :

- Khả Khả , hãy tin anh . Lê Hoàng này không dễ nội và em thất vọng đâu . Nhưng...

- Nhưng gì nữa ? — Khả Khả nhăn mặt hỏi.

Hoàng mỉm cười đưa mắt nhìn cô:

- Anh muốn nói . Thời gian anh đi học lại , em vẫn vui vẻ cho anh thỉnh thoảng đến thăm chứ ?

- Thăm nội thì ai cấm anh . Nhưng với em thì không.

- Tại sao vậy ? Em ghét anh đến thế sao ?

Khả đứng dậy , gom mấy thùng đồ lại một chỗ , mặt cô căng ra , giọng lạnh hơn :

- Từ trước đến nay , thái độ em thế nào thì nay cũng không có gì thay đổi . Đừng ra điều kiện nhỏ nào với em . Vì anh tốt hay xấu không liên quan đến em.

Bà ngoại nhìn Hoàng với ẩn ý của mình , bà liền nói :

- Con đến thăm nội là được rồi . Đừng đòi hỏi gì cả , khi bản thân con chưa hề tạo cho người ta chút niềm tin nào cả . Con hiểu chứ ?

Bà đưa tay chỉ đồ cho Hoàng và bảo :

- Bây giờ phụ đem vali ra xe đi , đừng nói gì nữa.

Hoàng thở dài và lặng lẽ nghe lời nội mình giúp Khả chuyển đồ đạc ra xe .

11. Chương 11: Chương 11

Lam Hằng ngồi đối diện với Khả Khả trên bàn cơm . Cô ngáp ngừng như muốn hỏi bạn mình điều gì đó . Với nét e ngại trên gương mặt sùng sục của Hằng, xui Khả Khả dò hỏi :

- Ở chung bao ngày, có gì mà thập thò, thập thuở không nói . Làm như bà sợ tôi vậy ? Chuyện gì nói đi, nhìn gì ?

Lam Hằng cười, liếc cô rụt vai :

- Muốn hỏi cho biết ngọn ngành, nhưng không biết bắt đầu từ đâu cho phải, chứ làm gì sợ, bà đâu phải cầm tinh con cọp mà sợ “hùm đi bắt rắn chẳng thấy về ” ?

- Vậy thì khai khẩu đi, đúng giờ ngo rồi, còn đợi gì nữa ?

Lam Hằng bắt gặp ánh mắt của bạn cô cười, môi cong lên, đầu nghiêng nghiêng liếc Khả Khả :

- Làm như lên đồng, đợi đến giờ ngo mới chịu...

- Chịu cái gì ? Trời ơi ! Người ta móm cung à còn bày đặt vờn qua, uốn lại ? Mà chuyện gì quan trọng vậy ? Có cần lấy trốn xa như vậy không bà chị ?

- Thôi ăn đi . Không có gì cả.

Khả Khả cau mày khó chịu gần giọng :

- Tôi ghét nhất là sự lưỡng lự của bà chị đó . Có gì thì cứ hỏi . Nếu không vừa lòng người đối diện, cứ xem mình chưa bao giờ nói đi, chưa đóng vai “thím Út ” của bà mà có gì sợ vậy ?

- Hớ ! Thím Út à, bữa nào “con ” nổi sùng lên là cái “mỏ” dư da của thím không làm sao ăn cơm được đâu đó.

- Dám ! Chú mi mà hôn không được, lên trời ở “con gái ” à !

- Sao không ! Hôn chỗ đó không được thì hôn chỗ khác. Biết đâu hôn chỗ lạ hấp dẫn hơn, thú vị hơn thì sao ?

Khả liếc cô, tay giơ đôi đũa lên cao :

- Thì xuống gạch nằm cho nó mát, khỏi ăn uống gì cả con ạ . Muốn đói hay không thì nói ?

Lam Hằng cười nheo mắt :- Ê ! Đừng quên, con nhỏ này từ lúc đi học về đến giờ, luôn ở dưới bếp để xào nấu, cực khổ lắm mới có được bữa cơm thịnh soạn này nhé . Không cho đầu bếp “sức phàn ” là một điều bất lịch sự lắm đó . Bộ bà chủ quên điều này rồi sao ?

- Thì sao ? Ai làm gì nào ?

- Thì chuyện bé xé ra to . Thư báo cáo khẩn cấp lên ban lãnh đạo . Yêu cầu chủ tịch truất phế quyền thi đấu ; cho nhà mi ngồi ghế “dự bị ” suốt mùa giải luôn, có gì đâu, bị treo mỏ dài dài thôi . Chừng ấy hối hận cũng muộn rồi . Đưa đơn kiến nghị, cho vào thùng rác nằm nghỉ dưỡng sức khỏe ru bà rù . Ai dám nói gì ?

Không vừa Khả Khả đưa tay ra mời :

- Ai dám nói gì ngoài câu : Mời cô “sorti de gốc me ” từ giây phút này . Xem đêm nay ai ngủ ngoài phố cho biết tâm trạng người đi ngoài sương gió và nửa đêm ngoài phố, cảm giác sung sướng áp áp như thế chứ ? Không chìm mình vào mưa làm sao biết cái lạnh thực chất như người ta diễn ra sao ?

- Hô hô ! Gương mặt cũng đều đặn phúc hậu, sao lại có tâm địa trái ngược như vậy ? Trường hợp này là “khẩu phật tâm xà hay tâm xà khẩu phật ” đây hở bà thím thân mến ?

Khả Khả giơ tay qua lại, cô bảo :- Muốn nghĩ sao cũng được, không thành vấn đề.

- Ê ! Có thật “thím ” muốn nghe đứa cháu này hỏi hay không vậy ?

Lam Hằng nhận nụ cười từ Khả . Cô bảo :- Hỉ xả đó, nói đi . Mau lẹ, gọn gàng đầy ý nghĩa. Bắt đầu !

Hằng liếm môi, dọn miệng khai báo về đảng hoàng :- Hồi sáng này...

- Hồi sáng này nuốt phải hột cóc, bị nghẹn họng hay sao không nói ?

Hằng nhướn mắt “hứ ”, giọng xẵng hơn :

- Bị bà nhẩy vào cổ họng “án ngữ ” ở đó, lưỡi gà đầu làm chức năng của nó một cách đường hoàng, dây âm thanh bị “cúp điện ” làm sao phát sóng được mà nhiều chuyện ! Thấy ghét.

- Thôi nói đi . Cầu dao được bật lên rồi đó, có muốn gì nữa.

Xua tay Hằng bảo :

- Hết hứng rồi . Ăn cơm đi, còn học bài nữa.

- Lãng ồ ! Tự nhiên rồi đứt phim à ?

- Ồ ! Truyền hình không thu qua vệ tinh được, làm sao chiếu trực tiếp trận đấu i xem thoải mái chứ . Đành chịu thôi.

- Ê ! Thông báo đảng hoàng, cổ động viên chờ đợi sẵn sàng . Giờ nói một câu xin lỗi là được sao ? Không dám đâu . Giờ nói không đây ?

- Vô duyên chưa . Người ta không thích kể lể thì sao ?

Khả Khả ngừng lại, mắt nhìn Hằng chăm chú :

- Tự nhiên rồi thu hồi vốn lại là sao ? Khả Khả này ghét nhất là ngữ ấy.

Hằng nhướn mắt cười, môi trề ra trêu ghẹo :- Ê ! Mi cũng biết tức hả ?

- Chứ sao ?

- Uống trật dĩa hườn, mua ở tiệm chú sồi . Bảo đảm sẽ hết ngay . Không hết không lấy tiền.

Lam Hằng đưa tay cản lại khi thấy Khả Khả định đứng dậy :

- Ê ! Ngồi lại đi, ta nói nhé.

- Không cần, để trong lòng cho no . Khỏi cần ăn uống gì hết.

- Cần mà... anh Hoàng...

Khả mở to mắt, bởi Hằng vừa gọi Lê Hoàng bằng “anh ” một cách tự nhiên và ngọt giọng . Khả hỏi :

- Hằng gặp anh ấy à ?

Lam Hằng gật đầu . Khả hỏi tiếp :

- Ở đâu vậy ?

Hằng phùng má, mắt vươn to, chậm rãi đáp :

- Ở trường.

- Ở trường à ! Anh ấy đi vào đó làm gì ? Dám tìm Hằng sao ?

Lam Hằng lắc đầu :

- Không, anh ấy học ở đó.

- Vậy sao ? — Khả Khả nhướn mắt, mặt nghiêng nhìn Hằng hỏi.

- Vậy mới nói . Thì ra Lê Hoàng học được bốn năm, mê chơi anh làm đơn xin nghỉ một hai năm để đi làm kiếm tiền rồi trở vào học tiếp . Vì anh là học sinh giỏi, có nhiều thành tích nên trường có chút ưu đãi . Sáng nay gặp anh tại giảng đường mới hay anh thực tập ở tổ chị Kiều mấy tháng qua.

- Có hỏi chị Kiều, anh ấy học hành ra sao không ?

- Chị khen anh Hoàng về mọi mặt . Mới lạ chứ ?

- Anh Hoàng biết Lam Hằng học chung với mình không ?

Khả có vẻ quan tâm, nên Hằng cười :

- Thấy Hoàng, mình ngạc nhiên . Còn anh ấy thì cười bảo rằng : Biết từ đầu, nhưng bận thực tập bên ấy, không tiện gặp mình.

Khả Khả lặng thinh, Lam Hằng vừa dọn chén đĩa theo chân Khả, cô vừa nhỏ nhẹ kể tiếp với vẻ ngạc nhiên và ngưỡng mộ Hoàng :

- Nếu không biết quá khứ ăn chơi của anh ta, mình không thể nào tin rằng một kẻ trác táng, lêu lổng ngoài phố bao ngày tháng, lại có thể trở thành một sinh viên đứng đắn, đảng hoàng, cả tổ đều khen ngợi về tư cách, đạo đức của anh ấy, đó không phải là điều lạ hay sao ?

- Với sự khác biệt ấy nên lòng ghét bỏ đã bay đi, nhường lại cho sự ngưỡng mộ chiếm lấy, khiến tôi muốn biết về đời tư của Lê Hoàng từ ấy, đúng không ?

- Rồi sao ? Đó là tính tò mò cố hữu trời dành cho phụ nữ mà . Chẳng lẽ muốn biết về nhân vật có sự thay đổi không ngờ ấy là yêu thích hay sao ? Lãng chưa từng thấy hà.

- Biện hộ để che giấu một tâm trạng đang bị dao động lần đầu tiên có trong lòng phải không nè ?

- Tự nhiên rồi châm biếm người ta Có phải đây là sự tránh né để khỏi phải kể về nhân vật chính không?

Ngồi rửa chén, Khả Khả khẽ liếc về bạn, môi trề ra :

- Nếu thành thật khai báo thì người ta hết lòng giúp cho . Còn ngược lại, muốn nghe tường thuật bằng cách tra hỏi, hạch sách, thì ở đó đợi đi . Bao giờ ta có nhã hứng sẽ khai khẩu . Nếu chưa có giờ linh thì... đành chịu thôi.

Lam Hằng cười hất mặt, tay chỉ vào mũi Khả bảo :

- Đừng có làm giọng “bề trên ”. Lam Hằng này, cũng là nhân vật quan trọng về “cầu nối ” giữa hai người đó nhé.Bây giờ, nếu chịu trao đổi thì... Ok ?

- Không cần đâu . Khả Khả này không có hứng thú nghe chuyện về chú của mi nữa . Ta đang có cơ hội đổi tông đây . Đừng có hòng làm giá với bản cô nương nhé “nô tài ”.

Khả Khả cốc đầu Lam Hằng cười :

- Ê ! Xà bông ở tay mà dám cốc đầu ta sao? Hồn lảo cho quen tật.

- Vậy mà có kẻ không dám “báo cáo ” đấy.

Hằng kéo tay bạn trở lại, khi Khả đứng dậy định đi :

- Nè, nhóc con, ngồi xuống rửa cho xong đã . Ai i đi ?

- Ngồi để có cơ hội tra gạn hả ?

- Đi rồi tránh né được sao ? Ngồi xuống ta ra lệnh đấy !

Khả Khả chum chim cười, ngồi lại tiếp tục tra gạn :

- Bộ để ý xếp Hoàng sao mà gương mặt có cái gì đó khang khác.

- Nếu vậy thì sao ? Mắc mớ gì đến bà thím chứ ?

Khả Khả cười nhướn mắt :

- Cũng đâu có gì . Hơi khó kêu khi gọi nhau thôi . Bởi vì bên ấy nhà người gọi ta bằng thím đảng hoàng, còn bên này Khả Khả phải xưng “em ” ngọt ngào... Chao ôi ! Tréo căng cổ, làm sao gọi cho suông miệng đâu, hử con bạn không biết lựa chỗ mà trao thân . Toàn gây rắc rối cho người ta không hà.

Lam Hằng búng tay nghe chóc chóc, môi cười cười :

- Hơ ! Có gì đâu mà trách . Nếu xếp Hoàng chịu nhờ Hằng, thì về bên ấy gọi thím, về bên này xưng chị . Giới tuyến nào thích hợp với ngôi vị ấy có gì lạ . Lam Hằng là con bé luôn thích nghi với hoàn cảnh mà . Yêu là hy sinh đúng không ? Có tiếng gọi cho vừa ý người trong gia đình, có gì khó mà ngại chứ ?

- Cha, yêu dữ nên chấp nhận thương đau, chấp nhận xa nhau không e ngại nhá.

- Chấp nhận một chút thiệt thòi để được anh thương trọn vẹn thì nhờ Lam Hằng này OK ngay . Còn xa nhau thì không bao giờ vui vẻ nhận, vì một khi yêu rồi không ai muốn rời nhau cả, bà thím à.

- Hơ! Mới gặp tiếng sét ái tình sao mà trơn môi vậy bà chị? Sao muốn biết gì về xếp Hoàng đây nói đi?

- Sẵn sàng cung cấp tư liệu chứ ?

- Dĩ nhiên rồi. Mình là người một nhà mà. Có gì giấu giếm chứ.

- Vậy nói đi.

Khả Khả cười cười bởi ánh mắt Hằng sáng lên . Cô hỏi :

- Kể từ lúc còn đóng khổ hay bắt đầu từ thuở biết chải chuốt... lần đầu đây bà chị ?

- Không cần quang đời ấy. Nhỏ Hằng muốn biết xếp Hoàng đã yêu ai thật lòng chưa ? Và hiện tại bên tình có ai hay còn đợi chờ cơ hội tốt đẹp đến ? Bấy nhiêu đó là đủ.

Gương mặt Hằng tươi hẳn lên. Khả Khả cười cười :

- Lê Hoàng biết ông tơ se duyên của mình cho Lam Hằng, nên từ ấy không hề để ý đến ai cả. Giờ đến lúc “châu về hiệp phở ” rồi chịu chưa ?

- Ê ! Nhắc đến Lê Hoàng ta mới nhớ . Từ một năm nay , sao ta để ý không thấy anh ấy với Khả Khả trò chuyện với nhau . Mỗi lần anh ấy đến là y như rằng bà thím kiểm chuyện lẩn tránh là sao vậy ? Mình là người một nhà mà, không lẽ làm mặt lạ sao ?

- Ai nói người một nhà không “kỵ rờ ” nhau. Người ta không thích, không có chuyện để nói thì sao?

- Làm gì không có chứ ? Chẳng bằng mi không muốn nói thôi.

Khả Khả vừa lau bàn vừa nhìn Hằng đáp :

- Để dành cơ hội cho Lam Hằng không vui sao ?

Vô tình Lam Hằng hài tội :

- Những lúc sau này anh ấy ăn mặc đàng hoàng, ngồi trò chuyện với nội thật nghiêm túc . Vậy mà hỏi bà một vài câu thông thường Khả Khả cũng bỏ đi, không đáp, không nhìn anh Hoàng là sao ?

Mắt Khả Khả tối sầm lại, giọng gắt đi :

- Hằng biết gì mà trách. Từ lúc ở bên nhà cậu, Hằng có thấy thái độ của nhỏ Khả Khả đối với cha Hoàng ra sao chưa ? Giờ cũng vậy, đâu có gì khác. Anh ta sửa đổi cho ngoại vui hay cho tương lai bản thân tốt đẹp hơn, đâu liên quan đến mình. Cha mẹ anh thế nào đối với ba má Khả Khả , không bao giờ quên, thì đứa con ấy có đáng gì phải tiếp gĩa chứ ?

Khả Khả càng nói, càng nóng nảy hơn . Điều này khiến Lam Hằng vừa ngạc nhiên, vừa tò mò.

Cô dịu giọng hỏi :

- Người nào có phần nấy, chứ cho rằng anh Hoàng lúc xưa hoang đàng bê bối đi, nhưng bây giờ anh trở lại trường học rồi, tác phong hoàn toàn thay đổi . Khi đến thăm nội, anh luôn mua quà cho hai em và cả chúng ta nữa. Vậy mà Khả Khả có bao giờ ngã đầu chào hay dùng đến ly sinh tố của anh ấy đâu.

- Một mình Hằng ăn là đủ rồi. Xếp Hoàng có nhã ý với Hằng thì Khả Khả có dùng hay không đâu thành vấn đề, đúng không ?

Lam Hằng đưa cái kính nhỏ lên xem mặt, cô bảo :

- Ngày nào ai nói với Hằng rằng một tên cướp tàn ác, nếu có y phục thiện, chúng ta vẫn tha thứ. Thế mà Lê Hoàng có thành ý sao Khả Khả không cho anh ấy một nụ cười xã giao, dù sao mình cũng là người một nhà mà.

Thật lâu, gương mặt của Khả Khả mới ngẩng lên với nụ cười mỉm trên môi. Cô giả lả :

- Thì Hằng cười vui vẻ, nội thể hiện tình thương lên mặt, như thế không đủ cho anh Hoàng của Hằng vui hay sao ? Đâu cần nụ cười của cô em họ chứ. Gây lộn toí bởi lần ấy, tự nhiên thân thiện lại, ai làm được. Chừng nào mình cảm thấy không ngượng ngập sẽ cười, khi anh ấy chào bằng thành ý của mình.

- Nhớ đó. Nếu Lê Hoàng tỏ lòng thương với Khả, mà không...

- Bộ anh ta than vãn với Hằng a ‘ ? - Khả cướp lời với ánh mắt lại.

Lam Hằng lắc đầu :

- Không có.

- Vậy sao dọn đường sẵn cho anh ta, bộ dư hơi hả ?

Lam Hằng cười, đưa tay vuốt mũi Khả Khả :

- Tại nội buồn buồn mỗi khi Khả bỏ đi, anh ấy ngượng ngùng.

- Nội hay ngoại ?

- Ngoại của Khả Khả hay nội của Lê Hoàng cũng là một thôi . Có gì chứ ?

Khả Khả nhún vai :

- Khác chứ . Nếu người gọi là Lam Hằng . Không hiểu thật sao ?

- Nhiều chuyện.

- Sao lại nhiều chuyện . Nếu Hằng gọi bằng ngoại là theo ngôi thứ của mình . Ngược lại, một khi Hằng gọi bà nội là Lê Hoàng đã ký hẳn hời với bạn rồi . Đúng quá còn gì nữa mà nói.

Mở to mắt, khom người nhìn Lam Hằng, Khả Khả bảo :

- Hay là hai người đã có gì rồi hả ?

Lam Hằng đánh lên vai bạn cười, mặt đỏ lên :

- Ê ! Đừng nói bậy nha . Lê Hoàng chưa nói với mình tới hai câu . Suy diễn, áp đặt không sợ thụt lưỡi sao con quỷ ?

Khả Khả tránh né cười:

- Không tin mai mốt Lê Hoàng lại, Hằng hỏi xem có đúng vậy hay không ?

Lam Hằng liếc bạn hỏi :

- Nếu Khả Khả hỏi, nhỏ Hằng này thích hơn.

- Khi anh Hoàng chấp nhận Hằng ?

- Không từ chối, nhất định . Yêu đến ngày răng long đầu bạc.

Khả cười trêu ghẹo :

- Răng có rụng, đi đặt làm hàm răng “thời trang ” . Đầu có bạc chỉ cần mười ngàn là đen như thuở hai mươi . Có gì đâu, tiếp tục yêu thêm sáu mươi năm cuộc đời, yêu đến bao giờ chán mới thôi.

- Như tình đôi ta sống mãi không già . Đúng không ?

Khả tắc lưỡi cười theo tiếng búng tay của Hằng:

- Đúng quá còn gì . Vậy thì... dứt phim, mai chiếu tiếp . Cám ơn sự? theo dõi của các bạn . Chúc ngủ ngon . Tạm biệt.

Cô nhướn mắt hỏi Lam Hằng :

- Ê ! Vậy là đủ thủ tục rồi chứ ?

- OK . Ngủ được rồi đây . Ngủ cho đã đi, để chết không kịp đây.

- Cám ơn sự? hào phóng của “con ” đây . Thím Út về phòng trước nhé, đứa cháu bất đắc dĩ.

Khả Khả nhảy lên bậc thang, không quên tặng cho Hằng ánh mắt nheo nheo, trêu ghẹo của mình.

Hằng trông theo bật cười đưa tay đánh gió bạn.

Cho xe ra cổng, Khả Khả chạy thật chậm ; cô muốn tà tà trên phố, dưới ánh nắng yếu ớt của buổi chiều cuối tuần, sau giờ học mệt mỏi kéo dài . Tiếng xe Dream rít bên mình, cô quay lại, bắt gặp gương mặt quen thuộc của Hoàng hướng về mình . Cô quay đi, cho xe luống lách, tránh sự? bám sát của Hoàng . Anh không theo ý cô, giọng thấp hơn, Hoàng đề nghị :

- Anh có chuyện cần nói. Chúng ta nên vào quán café kia cho kín đáo. Khả Khả, em nghe không ?

Khả Khả lắc đầu, giọng êm dịu đáp:

- Em có chuyện phải về, không tiện vào quán . Hẹn lần sau đi.

- Không thể được . Anh nhất định rồi, em không được cãi anh.

- Thật vậy sao ? Oai vậy ?

Giọng Hoàng cao lên :

- Anh đợi em mấy giờ rồi . Nếu em không nghe, anh về cùng. Đến nhà, đừng trách anh sao lớn tiếng đó. Em muốn Lam Hằng chứng kiến hay sao ?

- Anh dám ? — Cô thách thức.

- Em tụi? ý đẩy anh vào đường cùng, đâu còn gì để sợ nữa.

Khả Khả đưa ánh mắt sắc bén hướng về Hoàng :

- Có thua mở sao mà nói trợn miệng vậy ? Thật không biết xấu hổ là gì mà.

Hoàng vẫn tiếp tục van nài :

- Khả Khả , em không dành cho anh cơ hội sao ?

- Em đã nói rồi, anh không nên kéo dài quan hệ với em dù đó là sự? ràng buộc họ hàng một cách miễn cưỡng ấy . Sao anh không nghe chứ ?

- Anh nhất định, không có lý do nào, sự? cản trở nào làm anh đổi ý. Giờ anh hỏi em : có vào quán với anh không thì nói ?

12. Chương 12: Chương 12

Ánh mắt Hoàng mở to, chiếu sáng về Khả, cô nhăn mặt :

- Không thì sao ? Dám đâm vào xe cho em chết không ?

- Khả Khả à, vào quán với anh vài phút khó khăn gì chứ ? Không thì đừng trách anh đó.

- Anh làm gì ?

- Em thách anh đó sao ?

- Rồi sao ?

- Anh sẽ kể cho Lam Hằng nghe tất cả và anh cảnh cáo gã Việt kiều ấy : phải cắt đứt mọi liên lạc với em . Chừng ấy đừng trách anh.

Hoàng gần giọng, mắt mở to đầy uy thế trong ấy . Khả đáp :

- Không Duy Long , tôi cũng nghĩ đến người khác, anh đừng hòng áp chế, đặt điều kiện này nọ, phí công.

Hoàng cho xe lạng qua cản đường Khả Khả . Anh nắm cổ xe cô gần giọng :

- Giờ vào quán hay không ? Đừng nhiều lời nữa ?

Khả Khả quay đi, mắt cúi thấp . Hoàng hạ giọng :

- Anh xin em vài phút thôi mà, sao lại phủ nhận thành ý của anh chứ ? Anh đáng ghê tởm lắm sao ?

Khả sẵn giọng :

- Giá trị của mình tự biết lấy . Người nhiều lời không phải là em đâu.

- Thì anh cũng được . Em vào nha Khả Khả ?

Thật lâu Hoàng mới thấy gương mặt căng thẳng ấy gập đầu. Anh tươi hân lên và đưa xe vào lề. Khả khó chịu trong từng bước chân theo anh . Dừng xe xong, Hoàng đưa Khả Khả vào quán, cô gỡ bàn tay anh với ánh mắt bất mãn. Hoàng cười nhìn cô, khi hai người ngồi dưới tàn cây rậm mát, trên chiếc bàn nhỏ dễ thương ấy.

- Em uống gì anh gọi cho ?

- Em no rồi, anh kêu cho anh thôi . Em muốn nghe rồi về nhà.

Hoàng nhăn mặt, mắt nhìn cô như van lơn :

- Khả à, em đừng có gay gắt với anh nữa được không ? Anh gọi sinh tố cho em nha.

Khả Khả lặng im nhìn ly cam vắt Hoàng tự ý gọi cho cô . Lạnh giọng cô hỏi :

- Anh muốn nói gì, sao ngồi im đó . Nhìn gì, có gì lạ lắm sao ?

Hoàng thở dài xoay xoay ly cà phê trước mặt mình . Thật lâu, anh nhỏ giọng hỏi :

- Có phải “hắn ” sắp về nước không ?

- Chuyện gì đến anh . Thắc mắc làm gì chứ ?

- Chuyện gì ? Em nói vậy mà nghe được sao ? Có phải hắn muốn cưới em không ?

- Vậy rồi sao ? — Khả Khả hất mặt thách thức.

- Không thể nào được . Khả à, em suy nghĩ kỹ chưa ?

- Đó đâu phải vấn đề liên quan đến anh . Bộ dư công, rồi việc sao ?

Hoàng chắc lưỡi, giọng lo lắng :

- Khả Khả à, không bao giờ em có hạnh phúc bên hắn . Điều này em thừa thông minh để biết mà. Tại sao tự ý đưa mình vào ngõ hẹp vậy chứ ?

- Anh thật lo lắng cho tình cảm và cuộc đời của tôi ư ?

- Dĩ nhiên rồi. Anh thật lòng lo và thương yêu em. Khả Khả, đâu ai thương yêu em bằng anh chứ ?

- Im đi, tôi không muốn nghe giọng điệu nhảm nhí đó ở anh . Duy Long có cưới tôi : hạnh phúc hay tan vỡ mặc xác, không cần anh giả vờ xót thương. Chỉ cần anh “cút xéo ” tầm nhìn của tôi là đủ rồi. Từ đây, đừng xen vào bất cứ vấn đề nào liên quan đến tôi. Nhớ đó.

- Không nhớ thì sao . Trái lại, anh không cho bất cứ thằng nào tiến đến hôn nhân với em ngoài anh. Bởi vì, Lê Hoàng mới là người đem lại hạnh phúc trọn vẹn cho em mà thôi . Lòng anh không làm sao vui được khi em bị người ta hành hạ dù với mọi hình thức nào ?

- Ai mượn anh vậy ? Lòng nhân đạo có từ bao giờ tôi không thấy ?

- Đây là tấm lòng, trái tim tự nguyện của anh . Dù em ghét bỏ, nặng nề đủ lời, anh cũng không thay đổi ý của mình . Khả Khả à, bây giờ anh hiểu hành động và hậu quả mình gây nên lúc trẻ tuổi, bỗng bật ngày ấy.

- Anh im đi, tôi không muốn nghe nữa.

Cô đứng bật dậy. Hoàng ấn vai cô ngồi lại bên mình, anh nghiêng mặt bảo :

- Anh chưa nói hết ý, em không được đi.

Khả Khả tròn xoe mắt trần trối nhìn anh . Hoàng trầm tĩnh tiếp lời :

- Anh thương em và muốn cưới khi chúng ta ra trường. Từ ngày anh hứa với em là tất cả những gì trong anh đều thay đổi. Anh muốn trở thành một người tốt, để em không xấu hổ với bạn bè khi giới thiệu về anh. Bà nội sẽ vui bởi anh là nguồn an ủi duy nhất trong cuối đời của bà . Em không thấy mọi khắc phục ở anh sao ?

Khả Khả im lặng, Hoàng thở dài :

- Nếu không tin em hỏi Lam Hằng sẽ biết tất cả hoạt động của anh mà . Khả Khả, đừng nhìn ánh mắt đầy oán hận cho anh, em ạ . Ai không một lần sai trái trong đời chứ. Biết sửa sai, chấp nhận hậu quả của mình, đâu phải là điều đáng trách đúng không ?

Khả nhìn bàn tay mình đan nhau, cô biết khó tránh sự đeo đuổi của Lê Hoàng, nhất là anh được bà nội ủng hộ và giúp đỡ . Dù sao cũng một lần phân bày cặn kẽ, cho đâu ra đó . Tránh né mãi cũng không ra đâu, vào đâu cả.

Khả Khả nhỏ nhẹ :

- Lam Hằng có kể cho em nghe tất cả về anh, với sự ngưỡng mộ yêu thương hiếm có ở bạn em . Lam Hằng cho anh một tình cảm rất thật . Cô ấy là người bạn tốt của em, chứ không phải em ca tụng Hằng bởi tình cảm của em dành cho chú cô ấy và ngược lại . Lam Hằng học cùng ngành với anh...

Hoàng đưa tay ra cản lại và hỏi :

- Em nói về cô ấy với ý gì anh hiểu và không cần em phải diễn tả tiếp. Không phải một Lam Hằng, mà là cả khối con gái sẵn sàng đưa tay cho anh nắm bắt, nếu Lê Hoàng thật tâm ước muốn. Nhưng họ có đẹp thế nào, sang trọng ra sao, đối với anh chỉ là con số không, chẳng có ý nghĩa gì . Sở dĩ anh tiếp xúc với Hằng là muốn giữ liên hệ với em, cần biết những tin tức về em mà thôi. Chứ chuyện tình trai gái đối với Lê Hoàng không cần thiết. Anh thật sự chán ngán rồi.

Khả Khả cười nhẹ :

- Anh không thích Lam Hằng dù cô ấy rất ít tật xấu trong mắt em ?

- Đúng vậy ! Lam Hằng tốt hay xấu, điều đó không liên quan đến anh.

- Thì cũng như em thôi . Anh tốt hay xấu, yêu thương ai thật lòng hay gì gì đó em không cần biết đến . Em yêu Duy Long, điều này không chối cãi, dù anh ấy đối với em thế nào, tàn nhẫn, dứt bỏ sau khi cưới nhau em vẫn một lòng nghĩ đến anh ấy. Chính vì không thay đổi dễ dàng được, một khi trái tim đã ghi đậm hình bóng ấy. Nên em không thể mở cửa lòng đón kẻ thứ hai được là vậy. Anh hiểu chứ?

Lê Hoàng thẳng thốt, bởi nét trầm tĩnh và giọng tự nhiên, dịu dàng của Khả Khả khi đưa mắt hướng về anh. Cô tiếp :

- Lam Hằng không biết gì quan hệ của chúng ta Cô ấy chỉ biết Lê Hoàng là con của cậu mợ, sự liên quan đơn thuần ấy mà thôi. Không phải em sợ mất Duy Long , nếu anh đem chuyện ấy kể lại cho Lam Hằng biết . Lòng em đã yêu Duy Long rồi, dù anh ấy là riêng ai, tình cảm em cũng không lấy lại được . Sở dĩ...

Mắt cô cúi thấp, môi cắn lại thật lâu . Hoàng nghiêng người nôn nóng hỏi nhỏ bên tai cô :

- Em muốn nói gì Khả Khả ?

Đưa ly nước lên uống, thật lâu cô trầm giọng :

- Sở dĩ em không muốn anh tiết lộ “đầu ẩn ngày đó ” là vì em sợ bà nội và cô Út của em trách cứ ba mẹ, trong sự lựa chọn hôn nhân và nơi nương náu . Để con cái nhận hậu quả bi thảm ấy !

Tay cô vụng về lau lệ ithub, giọng mỗi lúc chùng thấp :

- Mẹ em tuy xuất thân trong nhóm trẻ lạc loài trên hè phố, nhưng khi được ông bà nội của anh bảo dưỡng, mẹ em cũng học hành tốt, thành đạt . Giờ người đã chết rồi, em không muốn bà nội cùng cô Út day nghiêng khi lật lại quãng đời của mẹ nữa.

- Anh hiểu . — Hoàng chống tay dưới cằm thở dài.

- Còn Duy Long ? Nếu anh ấy cưới em, thì tất cả cuộc đời của Khả Khả đâu có gì giấu diếm được . Duy Long từng trải, đâu phải đứa trẻ mà em đánh lừa một cách dễ dàng . Nhưng một khi yêu rồi, dù ở với nhau phút giây ngắn ngủi, nằm bên anh ấy chịu sự dẫn dắt, đánh đập, người ta cũng vui, cũng cam lòng mà. Mình không tốt, thì đâu có quyền đòi hỏi sự dịu dàng, hoàn hảo ở người mình thương

- Tại sao anh đem cả khoảng đời còn lại, quỳ lạy, dâng hiến em không nhận chứ ? Anh thật tâm mà, em nghĩ lại đi.

Chép môi, gương mặt cô đau đớn in hằn, nhất là đôi mắt long lanh ấy . Khả đáp nhỏ :

- Em biết anh thay đổi hoàn toàn . Nếu cô gái nào đó yêu anh, chọn anh làm bạn đời, không có gì sai lầm cả.

- Còn em thì sao ? Sao cô gái ấy không phải Khả Khả chứ ?

- Không thể nào . Đến chết em không làm sao khai tử được dấu ấn ngày đó . Hình ảnh bi thảm, đớn đau, chua xót của mắt em thu gọn ngày nào, luôn chiếm ngự trái tim em . Cho nên, với em dấu ấn về anh không phai . Đành chịu thôi, xin lỗi anh vậy.

Hoàng đưa hai tay lên ôm đầu . Khả Khả để tay lên vai anh, giọng cô êm ái lạ :

- Lam Hằng là cô gái tốt, anh hãy chọn cô ấy làm bạn đời . Em tin rằng : hạnh phúc sẽ đến với anh trọn vẹn hơn . Lê Hoàng, anh có thể hứa với em một điều duy nhất không ?

Anh nắm tay cô bóp nhẹ, buông xuôi :- Em nói đi, có gì mà rào đón, e ngại chứ ?

Thở dài cô thấp giọng :

- Anh hứa với em là : đừng bao giờ tiết lộ “bí mật ” đó của em cho ai biết kể cả Lam Hằng, hay vợ anh sau này . Được không ?

- Sao em lại cần dặn như vậy ? Đó không phải là điều sai lầm quá đáng của anh hay sao ? Người nào đó biết... có ích gì chứ ?

- Em sợ trong lúc say hay sự nổi cáu bốc đồng nào đó đến với anh... Có gì giữ được . Tính anh hung mãnh bất thường ai cản nổi . Em lo cho nhiều lúc mất ăn, cũng vì sự nóng nảy của anh đó . Nếu không có hai em, Khả Khả này đã đi xa từ lâu rồi.

- Anh hứa, em đừng lo . Nếu giảm thọ hai mươi năm để xóa đi thù hận trong em và anh, Lê Hoàng này không bao giờ từ chối . Tiếc rằng : một khi viết lên tờ giấy trắng, màu mực tàu đen xám ấy không làm sao gọi rửa được . Cho anh và cho lẫn em nữa.

- Anh có sự hồi tâm và thành ý đó dành cho em là đủ rồi . Em biết mình sẽ làm gì để gây dựng hạnh phúc ỉnh mà . Tất cả về em anh đừng lo . Chỉ cần để yên cho em tìm lối rẽ của đời mình, như thế không phải là sự tôn trọng anh dành tặng em sao ?

Hoàng uống một hơi, ly cà phê đã cạn trong lặng lẽ . Khả Khả hỏi :

- Anh thấy Lam Hằng thế nào ?

- Anh mù trước mặt đám phụ nữ đó, nên anh không biết nói gì về họ . Khi cần lập ỉnh một mái ấm, anh sẽ nhờ em chọn . Bây giờ với anh, ngoài em ra, Lê Hoàng không hề yêu ai, muốn làm “nô tài” cho riêng ai cả, đừng mai mối uống công ?

- Có cần “cay ” với em như vậy không ?

Hoàng nhép môi :

- Đó là cái giá anh phải trả mà . Cay em có ích lợi gì chứ ?

- Lam Hằng với danh giá, địa vị lẫn ngoại hình không hơn em hay sao ? Anh chê gì chứ ?

- Vậy anh thua gã Việt kiều ấy về mặt nào ? Em nói đi.

- Em khác, anh khác so sánh làm sao được mà hỏi ?

- Vậy thì đừng hỏi anh những câu hỏi anh không thích trả lời.

Khả Khả cố nói :

- Lam Hằng rất yêu anh . Không chọn cô ấy là điều sai lầm đó.

- Câu này để anh sử dụng trọn vẹn hơn. Chỉ cần thay chủ từ là trọn nghĩa rồi. Giờ em có thể về được rồi.
- Còn anh ? Tối rồi đừng để cậu mợ chờ.
- Em không oán hận họ, sao còn dành lời bênh vực đó ?

Thằng thần Khả Khả đáp :

- Số tiền cha mẹ anh chiếm đoạt của em quá tàn nhẫn . Cả đời em không thể nào tha thứ cho sự tham lam quá đáng ấy . Nhưng hai người là cha mẹ của anh, họ hết lòng thương yêu con mình. Dù cậu đối với em không tốt, nhưng dù sao mình cũng là người một nhà, cậu thấp thỏm ra vào trông ngóng trong cơn đau kéo dài, không phải là người cha tội nghiệp hay không ?

Hoàng nắm tay cô kéo dậy, anh ngọt ngào :

- Đối với ai, em cũng vui vẻ tha thứ . Chỉ có anh là em cố chấp thôi . Tại sao, cái nhìn cho anh không thay đổi chút . Thời gian qua lâu rồi mà . Án không giảm, trái lại còn tăng là sao ?

Bàn tay anh xiết lấy năm ngón tay cô . Khả Khả giật mạnh cho rời ra . Cô cau mày :- Đã nghĩ và nói lên lý lẽ rồi, sao còn trách cứ chứ ? Giờ có vui lòng cho em về chưa hay còn điều gì chưa kịp nói ?

- Dĩ nhiên là sự tự do đủ đưa chân em rời khỏi nơi này rồi . Lúc nào em cũng dồn ép anh vào chân tường không hề sót xa . Tuy anh là kẻ có tội với em, nhưng đâu cần thẳng tay sát phạt, khi người ta có thành tâm phục thiện chứ . Anh chắc rằng : trong cuộc đời em không có người đàn ông nào thương em như anh đâu.

Vừa dẫn xe ra vừa sáng giọng Khả liếc về anh đáp :

- Tình thương anh ấy tặng ai không biết . Và ngoài anh ra đâu có gã đàn ông nào lại đối xử tốt với em như anh . Cảm ơn cái tốt mà anh dành đặc biệt cho em đó . Chịu chưa hay còn điều kiện nào chưa được giải quyết ?

Liếc cô với ánh mắt lạnh Hoàng lặng lẽ đưa xe đi, trước khi để lại cho Khả câu tạm biệt :- Đừng nói nhiều. Càng nói hối hận đến với em càng nhiều đấy. Về đi, ngủ một giấc, mộng thấy hân thật nhiều nhé.

Xe Hoàng vút đi, để lại Khả Khả đứng lặng người trông theo với gương mặt ngẩn ngơ . Cô thở dài lầm lũi cho xe đi trong tâm trạng bất ổn theo cùng.

13. Chương 13: Chương 13

Uớm thử áo dài lên người , Khả Khả nhìn vào kính ngả đầu ngắm mình, môi cô làm bầm :

- Màu này hôm nay không hợp với ánh mắt ta chút nào. Thôi thì mặc chiếc áo anh ấy thích đi. Nếu không , Duy Long sẽ cho rằng : mình quên hẳn kỷ niệm ngày đó thì sao ?

Cô đưa tay đẩy khung cửa kính, mắt ngắm từng chiếc áo trước mặt. Cuối cùng, màu thiên thanh của chiếc áo dài ngày nào Duy Long ân cần trao cộ Khả Khả mỉm cười ôm nó vào lòng :

- Được rồi, mặc gì cũng đẹp, mình đâu phải đến tụ điểm biểu diễn thời trang, mà sợ chứ ?

Giọng pha trò vẻ cay cay của Lam Hằng khẽ sau lưng mình. Khả Khả không quay lại, nhưng vẫn đáp:

- “Nhìn quân phục biết tư cách ”, trước đám đông mình phải ăn mặc chỉnh tề, như lòng mình tôn trọng nhân vật chính vậy.

- Ối giời ơi ! Sân bay muôn người về, vạn người đón, ai để ý mà diện cho kỹ càng . Bà có sexy cũng chẳng ai đàm tiếu mà sợ.

- Miệng lằn, lưỡi mối. Đầu óc chứa toàn nọc rắn. Cho nên ăn với nói... xấu hổ! Khó nghe chưa từng có.

- Giờ có thay đổi xiêm y nhanh chưa, còn ráng lấy hơi mà cãi lý đây ?

Khả Khả liếc bạn, môi trề ra :- Thay thì thay, làm giọng mẹ bề trên coi chừng trời mưa đó . Ai da, là nhân vật chính mà, không diện sao được chứ ? Hạng nô tài mà không biết thân, dám cả gan lộn xộn hả ? Bộ muốn bị xử trảm sao ?

Lam Hằng vừa bính tóc, vừa đáp với nụ cười trên môi :

- Vỡ kịch nếu không có nhân vật phụ này, còn ra thể thống gì nữa chứ ?

- Xấu mà có ông chú nhà mi thương cũng nên xấu, đúng không ?

-Ồ ! Thương nhờ hai cái răng khểnh quá khổ ấy đó . Dễ ghét.

Khả Khả ngẩng mình trong gương chán, cô quay lại nhìn Lam Hằng với nụ cười trên môi thật tươi tắn:

- Nói gì thì nói, nhưng hãy cho ý kiến đi . Khả Khả này mặc áo dài màu thiên thanh mi xem có giống mấy cô tiếp viên hàng không trong phi trường không vậy ?

Lam Hằng mở to mắt ngẩng ngửa, môi cười, mắt chớp, cô gật gù :

- Đẹp lắm. Hết xẩy luôn. Nhưng nếu vào sân bay ấy, Khả Khả chỉ là người con gái chưa bao giờ biết nói ?

- Mi muốn nói gì đó ? Khi dễ ta “câm ” hả ?

- Tiếp viên là phải biết ít nhất tiếng Anh thông thạo, còn mi thì sao ? Biết nói gì ? Gã ngoại kiều nào đó hỏi, mi chỉ là người sử dụng động từ “tu quo ” có nghĩa là ra dấu một cách tội nghiệp , đó không là câm sao ? Không biết nói mà biết nghe mới chết chứ ?

- Hứ, khi dễ người ta vừa thôi nha . Lo cái thân mi đó, cháu à . Người ta học bên kinh tế, Anh ngữ quan trọng thế nào ? Chẳng lẽ trở mặt nhìn tiếp xúc với các người nước ngoài hợp tác sao ? Sợ là ai kia, ngày tháng vui đầu trong các được phẩm “phế liệu ” đó, thần kinh bị ảnh hưởng . Không những câm mà còn đui và điếc nữa . Tội nghiệp không ?

- Lưỡi câu bén thật đó . Không biết ông chú của tôi có luyện được bí kíp nào không nữa ? Nếu không, chịu làm sao thấu một chiêu của “ma nữ ” này đây ?

Lam Hằng rút vai, liếc bạn . Khả Khả bật cười thành tiếng . Cô vừa cười, vừa vỗ vai Lam Hằng bảo :

- Yên tâm đi, dù giỏi thế nào ta cũng nhường cho chú mi một bước mà . Nhân vật chính có gặp chút gian nan, nhưng lúc nào cũng được quí nhưn cứu giúp, để hưởng vinh hoa phú quý trong phần kết cuộc chứ . Đúng không ?

- Có Khả Khả , tay bắt mặt mừng, đầu mượn vai chàng tựa cho êm, phải không ?

- Biết hết rồi còn gì . Đáng cho điểm mười lắm đấy nhỏ ạ !

- Vậy thì ra xe được rồi đó bà thêm . Nếu còn lẽ mề thì trễ mất, ông chú sẽ về tay người khác, chừng ấy khóc tiếng Ấn độ cũng vô ích thôi . Biết chưa sao còn đứng đó ?

Khả Khả vuốt lại mái tóc, kéo áo dài cho thẳng, nụ cười trên môi bật tươi . Cô vui vẻ giơ tay lên kiếu nhà binh.

- Xin tuân lệnh, “em” đi ngay đây, còn chưa vừa ý sao mà nhìn như cán bộ chăm chú vào phạm nhân vậy ?

Lam Hằng quay lưng đi vừa cười, vừa đáp :

- Thấy “em” đẹp nên “qua” ngắm chút vậy mà . Có mắt mắt gì mà cô em nhìn như khỉ ăn ớt vậy hở ? Hoa để người ta ngắm, khen tặng, đúng không ?

- Chứ không phải hoa tàn để người ta cắt bỏ vào hố rác hay sao ?

Lam Hằng nhướng mắt cười trước gương mặt gây sự ấy :

- Phải, nhưng chuyện đó hai mươi năm sau người ta mới làm điều đau buồn ấy. Bây giờ lo hơi sớm đấy. Hãy chuẩn bị tư tưởng và những lời nói hay nhất, có ý nghĩa xui lòng người ta cảm động, để tình cảm đọng đầy hơn. Ở đó mà buồn lo vớ vẩn.

Khả Khả hắt mặt, phụng phịu :

- Thì đi nè, đòi hỏi, nặng nề gì nữa . Làm giọng chị hai tao không bằng . Định lên lớp hả ? Chưa đủ ” trình độ ” đâu em ạ.

Lam Hằng cho xe lăn bánh . Cô quay lại bảo :

- Ôm cho vững vàng đó, hay ngồi bên Lam Hằng mà hồn ngẩn ngơ, ngơ ngẩn nhớ ai đó . Để rơi xuống đo đường khổ tôi nhớ chưa ?

- Dạ, em nhớ rồi bà chị. Chở đi một chút mà bày đặt dạn dờ. Bộ người ta không biết đi xe ôm hay sao?

- Để dành hơi một chút gặp người ta thở thẽ . Nói nhiều quá một chút nữa biết đâu bị á khẩu, rồi sao tỏ tình cảm của mình được chứ ?

- Đâu cần diễn bằng lời. Chú Long của mi chỉ cần nhìn Khả Khả là biết trong trái tim này thì thầm từng đêm, từng đêm ra sao rồi ! Người ta là “chí cốt ” mà, biết “tổng ” nhau quá rồi, đâu cần thể hiện chứ.

- Sợ chú ấy thay lòng đổi dạ thì sao ?

Khả Khả áp má vào vai Hằng cười :

- Thì Khả Khả đành hát bài “Vòng tay nào cho em ” thôi . Có gì đâu, chờ chuyển phà sau vậy . Mình còn trẻ, hoa hàm tiếu mà sợ gì !

- Tội nghiệp hôn ?

- Có gì chứ. Chẳng lẽ ta bạc phận vậy sao? Chú Long mi đổi họ “Sở ” hồi nào sao không cho tôi hay?

Lam Hằng cười đưa tay chỉ phía trước và nhìn đồng hồ :- Cổng phi trường kia rồi . Đến giờ chú ấy xuống máy bay, mình mau vào đó đi . Lỡ chú ra cửa không có mình, bỏ ngõ lắm.

Khả Khả đưa tay lên ngực mình như trấn an . Cô theo chân Lam Hằng trong lặng lẽ.

- Làm gì tay bà lạnh ngắt vậy ? Hồi hộp à ?

Khả Khả thành thật, cô ngược nhìn bạn gật đầu :

- Mình vừa mong gặp lại, vừa lo lắng, hồi hộp, không biết Duy Long có còn nghĩ đến mình như lời thư ngọt ngào ấy hay không ? Xa mặt, cách lòng, điều này với mình thì không bao giờ xảy ra, dù ngày mai Duy Long có quên Khả Khả cũng vậy . Còn anh ấy thì sao ? Nào ai biết lòng ai ?

Lam Hằng hiểu nét vui vẻ, dí dỏm được Khả Khả tạo ình trước mặt mọi người , là để che chắn cho nỗi lo sợ cuộc tình của mình . Bởi chú Long của Hằng quá lý tưởng để giới phụ nữ đang lựa chọn bạn đời ình . Còn Khả Khả , vai mang nặng hai em của mình . Cô vừa đi học, vừa dạy kèm sinh ngữ cho hai nơi, để lo kinh tế cần thiết trong sinh hoạt gia đình . Nếu ai đó muốn cưới Khả Khả , họ cũng e ngại khi nhìn bốn phận, trách nhiệm của Khả Khả đang mang trong đời.

- Nếu chú ấy có sự thay đổi, đâu điện ình ra đón chứ . Khả Khả đừng suy nghĩ vu vơ nữa . Thương Khả Khả , chú khổ đến dường nào, điều ấy không chứng minh được tình yêu trong lòng chú dành riêng cho Khả Khả sao ?

Khả nắm tay bạn xiết nhẹ :- Mình hiểu, nhưng tuần nay lòng mình làm sao ấy . Sự lo lắng, sợ hãi mỗi khi nghĩ đến Duy Long . Sau thời gian dài xa cách, mình nghe lòng yêu thương, nhớ nhung về anh ấy trọn vẹn . Càng thương, mình càng sợ mất Duy Long hơn bao giờ hết . Với Khả Khả , anh ấy là cái phao cuối cùng của mình.

Lam Hằng lặng im, để cho bạn trải lòng cho nỗi lo ấy nhẹ đi . Giọng Khả Khả dịu dàng hơn :

- Mỗi lần gặp chuyện không vui, mình đều nghĩ đến Duy Long . Hình ảnh và tình cảm sâu đậm đó giúp Khả Khả đủ nghị lực vượt qua tất cả những khó khăn trong cuộc sống . Nếu như...

- Nếu như cô không khùng điên một chút, thì không khí sẽ vui hơn, thoải mái hơn cho tôi đúng không? Mau lên chưa ?

Khả Khả cười trước bàn tay kéo cô chạy về cửa đón Duy Long. Khả Khả đưa mắt lên khuôn ảnh dành cho thân nhân nhìn thấy kẻ mình chờ còn đang làm thủ tục trước khi ra cửa. Cô mong gặp Long hơn bao giờ hết . Khả Khả mong anh vẫn còn dành tình cảm nồng nàn ngày đó.

Khuôn mặt hớn hở, nụ cười nở trên môi và dáng cao cao của Long hiện ra trong khung cửa . Lam Hằng giờ tay cao lên gọi :

- Chú Út ! Lam Hằng nè . Có Khả Khả nữa.

Cô hét lên, bàn tay hướng về Duy Long vẫy gọi . Anh giờ tay lên chào . Duy Long bước lại nắm tay Khả Khả cười :

- Em đến sớm không ? Khỏe chứ ?

Khả Khả xúc động khi ánh mắt thiết tha nồng ấm ấy nằm mãi trong mắt mình . Khả Khả muốn ngã vào lòng Duy Long để kể kể những muộn phiền trong đời mình . Nhưng ánh mắt, khuôn mặt đầy phấn son và giọng khe gọi ấy, kéo cô trở về với thực tại.

- Duy Long ! Duy Long !

-Ồ Thắm . Sao biết anh về mà em lên đón vậy ?

Trong chiếc váy thật đẹp màu áo trắng bó sát mình Út Thắm thản nhiên đến nắm tay Long, thân mật gọi :

- Bên nhà, má anh kêu em đem xe lên đón anh về đó . Minh ra xe đi, bác tài đợi lâu lắm rồi.

Duy Long thoáng chút ngỡ ngàng . Anh kéo Thắm lại, mắt nhìn Khả Khả và Lam Hằng với gương mặt không khác gì anh.

Duy Long khẽ bảo :

- Anh định ở lại Saigon, mai mới về... Anh có điện cho gia đình rồi mà.

- Sao vậy, “má ” trông lắm đó . Anh không về được sao ? Đâu có ai hơn gia đình chứ ?

Long vẫn giữ ý mình :- Anh có chuyện cần làm, không thể dừng được . Em về thưa lại với “má anh ” dùm, xong việc anh về ngay . Lên đón làm chi cho cực khổ ?

- Chuyện gì quan trọng vậy ? — Út Thắm cau mày hỏi.

Duy Long chất lưỡi phân bua :

- Đồ đạc, tiền bạc của bạn bè gửi về cho gia đình, anh phải đưa ngay, để thôi có bề gì... tiền đâu thường bồi cho người ta.

Út Thắm nhìn Lam Hằng đang với vai Khả Khả nhìn cô chăm chú, với ánh mắt khó chịu . Cô cười nhẹ bảo :

- Anh muốn ở lại để vui chơi với cháu của anh và của em cho thỏa thích chứ gì ? Hay nhỉ ! Thì ra Lam Hằng cũng đón à ?

- Em nói với ý gì vậy Thắm ?

Út Thắm vẫn ngọt ngào, môi cười thản nhiên :

- Anh à, em biết anh có nhiều việc cần ở lại Sài Gòn để giải quyết . Nhưng “má ” bệnh rất nhiều, bà không làm sao đủ khả năng ngồi xe suốt khoảng đường dài để gặp lại con mình . Nên em nghe lời bà, lên đây đón anh về . Có lẽ giờ này nằm trên giường bệnh bà đang đếm từng phút để mong anh đó !

Út Thắm quay đi, Duy Long nắm tay cô run giọng :

- Thắm à, em nói đi, má anh bệnh sao vậy ?

Cô quay đi khi giật tay Long, lạnh giọng cô đáp :

- Anh hỏi Lam Hằng đó . Chẳng lẽ nội bệnh, mà cháu không hay sao ?

Long quay lại Lam Hằng cao giọng :

- Nội bệnh sao Hằng ?

Lam Hằng lắc đầu mắt nhìn Thắm, cô chậm rãi đáp nhỏ.

- Hai tuần trước con có về thăm nội, bà vẫn mạnh khỏe, không có triệu chứng gì bệnh cả. Còn sau khi con đi rồi, bà bệnh hay không, con không rõ.

Duy Long cau có, lớn giọng hỏi thăm :

- Vậy em nói đi . Còn chần chờ gì nữa chứ ?

- Anh ở lại Sài Gòn đi, em về . Ngày mai anh cũng biết mà . Chẳng lẽ anh không về Cao Lãnh sao mà tra gạn em với thái độ đó . Em chỉ làm đúng phận sự của mình, nhưng anh từ chối, thì đó không phải là lỗi nơi em . Tạm biệt.

Duy Long để mặc cho Lam Hằng chuyển hành lý theo mình . Anh giơ tay cản Út Thắm , khi cô cố tình bước nhanh hướng về xe mình.

- Thắm à, đừng giận dữ như vậy mà . Em nói đi, má anh thế nào rồi ? Cho anh biết ngay, em có biết rằng anh nóng ruột lắm hay không ?

Út Thắm dừng lại, nhìn vào mắt anh, dịu dàng đáp :

- Sự nôn nóng của anh không bằng sự nôn nóng, thiết tha của lòng mẹ hướng về con mình, nhất là trong cơn đau yếu trên giường bệnh . Tại sao anh lại từ chối vòng tay của mẹ đang chờ anh chứ, giờ trách em là sao ?

Duy Long lấy giọng :

- Anh đâu trách em, chỉ vì với tình cảm dành cho anh tốt đẹp, em mới chịu khó chờ đợi đón anh về . Anh chỉ muốn biết tình trạng của má anh ra sao? Thật lòng anh lo lắng lắm.

- Vậy sao không về, còn chần chờ gì nữa ? — Út Thắm ngược mắt nhìn.

Lam Hằng xen vào để gỡ rối cho chú, vì cô không đành nhìn khuôn mặt bối rối của Duy Long.

- Chú à, tất cả vấn đề ở thành phố này không quan trọng bằng sức khỏe và sự trông chờ của nội . Ngày mai con sẽ về thăm nội và chú. Có thể, chú giao tiền bạc và quà gửi của bạn bè cho gia đình, con chuyển giúp để chú có thời gian chăm sóc bà nội tốt hơn. Giờ chú về nhé.

Út Thắm nở nụ cười thật dịu dàng với Lam Hằng :

- Anh à, Lam Hằng tuy là cháu nhưng ý thức tốt, biết kính trọng bà mình, nhất là có ý giúp anh . Như thế còn gì mà chần chờ chưa lên xe ?

Quay sang Khả Khả cô ngọt ngào hơn :- Con à, dù bận dạy thế nào cũng sắp xếp thời gian về thăm nội chứ ? Ngày mai, theo Lam Hằng về nhà, cô Út sẽ chịu chi phí cho con . Khả Khả à, vắng con bà nội nhớ lắm đó . Bộ ba con không còn, là tình cảm mất cả sao ?

Khả Khả im lặng chịu đựng cho tâm trạng ưu sầu đi qua bởi cách xưng hô của Thắm là cô biết vấn đề tình cảm của hai người không đơn giản.

- Xin lỗi cô Út, không phải con quên nội. Vì bà là người con yêu thương nhất trên đời mà, đâu thể quên và cắt đứt mọi quan hệ một cách dễ dàng và tàn nhẫn như lời cô vừa thốt ra vậy ? Nhưng cuộc sống khó khăn, con chẳng có nguồn tài chính cố định hay được sự giúp đỡ của ai . Cho nên, ngoài giờ học con phải vất vả với công việc, để có chút tiền lo cho hai em . Vì thế, không thể về thăm nội như ý mình là vậy . Xin cô đừng hiểu lầm.

- Cô thương mẹ mình, suốt ngày ngóng trông nên mới nhắc nhở con cháu vậy thôi . Còn về hay không là tùy ở lòng con, cô đâu có bắt buộc ai . Sự miễn cưỡng đâu có gì trị gì chứ ?

Lam Hằng tiếp lời thay cho bạn mình bằng giọng dịu êm :

- Khả Khả , cô Út nói đúng đó : Miễn cưỡng trong bất cứ phương diện nào, đều không có giá trị . Nếu người nhận có chút tự trọng họ sẽ từ chối, hoặc lòng không hề vui vẻ và hãnh diện.

- Mình biết, nhưng thời gian chiếm cả rồi . Làm sao mình về thăm nội được . Khả Khả nghĩ rằng : Nội nhìn vào cuộc sống hiện tại của chị em mình, bà ấy sẽ buồn đau . Trái lại là khác Hằng ạ.

Út Thắm thật ngọt ngào hướng về cháu mình :

- Con cố gắng thu xếp công việc để về thăm bà một chuyến . Cô cho con một tháng lương đó . Khả Khả con nghe không ?

- Dạ, cảm ơn lòng tốt của cô . Từ lâu chị em con sống kham khổ đã quen rồi . Cô giữ tiền ấy lại mà chi dụng cho nội . Con không nhận đâu.

- Con nói gì vậy, Khả Khả ? Mình là người một nhà mà . Cô không là cô của con sao ?

Thật ngọt ngào, dịu dàng Khả Khả đáp :

- Cảm ơn cô đã có nhã ý giúp đỡ.

Quay sang Duy Long , Khả Khả nói với vẻ kính nể và ngoan ngoãn :

- Mừng chú về thăm lại gia đình . Bao giờ có dịp, Khả Khả sẽ về thăm nội của mình và bà bên ấy . Chúc chú vui vẻ, hạnh phúc trong những ngày lưu lại quê nhà . Chào chú và cô Út, cháu về.

Khả Khả nắm tay Lam Hằng cười quay đi tránh ánh mắt Long:

- Mình về Lam Hằng, đến giờ đi dạy rồi, quên sao ?

Lam Hằng nhìn đồng hồ bật cười :

- Đợi mòn mõi, và gặp chú Long vui mừng, trò chuyện lại quên mất giờ giấc lên lớp còn gì. Khả Khả không nhắc mình cũng không còn nhớ đến cô học trò xinh đẹp đó nữa. Rõ là lẩn thẩn.

Duy Long nắm tay Hằng, mắt nhìn Khả Khả , anh trầm giọng :

- Lam Hằng, mai con cố gắng về nhà . Chú có mua những món quà cần thiết cho chuyện học hành của con. Gặp lại, mình sẽ còn nhiều điều muốn nói lắm. Giờ chú về thăm nội nha . Đừng buồn nghe Lam Hằng.

- Dạ, con hiểu mà . Chú yên tâm đi, cho con kính lời thăm bà . Con ráng tranh thủ về sớm.

- Chú sẽ đợi . Nhớ nhé.

- Dạ - Lam Hằng quay sang Út Thắm cười dịu dàng hơn - Cô Út, bà con bên nội rất nhiều, thế mà không một ai đến đón chú Long, để mỗi mình cô nhọc nhằn chờ đợi thật ái ngại và phiền cho cô quá; phải bỏ giờ lên lớp, điều này đã cho chú của con biết sự ưu ái ở cô không nhỏ, phải không chú ?

Thắm nhìn Long cười, cô nghiêng người đáp lời Hằng :

- Ở cạnh nhà, nội của Hằng bệnh, cô sẵn sóc đâu có gì phiền, mình là láng giềng của nhau mà Chú bác Hằng đều bận rộn công việc, nội nhờ cô thay mình đón chú Long, chẳng lẽ từ chối sao ?

- Bởi vậy con mới nội Bà rất quý thương cô, nên tin tưởng mà giao phó mọi việc; cha mẹ con ở một bên cũng không sao được nội dành cho sự đặc biệt này Con rất ngưỡng mộ cô, chúc mọi sự đến với cô vui vẻ hơn, thành công hơn Chào cô.

- Cảm ơn Lam Hằng.

Hằng nheo mắt liếc về Duy Long cười :

- Với con, sự đáp tạ tấm lòng của cô không thành vấn đề Chú Út của con, một khi cảm kích tấm chân tình ở cô mới quan trọng và có ý nghĩa hơn, phải không chú?

Hằng rút cổ quay đi khi gương mặt Thắm ửng đỏ, với vẻ thẹn thùng in đậm. Và Duy Long bấm môi, trợn mắt như hăm dọa cô Hằng bật cười thật lớn, cô nắm tay Khả Khả chạy đi, trong ánh nắng chói chan của khung trời nóng bức đó.

Khả ngồi trên xe mặc cho Lam Hằng đưa cô lướt trên đường, im lặng kéo dài đến ngọt ngát. Lam Hằng thương bạn nhưng không biết phải mở lời bằng câu gì cho tự ái Khả Khả không bị tổn thương. Lúc đi Khả Khả vui vẻ, nôn nóng, bao nhiêu lời đùa cợt hai cô cho ra trong sự hớn hở, thì bây giờ sự nặng nề, u buồn trùm kín họ. Lam Hằng biết, một cô gái có sự cảm nhận nhạy bén, làm gì Khả Khả không thấy ánh mắt chan chứa thương yêu của Út Thắm trọn vẹn dành cho Duy Long.

Duy Long tuy yêu Khả Khả thiết tha, nhưng trước cuộc diện ấy, chú của Hằng đành phải theo Thắm về, bởi sức khỏe của nội đem cân, làm sao không hơn tình riêng đối với Khả Khả chứ.

Trong khi Lam Hằng áy náy, thì lòng Khả Khả xót xa không ít. Cô nửa muốn Duy Long nắm tay mình dặn dò, âu yếm để cho Thắm biết quan hệ sâu sắc của hai người từ độ. Nhưng cô lại không muốn nhìn nét sượng sùng, thất vọng của cô mình. Nên lúc Duy Long đưa ánh mắt đầy ý nghĩa hướng về cô, Khả cúi đầu tránh né, dù lòng cô ngàn lần bất mãn trước thái độ lộ liễu của Út Thắm. Nếu Duy Long có ý ở lại thành phố mai mới về Đồng Tháp, Khả cũng không đồng ý. Cô không để anh lỗi đạo làm con như thế. Có thể họ vui vẻ, trò chuyện một hai giờ, Khả sẽ đưa Duy Long về với gia đình. Vài ngày sau đó, Duy Long và cô gặp lại nhau, tha hồ trò chuyện, vì thời gian ở lại còn dài ma.

- Khả có giận chú Long không ?

Lm Hằng hỏi cô khi hai người thay đồ, chuẩn bị đi dạy. Khả đưa chiếc lược chải lại mái tóc rối bời như tâm tư mình vậy.

- Làm gì giận, nếu là mình trong hoàn cảnh ấy, cũng phải vậy thôi.

- Nhưng cô Út của Khả, thái độ dễ ghét thật độ. Có yêu cũng phải tế nhị, ai lại lộ liễu không biết ngượng là gì cả !

Khả lắc đầu giọng thật êm :

- Mỗi người một ý, một cách thể hiện lòng mình. Đâu ai giống ai, biết mình có tốt không mà phê phán người ta !

- Vậy là Khả cho rằng Út Thắm có những cử chỉ thích hợp à ?

- Làm gì có.

- Vậy cho là trơ trên không chịu là sao ?

- Có ích gì chứ ? Nếu chú Long thương thành ý đó của cô ấy, thì mình phê phán có phải thừa và kém lịch sự hay không ? Chuyện gì đến sẽ đến thôi mà. Lo lắng mãi có ích gì.

Lam Hằng nhìn nét khắc khổ in trong mắt bạn, cô thở dài, tay vỗ về nhẹ nhẹ lên vai bạn nhỏ giọng :

- Mong rằng Khả tự nhủ lòng mình như thế.

- Mình biết niềm vui trong lòng của mình rất cần cho tương lai của hai ẻm. Cho nên, dù gặp mọi điều phiền muộn như thế nào, mình vẫn cố gắng xoa dịu lòng để vui vẻ sống bên ẻm. Bây giờ Khả Khả không còn sống cho cá nhân mình nữa, mà là sống cho hai ẻm. Hằng nghĩ có đúng không ?

Lam Hằng bắt chợt hôn lên má bạn, cô áp đầu hai người lại với nhau. Giọng thật cảm động :

- Dù cho biển đời đẩy đưa chúng ta đến đâu đi nữa, Lam Hằng vẫn cận kề bên Khả, chia sẻ vui buồn. Bao giờ niềm vui hạnh phúc đến với bạn trọn vẹn, chừng ấy, Hằng mới nghĩ đến sự riêng tư của mình. Thật mà, bộ nghĩ ngờ sao mà nhìn ?

Khả Khả đẩy mặt Lam Hằng ra vừa tầm mắt của mình. Nghiêng đầu qua lại ngẫm thỏa thích. Cô bật cười khi đề nghị :

- Ê ! Hay là mình cưới nhau đi Hằng ?

Trợn mắt, há mồm, Hằng đẩy cô thật xa, miệng la oái lên :

- Nè ! Khùng điên lây nhiễm bà từ nào vậy hả ?

Khả rụt cổ, khoát gỏ lên vai, đưa tay lấy chìa khóa xe, quay lại cười với Hằng :

- Từ lúc nhận nư hôn “made điện” của bà độ Cho bỏ tật, đưng đầu hôn độ không biết đối với phái nam bà cợ.

- Có gì ? - Lam Hằng kéo ngược vai cô trợn mắt hỏi

Khả Khả nhìn cô cười :

- Thì “từng từng” như vậy đó ?

Lam Hằng đập lên vai Khả, môi mím lại, mắt trừng to :

- Ăn với nói như vậy không sợ bị méo miệng sao vậy ? Người ta sợ bà buồn vì “thất tình” đó biết chưa Muốn xoa dịu, sẽ chia cho bà vui, sợ ra đường với tâm trạng đó, xe ủi đất đẩy bà về dưới ! Ai ngờ, miệng lần lữa mồm, phát ngôn bừa bãi thấy ghệt Mai một...

- Mai một là chuyện hãy còn xa vời, bây giờ ngay lúc này ra xe được chưa ? Hay để trễ giờ cho chủ nhà đuổi gia sư “cút xéo” đây hả ?

14. Chương 14

Lam Hằng liếc bạn, bắt gặp gương mặt tươi tỉnh của Khả, lòng mừng thậm Cô cười theo :

- Sợ người ta đuổi thật không đó, hay sợ mất thời gian bên nhau ?

- Ê ! Nhỏ, nói gì bậy bạ vậy ? Có uốn lưỡi bảy lần chưa ?

Lam Hằng bước lại xe mình và bảo :

- Uốn mười lần cũng thế thội Sự thật đầu thể che giấu được bao lâu chứ ? Ba con bé Thi Đình ấy, không để ý đến cô gia sư cho tôi nín thở mà chết đi.

- Ăn với nói !

Lam Hằng cười, giơ tay chào :

- Chúc buổi học đầy tình tứ và thú vị nhe.

Khả liếc cô, Lam Hằng nheo mắt và cho xe lăn đi. Khả chậm chậm khi cho xe rẽ sang đường khác với nư cười nhỏ trên môi Hằng với cô thân thiết từ nhỏ, khi biết cha mẹ Khả mất đi, chỉ để lại cho cô số tiền nhỏ và nỗi đau bất tận. Hằng luôn ở bên cô, sẽ chia buồn vui Lúc Khả ưu tú, Hằng tìm đủ cách cho cô quên đi. Hằng cố xếp thời gian đi dạy phụ tiền với cô trong sinh hoạt hằng ngày Điều này khiến cho tình cảm họ sâu lắng hơn Khả có ngăn cản những Hằng bảo :

- Dạy cho người ta học, cũng là cơ hội ỉnh vui vẻ, vừa có chút tiền để bồi dưỡng Như vậy không phải tiện lợi ỉnh hay sao mà cạn Ở nhà, nằm tán gẫu cũng có lúc chán chứ.

Cả hai đứa cùng dạy nhiều chỗ, nên số thu nhập khá Nhờ đó mà số tiền gửi ngân hàng ngày cha mẹ mất không hao hụt nhiều Nếu không, một năm đi qua, không làm sao giữ được gia tài ấy

Mãi lo nghĩ vắn vơ, cổng biệt thự Trần Gia đã hiện ra trước mặt Khả Khả đưa xe vào cổng nhỏ, dẫn đến phòng của Thi Đình . Khả nhẹ bước vào hành lang, từ phòng Thi Đình, cô nghe giọng hét lớn của ông Kiên Quốc vang rộng, tiếng khóc của Thi Đình xen lẫn, khiến đôi chân của Khả chùng lại.

- Con nói đi ? Tại sao con dám cãi lời ba ?

- Con không dám..

- Vậy sao con không thưa cô Tuyết chứ? Ánh mắt con như muốn nuốt chửng cô ấy là thế nào ? Nói !

Giọng pha tiếng khóc của Thi Đình nghẹn ngào hơn :

- Tại con..
- Con sao ? không nói ba đánh nữa đợ Nói mau !
- Tại con ghét, con không muốn gọi cô ấy bằng mạ Con..
- Con sao nói tiếp Ba cho con nói ma.

Ngập ngừng Thi Đình đáp với điều kiện được đưa ra.

- Nhưng con nói ra ba không được đánh con à ?
- Có lý do chánh đáng ba không đánh Nói đi. Thành thật đợ.

Hít mũi, thật lâu Thi Đình cất tiếng :

- Cô ấy không hề thương con như cô giáo
- Làm sao giống được. Cô giáo dạy con học, mỗi tháng ba phải trả tiền cho cô tạ không chiều chuộng, thương yêu con, ba cho tiền cô ta sao ? Còn cô Tuyết, bao giờ sống chung với mình, cô ấy mới săn sóc, âu yếm con chứ ?
- Nhưng con ghét cô ta lắm Cô bảo : mẹ con là người đàn bà xấu Chết là phải, không có gì phải nhớ nhưng, khóc lóc Mai một cô ấy về đây, bàn thờ mẹ con phải dẹp đi. Nếu vú và con muốn thờ, thì đem vào phòng con, chứ cô ấy không muốn để ngoài phòng khách không tin ba hỏi bà vú xem
- Rồi con ghét người tạ Mỗi lần cô Tuyết đến con tìm đủ cách chọc tức cô tạ Kêu con đem nước ngọt, con bỏ muối vào đó, đúng không ?

Hít mũi liên tục. Thi Đình đáp :

- Tại cô ấy “bất hiếu” với mẹ con làm chi ? Cô giáo con dạy : không nên nói xấu bất cứ ai, nhất là người đã chết Phải kính yêu cha mẹ và không có ai thương con bằng mẹ một khi mẹ mình đã mất đi, làm con muốn đáp hiếu phải sống cho đàng hoàng, để không ai trách cứ, chê bai mẹ của mình dù bằng một lời thật nhẹ.

Quốc lặng nhìn con mình phân bua một cách tức tưởi, rành rot. Thi Đình lau nước mắt cô bé tiếp :

- Mỗi lần con buồn nhớ mẹ là cô giáo vỗ về, an ủi, khuyên con nên học cho giỏi, sau này lớn lên thành người tốt, mẹ ở nơi ấy sẽ vui. Khi giúp con đốt hương ẹ, cô giáo khăn vái thay con Còn cô Tuyết ấy, mỗi lần nhìn ảnh mẹ là ghét bỏ lắm lắm, mắng chửi Hỏi con làm sao thương cô ấy được chứ ?
- Nhưng con không được hỗn láo với cô ấy trước mặt bạ Là cha của con, ba dạy gì tại sao con không nghe là sao ?
- Con..
- Con sao ?

- Con chỉ thương cô giáo đó thôi, sao ba không thương cô ấy như con vậy. Cổ cũng đẹp ma.
 - Nói bậy! Ngày mai ba cho cô giáo ấy nghỉ dạy Con phải học những gì cô Tuyết chỉ dạy mà thôi Nhớ chưa ?
- Thi Đình bật khóc, mỗi lúc một lớn Khả Khả nghe giọng van lơn của con bé, lòng xót xa.

- Ba à, ba đừng bắt con xa cô giáo nhạ Con nhớ cô ấy làm sao học được, con chỉ thương một mình cô giáo thôi

Kiến Quốc gằn giọng ra điều kiện :

- Nếu con lễ phép, vui vẻ mỗi lúc cô Tuyết đến thăm ba, thì cô giáo không bị đuổi Nếu con còn trả treo, ương ngạnh không gọi cô Tuyết bằng má, thì đừng hòng ba cho con học với cô Khả Khả gì đó; dù một ngày cũng không được nữa Con nhớ chưa ?

Ông bỏ đi, gót giày gõ thật mạnh trên gạch, như cho Thi Đình biết sự tức giận có ở ông thế nào không làm sao tránh né được, Khả Khả ôm túi xách vào ngực, tựa vào tường nhìn ông chăm chú Dừng lại trước mặt

Khả Khả, ông nhìn cô với ánh mắt đỏ ngầu vì giận hay vì rượu cô cũng không biết Giọng ông gần từng lời và sự gắt gỏng theo cùng thật khó chịu cho Khả Khả biết bao, khi phải tiếp nhận lời khuyên cáo ậy

- Nghe lên chuyện gia đình người khác, đó là bản chất của cô đó sao ? Muốn ở lại dạy cho con tôi để có số tiền hàng tháng hậu hỉ như vậy, tôi nghĩ cô phải biết làm gì rồi chứ ?

- Ông muốn nói gì ? Đúng giờ dạy tôi đến Tình chờ nghe, tôi đâu có muộn

Khả không sao dần được trước sự hồng hách đó, cô xằng giọng hỏi Ông ta khẽ cười :

- Cô dạy Thi Đình chống đối tôi, cho tôi chọn cô sao ? Đừng có nằm mơ nhé Khả Khả . Tuy tôi có cảm tình với cô giáo do Thái Hồ bạn tôi giới thiệu đến, nhưng được tôi chọn không phải là dễ dàng như cô muốn đâu, đừng lôi kéo con bé ấy làm đồng minh, phí công lắm

Khả Khả run người vì cơn giận bất chợt ập đến Cô gơ tay cao tát vào má Quốc . Quốc đưa tay đón và nắm khuỷu tay Khả Khả bóp thật mạnh. Giọng hầm hừ, ông bảo :

- Đừng đóng kịch trước mặt tôi Bà vú và Thi Đình bị cô mê hoặc, chứ tôi thì không bao giờ ngã lòng, cô hiểu không ? Đẹp mơ ước được làm vợ tôi đi !

- Ông thật là hồ đồ, bất lịch sự đến không ngờ.

- Hồ đồ là sao? Thấy người ta có sẵn cơ nghiệp. Chỉ cần uốn ba tấc lưỡi, chiêu dụ bà già, trẻ con để thực hiện sự chiếm đoạt địa vị và tất cả những gì tôi có à? Đẹp cái mộng điên khùng đầy thủ đoạn đó đi.

Khả Khả nóng mặt, mắt long lanh trừng Quốc :

- Ông nghĩ sao mặc ông Thời gian sẽ chứng minh tất cả Có sự thật nào không phơi bày dưới ánh mặt trời chứ Ông không được sĩ nhục tôi đó Nếu còn, tôi không tha cho ông nữa đâu

Kiến Quốc cúi mặt, mắt trừng to, ông cười gằn :

- Cô một năm nay chiều chuộng bà vú, cưng chiều con gái tôi là ý đồ gì ? Tôi khờ khạo không biết hay sao ? Đừng có hòng

Khả nghe mùi rượu phả vào mặt mình, ánh mắt đỏ ngầu của Quốc cho cô biết, cái nóng bức của rượu đã biến Quốc không còn mình nữa Cô quay lưng bước mạnh, lách mình vào trong phòng, sau khi đẩy thật mạnh cho hai tay Quốc rời vai mình, ánh mắt bức tức, oán hận không giấu giếm.

Cô ôm Thi Đình vào lòng, bởi con bé chạy ùa lại bám chặt cô, như cánh phao của bé trong cơn sóng dập dồn, bao phủ Tiếng khóc của Thi Đình rầm rức, cô vuốt đầu ngọt ngào, dỗ dành bằng những nụ hôn thân thiết :

- Nín đi cô thương Đừng khóc nữa, cô giận không đến dạy, con không sợ sao ?

Thi Đình đưa tay lên lau nước mắt, nó nhìn Khả hỏi :

- Bộ cô cũng không thương con sao ?

- Sao lại không ? Nhưng Thi Đình phải ngoan nghe lời cô, không được khóc nữa

- Ba đánh đau lắm cô biết không, làm sao không khóc được ?

Con bé kéo rộp lên, lần đó ngang dọc nổi dài theo đùi Thì ra cây thước của Khả là phương tiện để Quốc hành hạ con bé Thật ghê tởm cho thái độ vũ phu của một người cha dành cho con gái mình Cô xuyết xoa, lấy dầu thoa cho Thi Đình. Con bé ôm cô bật khóc Khả nhớ lại mẹ mình, khi con bé nghẹn ngào bảo :

- Phải chi cô là mẹ của con, thì đâu có bị ba đánh Cô biết không, con thương cô lắm Nếu cô không thêm dạy học, con nhớ cô biết bao nhiêu ! ?

Khả nhớ lại số phận hẩm hiu của mình Cô để le mình lặng lẽ rời Thi Đình ngưỡng lên nhìn cô, con bé thôi khóc mắt vưng to, có lẽ nó ngạc nhiên khi thấy cô giáo vì mình mà khóc Thi Đình bá cổ Khả Khả, con bé hôn thật nhiều lên má cô Khả ôm Thi Đình thật chặt trong vòng tay mình

Hình ảnh thân thiết ấy ập vào mắt khi Kiến Quốc trở lại với bao thư trên tay Ông định trao số tiền tháng cho Khả và báo cho cô biết tháng sau không cần phải đến nữa Nhưng khi bắt gặp Khả Khả với khuôn mặt đầy nước mắt và ôm con mình với sự xúc động đó, Quốc lặng người nhìn họ Nhưng sợ Khả thấy mình Quốc nép vào cửa

- Cô đừng bỏ con nhà không có ai săn sóc và thương yêu dạy dỗ con như cô vậy. Nha cô.

-...

- Con sẽ nói bà vú trả lương cho cô, không cần tiền của ba đâu Cô đừng nghĩ chơi với con nhà Cô hứa với con đi !

Lòng Khả ghen ngào, bởi cô không thể đến đây khi Kiến Quốc có thái độ bất nhĩ ấy, nhưng con b'ê thật sự cô độc. Nếu không có cô cận kề, trong ngôi nhà thênh thang này Thi Đình còn biết trò chuyện với ai, ngoài bữa cơm trao đổi với bà vú năm ba cậu Khả Khả với bao công việc liên tục vây kín; thế mà, tâm hồn cô còn cô độc, trống vắng, buồn thảm, hướng gì Thi Đình . Ngoài giờ đến lớp do bác tài đưa rước, con bé sẽ làm gì suốt thời gian thênh thang còn lại ?

- Nín đi đừng khóc nữa cô thương Rồi cô sẽ năn nỉ ba ở lại, nếu con chịu ngoan ngoãn nghe lời cô dạy.

Giọng Thi Đình vui hơn :

- Cô không gạt con chứ ?

Khả Khả gật đầu hỏi :

- Nhưng con cũng không cãi lời cô chứ ?

- Dạ, cô nói đi, chỉ cần được gần bên cô, dạy gì con cũng nghe hết Chỉ sợ ba không cho cô ở gần con thôi

Khả vuốt má Thi Đình ngọt ngào hơn :

- Cô sẽ xin ba đến dạy cho con vào mỗi tối không cần tiền lương, không lẽ ba con ghét cô đến đây dữ vậy sao ?

- Rồi tiền đâu cô ăn cơm Con không chịu đâu

- Cô tự lo mà, nhưng con có chịu nghe lời cô hay không đa.

Thi Đình hôn má cô thật kêu, sốt sắng đáp :

- Dạ nghe, cô nói đi.

Khả lau nước mắt cho Thi Đình và cho cả mình Cô nhỏ nhẹ bảo :

- Mẹ con mất rồi, cũng như mẹ cô vậy. Dù mình có thương tiếc, nhớ nhưng thế nào mẹ cũng không có về với chúng ta được, biết không? Cho nên, có thương yêu hãy giữ kín trong lòng, đừng để cho ba hay cô Tuyết gì đó biết

- Tại sao vậy ? Mẹ là của con, nhớ mẹ không được sao ?

- Con nhắc đến mẹ, ba con sẽ nhớ, vì ba mẹ đã sống hạnh phúc bên nhau bao nhiêu năm, làm sao ba con có thể quên mẹ được.

- Vậy sao ba đòi cưới cô Tuyết, bắt con phải gọi bằng mẹ ? Con không chịu, ba đánh con đau lắm cô thấy không Vậy là ba đâu có thương mẹ ?

Giọng thật êm, Khả Khả phân trần :

- Con đừng có nghĩ vậy, ba con sẽ giận và buồn nữa !

- Sao kỳ vậy cô ?

- Tại vì, nhớ mẹ con là nhợ Còn bây giờ cơ sở của ba con lớn, ông phải lo hết mọi việc, đâu còn thời gian săn sóc lo lắng cho con chu đạo Vả lại, khi ba đi làm về mệt, cần có người vợ lo lắng, trò chuyện, chia sẻ

buồn vui, lời lỗ của công ty Con thì còn nhỏ, bà vú thì già rồi, đâu có ai biết điều gì ba cần, ba đang buồn bực vì điều gì mà giúp đỡ.

Vẫn giữ ý mình Thi Đình nhăn mặt :

- Nhưng con không thích cô ấy
- Vậy con có thích cô không ? -Khả nghiêng mặt dò hỏi
- Dạ thích !
- Nếu ba không cho cô dạy con có buồn không ?

Thi Đình ôm lấy Khả hôn thật mạnh vào má cô :

- Dạ nhớ, không có cô con buồn biết bao nhiêu !

Chắt lưỡi Khả dịu dàng bảo :

- Thì ba thương cô Tuyết ấy cũng như con thương cô vậy. Nếu xa cô Tuyết ba buồn không quản lý tốt công ty, việc mua bán thua lỗ, tiền đâu lo cho con và bà vú nẹ Con nghĩ đi, con bé bỏng như con đâu có làm gì ra tiền, đúng không ?
- Vú sẽ nuôi con
- Hớ ! Vú già rồi Thi Đình ạ Lỡ ba buồn chán đi uống rượu say sưa.. rồi chết như ba của cô vậy. Con sẽ làm gì đây ? Cô lớn, cô đi dạy kiếm tiền, còn con làm gì nào ?
- Con không muốn ba chết đâu Con thương ba Con chỉ ghét một cô Tuyết ấy thôi

Khả vuốt ve má con bẹ Cô thấp giọng khuyên nhủ :

- Vậy là Thi Đình phải ngoan cho ba vui Trước mặt cô Tuyết con phải cúi đầu chào, vui vẻ, lễ phép và ngoan ngoãn Cha con sẽ không xấu hổ khi con gái mình chào khách, lịch sự, không bướng bỉnh v.v... Từ đó, ba con không uống rượu làm sao chết được, đúng không ?
- Nhưng cô ấy đâu có tốt với con ?
- Nếu con ngoan ngoãn, cô Tuyết sẽ hài lòng, thì làm sao cô ấy đối tệ với con được. Ba con giàu có, cô Tuyết vào nhà có đầy đủ tiện nghi, đâu có cực nhọc làm ra tiền nuôi con mà cau có đúng không ? Chỉ cần con đối với cô ấy tốt, ba con yên lòng, gia đình hạnh phúc là được rồi

Nhìn cô Thi Đình hỏi :

- Lỡ cô ấy, không cho cô dạy con thì sao ?
- Làm gì ạ Ba con vui vẻ bên cô Tuyết nẹ Con có cô chăm sóc, cho ba yên tâm hưởng hạnh phúc với vợ mình Mỗi tháng bỏ ra một chút tiền cho cô, đâu có là bao, mà tiếc Vả lại, ba con là người rộng rãi, hiểu biết trong cách dùng tiền, ông ấy không xấu với cô đâu Chỉ cần con chăm học, vui vẻ với cô Tuyết là được rồi

Thật lâu Thi Đình hỏi :

- Bộ ba cô say rượu te, rồi chết hả ?

Khả thở dài lắc đầu, giọng chùng thấp :

- Ba mẹ cô đi công tác, phi cơ bị tai nạn nên chết cả hai người Thôi mình học, đừng nhắc đến chuyện buồn ấy nữa nha.
- Vậy cô làm mẹ con đi. Từ từ rồi ba con cũng thương cô ma.

Khả đưa tay bịt môi Thi Đình lại, cô nạt nhỏ :

- Đừng có nói bậy được không ? Ba mà nghe con nói, là ông ấy đuổi cô càng mau hơn đọ Bộ muốn chúng ta xa nhau à ?
- Sao kỳ vậy ?

- Ô ! Tại ba con thương cô Tuyết, chỉ muốn cưới cô ấy thôi Còn cô, cũng đâu có thích ba con, cô thương con thôi Biết chưa ? Vả lại, cô còn phải nuôi hai em của cô nữa

- Còn ngoại cô đâu không nuôi cô và em của cô ?

- Cô chẳng có ngoại, nội cô ở rất xa Chị em cô sống bên nhau Vì thế, cô thương con nhiều, bởi chúng ta giống nhau Cho nên, cô không muốn con làm ba buồn là vậy đo.

Thì Đình muốn hỏi gì độ Khả ra lệnh :

- Bây giờ học, không được hỏi chuyện gì không liên quan đến bài vở nhớ chưa ?

Thì Đình phụng phịu :

- Cô đâu có thương con

- Sao lại không ? Thương mới dạy bài vở cho con giỏi nè, đừng nhõng nhẽo. Phải cố học cho giỏi, sau này lớn lên Thì Đình giúp ba công việc, để cơ sở một ngày một vững vàng chứ Bộ nhỏ hoài sao?

- Ba đâu có cần con - Thì Đình lắc đầu, mắt liếc cô.

- Bây giờ thì vậy. Sau này Thì Đình lớn học giỏi, sẽ cai quản cả công ty lợn Ai cũng nể trong. Thì Đình không thấy ba được mọi người cung kính, nể vì hay sao ? Nghèo như cô luôn bị người ta khinh thường, họ sỉ nhục mình theo ý nghĩ riêng tư của họ, không phải là điều ỉnh hay sao ? Con hiểu không ?

Giọng Khả thật buồn, có khi chùng thấp nghẹn ngào, Thì Đình ngẩng đầu lên vai cô, thương yêu :

- Nhưng con thương cô, thương thật ma.

- Cô hiểu, vậy Thì Đình ráng học nhẹ Minh bắt đầu ne.

- Dạ, mình học há cô ?

- Ủ ! Vậy mới ngoan chứ ?

Khả ngồi quay lưng ra cửa, cô cúi đầu dạy Thì Đình từng câu, không hề biết sau cánh cửa Quốc lặng lẽ quay về phòng mình Những lời sau cùng của Khả Khả thật buồn Lời than thở ấy gieo vào lòng Quốc một sự ray rứt chua xót hơn bao giờ hết Ông không ngờ Khả Khả là cô gái mồ côi, sống vất vả để nuôi hai em ăn học. Thì ra, cô thương Thì Đình là vì con gái ông cùng mất mẹ như cô giáo của nọ Càng không tin rằng: cô không giận còn giận thích cặn kẽ hoàn cảnh của ông cho Thì Đình hiểu và thông cảm; cũng như cách đối xử của Thì Đình với người mà ông sắp cưới làm vợ, sao cho phải đạo để ông an tâm mà vui vẻ, lo cho sự tồn vong của công ty mình Kiến Quốc thở dài trong từng bước chậm trở về phòng.

15. Chương 15

Điện thoại của Duy Long cho hay : Mẹ anh bị liệt nửa người, sau cơn đau kéo dài Khả Khả không trách khi anh luôn ở bên cạnh mẹ để săn sóc cho bà suốt cả tuần đi quạ Lam Hằng và Khả Khả thu xếp thời gian để về thăm Hằng nhìn cô khe khẽ hỏi khi cô sang nhà Khả Khả :

- Mình về chơi ba bữa được không ? Khả có xin phép ba Thì Đình chưa ?

- Có gặp đâu mà xin Mình viết vài dòng nhờ Thì Đình trao lại cho ông tạ không biết khi trở về, có còn dạy con bé đó hay không nữa.

- Sao kỳ vậy. Nghỉ có một hai đêm thôi mà Làm gì căng vậy.

Thở dài Khả bảo :

- Lúc này ông ta quạu lắm, nên không khí hơi căng một chút . Nhưng trong thư mình có nói sẽ vào ngày chủ nhật.

- Từ sáng đến giờ nội có hỏi gì không ? Bà có ý giúp đỡ Khả không ?
- Nội hỏi đủ thứ, còn giúp hay không đến lúc mình về Saigon mới biết được . Nhưng một năm nay, có cho chị em mình xu nào đâu . Cô Út quản lý hết, để gì lòi ra cho . Hôm ở phi trường có mặt chú Long, nói cho oai vậy, chứ tính bà ấy mà, trùu sò một cây.
- Ai không biết . Có mặt ông chú ấy , muốn tỏ ra mình là ng' có nghĩa khí . Thật ra , sau bức rèm nhung , tiền muốn vô mà không muốn xuất ra là bả đó.

Khả Khả lắc đầu :

- Mình cũng đâu có cần . Tại Duy Long về , mình luôn tiện thăm nội , chứ từ nào giờ có ai để ý đến chị em Khả Khả đâu.
- Bây giờ sang bên nội được chưa ? Chú Long biết Khả Khả về , ổng mừng lắm . Sai mình sang đây hộ tổng nè . Mau đi.
- Cô Thắm có bên ấy không ? — Khả Khả ngập ngừng hỏi.
- Đi dạy từ sáng rồi . Thấy bả , ta muốn nôn ói luôn . Nịnh gì thấy ghê , không biết ngượng ngừng là gì.
- Thôi bỏ đi , nhờ cổ về bắt tử , nghe bà phê phán thẳng thừng như vậy , có nước trồn luôn à.

Lam Hằng nhìn ra cửa “hứ” :

- Bà làm gì sợ dữ vậy ? Có ai nuôi ngày nào đâu . Nếu có cơ hội , tôi không “kê” bà ấy tới bên , không phải là ng' à.

Khả Khả nắm tay cô kéo ra vườn , vừa bảo :

- Bà ấy chưa chết , tôi đã bị chôn rồi . Có im cái miệng cho tôi nhờ hay không thì nói.
- Sao Khả Khả hay thụ động như vậy . Sợ kỳ cục !
- Vậy chứ vùng lên được gì ? Càng gây rắc rối hơn thôi.

Lam Hằng nhìn xung quanh rồi hỏi :

- Bà kéo đi đâu đây Khả ?
- Thì sang nhà nội của Hằng chứ đi đâu . Mình ra vườn hái vài trái mận ăn , rồi lần sang rào vào ngõ sau không tiện à.

Lam Hằng gật gù :

- Cũng được.
- Có mận ăn nên cũng được phải không ? Bà đó ! Ham ăn đồ chua không ai bằng , làm như có “em bé” vậy ?
- Ủ , sinh con ra đặt tên “Khỉ Khỉ” vì nó giống ng' mẹ khùng khùng của nó đấy.

Khả Khả bật cười , cô leo lên cây như sáo . Cô thấy xuống cho Lam Hằng ~ trái mận thiệt đỏ và bảo :

- Tự nhiên em bé không có cha hà . Bộ tính trù ẻo ng' ta hay sao ?
- Sao không có cha ? Long là rỗng mà , mẹ là khỉ để hòa hợp lại , xem đặt tên gì cho có ý nghĩa đây !
- Nói bậy là bịnh kinh niên của Hằng đó hả ?
- Vậy thì đã sao ?

- Vậy cũng nói cho được . Ăn nhiều đó rồi về đi , tự nhiên Khả Khả không muốn sang bên ấy nữa.

Lam Hằng nhìn lên , thấy Khả Khả vắt vẻo trên cành cây . Cô chu môi lại hỏi :

- Trên cây đâu có điện mà chạm phải đường dây cao thế ? Hay đến giờ linh rồi vậy bà thêm.
- Vậy rồi sao ?

- Bộ muốn tôi về kéo Bạch Mã Hoàng tử đến điểm hẹn , để “mi ” cho không ai thấy đấy hả ?

Khả Khả ném trái mận xuống ngay đôi môi ấy . Hằng đưa tay đón lấy , cô cười nheo mắt :

- Nói đúng tim đen nên phản ứng mạnh dữ à ! Giờ có xuống đi theo tôi ra mắt má chồng hay không thì nói . Bộ muốn chú tôi đến ẵm mới chịu xuống phải không ?

Khả Khả lặng thinh nhưng ánh mắt bất mãn hướng về cô . Hằng cười tiếp tục khích bác :

- Cho hay nha : Một khi chú ấy đến , là “ẵm ” đi ngay vào phòng tân hôn liền đấy em gái à . Liệu mà ngúng ngoa , ngúng nguẩy nhé.

Sau câu ấy là hàng loạt mận xanh đỏ nhả vào chỗ Lam Hằng đứng mà rơi xuống . Cô la oai oái , đưa tay lên để đỡ . Khả Khả bật cười kèm theo tiếng vỗ tay liên tục . Đứng bên Hằng cô cười , đưa tay chỉ vào trán bạn :

- Lần sau còn nói bậy nữa là một ổ kiến vàng thân tặng nhé . Còn chưa chịu hướng dẫn , đứng đó mà xoa đầu , xoa trán ? Đau đốn gì ba trái cây mềm mại đó mà kêu la.

- Sao không đau ! Mềm mại ? Để tôi lên đó thử cho bà biết sự mềm mại nó êm thắm như thế nào nhá ?

Khả Khả chỉ tay vào ng' mình cười :

- Đâu có ai nói “xâm ” như bà , mà bắt ng' ta chịu vậy ?

Lam Hằng vừa vệt hàng rào chui qua vừa đáp :

- Nói xâm , nói bá láp , vậy mà có ng' rục rịch à nha . Trúng ngay tim đen nên phản pháo mãnh liệt như thế đúng ngay ổ kiến lửa vậy . Nếu không có ý đồ đen tối , tội gì vạch lưng cho ng' ta xem thẹo chứ ?

- Bởi vậy , mỗi lần Lê Hoàng xuất hiện giang hồ , là cái mặt dờ ra , sượng sùng , e thẹn đâu giấu được ai . Nhìn vào là biết trong tim đánh lô tô rồi . Lại ngay con số mười lăm mới chết chứ ?

- Thì “kinh ” luôn chứ có gì . Sợ ai mà tránh né . Yêu thật lòng có gì xấu mà che giấu . Sợ ai kia kìa . Hai mắt nhìn nhau , không dám nói điều gì . Để đêm về đập đầu vào gối chết không kịp trăn trối , đó mới chết thật.

Khả Khả chột im lặng , mắt nhìn phía trước bảo nhỏ :

- Tới cửa sao rồi kìa , ở đó mà ong óng quen tậ hà !

- O hơ ! Bà thiếu mới lạ đó . Đây là nhà của nội , là con cháu tôi muốn la , muốn hét lúc nào chẳng được chứ . Giờ cấm là sao ?

Khả Khả đưa tay bịt kín miệng Hằng lại . Cô nhăn mặt :

- Trời ơi ! Im dùm “con ” một chút đi bà . Cái miệng bộ dư hơi lắm sao mà lớn giọng vậy ? Nội bệnh , vui sướng gì đó mà cười , mà giỡn chứ ?

Lam Hằng gỡ tay cô , nhướn mắt cười :

- Dạ , con cũng biết dùm lại đúng lúc thưa thiếu.

Khả Khả nhăn nhó nhìn Lam Hằng :

- Đàng hoàng lại một chút có được không ? Đi vào nhà nhè nhẹ , để nội của Hằng ngủ đó.

- Biết rồi , nhắc hoài . Theo tôi nè thiếu út.

Khả Khả nhìn lên nhà , ánh mắt e ngại . Lam Hằng đưa bàn tay lên che miệng :

- Không sao đâu , đừng hồi hộp . Có chú ở trong phòng sợ gì.

Khả Khả gật nhẹ . Hai cô đi từng bước thật êm , lần về phòng của nội Hằng . Giọng của Duy Long đều đều ập vào tai của Khả :

- Má à ! Con không thể cưới Út Thắm được , má đừng có ép con.

Tiếng khàn khàn cu/a nội tử vẻ khó chịu hơn :

- Vậy con chê nó điểm nào ? Con ng' ta là gia đình danh giá giàu có , nét na , học hành giỏi dăn . Có gì không vừa ý con chứ ?

Khả Khả nhăn mặt , cô định quay đi , nhưng Lam Hằng kéo lại . Ra dấu cho Khả Khả hãy nghe hết câu chuyện rồi đi cũng chưa muộn . Khả Khả đưa tay lên ngực , như muốn trấn an mình . Cô nghe lòng mình chua xót , nhưng lời đáp của Long cho cô sự an ủi vô bờ.

- Má à , Út Thắm đang hoàng không có gì phê phán . Nhưng cô ấy có đẹp như tiên nga , giàu có thế nào , con cũng không hề thương yêu trong nghĩa vợ chồng được . Một khi thương yêu không có , làm sao sống hạnh phúc được mà cưới hờ má ?

- Nói gì thì nói , con cũng không chịu con Lan , Thảo và cả con Thắm nữa . Vậy con muốn cưới ai mới vừa ý đây ? Nói đi ?

Thật lâu Long đáp nhỏ :

- Con có thương một người nhưng cưới bây giờ thì chưa được . Bây giờ tiện con sẽ thưa với má.

- Hứ , con nghĩ lại á chứ . Bao nhiêu năm lo lắng ột đàn con . Bây giờ đứa nào cũng có bến bờ rồi . Không ai chịu ở bên má để chăm sóc nhà cửa, đám tiệc, giờ má lại nằm một chỗ, làm sao tự lo ình được . Má muốn con cưới vợ, nếu có chết má cũng vui lòng giao nhà cho con Thắm nó phụng thờ . Nó là cô giáo đạo lý ở đời không thiếu, hương khói cho ông bà đang hoàng . Chừng má có nhắm mắt, con đưa nó đi theo, hay ở đây cuộc sống cũng nhàn hạ, má vui lắm . Vậy mà con có nghe đâu ?

Long im lặng . Bà gằn giọng hỏi :

- Nếu con thương ai đó, hơn con Thắm má sẽ cưới . Con nói đi, đứa nào làm cho lạnh nhạt với Út Thắm ?

- Má à, bỏ đi, con chưa cưới, nên chưa tỏ lòng mình cho người ta biết . Làm sao biết người đó có đồng ý kết hôn với con không mà á hay . Lỡ họ không thích con thì sao ?

Giọng quả quyết của bà vang lên :

- Làm sao không thương con được . Có họ được con thương là phần phước của ông bà để lại thì có . Nhưng được hay không, chuyện đó tính sao . Giờ con nói đi, cô gái ấy ở đâu ? Con nhà ai ? Làm cái gì ? Hãy thành thật á biết . Nếu được má không cản con đâu.

Về e ngại, Long dò hỏi :

- Nhưng với Út Thắm, má đã nói gì với cô ta ?

- Bà Hội và má hứa với nhau . Con về lần này là làm lễ hỏi, kỳ sau cưới để Thắm bên này săn sóc má.

- Trời ơi ! Má à . Hôn nhân là chuyện cả đời của con sao má không hỏi ý mà lại hứa với người ta chứ ?

- Hứ ! Má sinh con, nuôi đến ngày thành tài, mà không có quyền chọn cô dâu ình sao ? Con nói đi ?

- Vậy má hỏi ý con làm gì nữa . Thì sang bên nhà ấy làm đám hỏi cho vừa ý hai người.

Về giận dỗi của Long khiến bà dịu giọng lại :

- Anh chị con đều có gia đình, đâu có ai chịu ở bên cạnh săn sóc má . Giờ nằm một chỗ khổ thế nào con biết không ?

Về giận dỗi của Long khiến bà dịu giọng lại:

- Anh chị con đều có gia đình, đâu có ai chịu ở bên cạnh săn sóc má. Giờ nằm một chỗ khổ thế nào con biết không?

- Để con bàn với cha mẹ Lam Hằng, anh chị Thế sẽ ở với má. Đâu cần cưới vợ như vậy. Vả lại, con không thể về Việt Nam lập nghiệp được mà vợ con gần gũi. Chồng một nơi, vợ,

một ngã, lại không có sự thương yêu, làm sao có hạnh phúc hờ má? không những con khổ vì xa người mình thương, mà liên lụy đến vợ; bởi cô ấy đâu có sung sướng gì khi sống bên người chồng lạnh nhạt với mình.

Giọng Duy Long than thở thật buồn, xúc động lòng Khả Khả.

Nước mắt cô lặng lẽ rơi, tựa mình vào tường mắt ngược cao, thế mà cơn đau vẫn không hề nín được. Có lẽ nội của Hằng cũng xót xa, nên bà dịu dàng hơn:

- Vậy con thương ai nói thật á biết đi, để chị Hội sang đây má lựa lời xoa dịu tự ái của người ta.

Thật lâu Duy Long ngập ngừng hỏi:

- Má không gạt con chứ?

- Sao con hỏi vậy. Má bệnh hoạn nên mới lo cho hạnh phúc đời con. Nếu không có bao giờ má đốc thúc hôn nhân của con đâu.

- Con sợ nói ra má không vừa ý, rồi mà nhờ Út Thắm nặng nề người ta, con đau lòng lắm.

- không đâu, má có thương nết na của con Thắm cũng vì nó có ý thương con, nên lo lắng á tận tình, không ngại cực khổ chứ các chị dâu của con đâu có ai chịu ở bên má suốt đêm này sang đêm khác như Thắm. Nhưng con không thương, má cũng đâu đành lòng ép nài. Dù gì con cũng sống với vợ, chứ má đâu có sống đời bên con chứ.

Duy Long chất lưỡi, giọng thật thấp:

- Lần trước con về... ! Nhờ Lam Hằng nên con quen được em Tí Ti, cháu của Út Thắm...

- Con Tí Ti đó hả? Nó còn nhỏ mà quen cái gì?

- Dạ, tại má không để ý chứ Khả Khả học đại học rồi, em ấy đã hai mươi ba tuổi, đâu có thơ ngây như ngày nào nữa. Con thương thật lòng, nên muốn chờ Khả ra trường mới cưới.

- Nó biết chưa? Bà gắng hỏi về khó chịu lắm.

- Dạ chưa. Nhưng má à...

- Con muốn nói điều gì nữa?

- Dạ, con cũng từng yêu và có vợ bên ấy ngưng tại con chia tay lâu rồi. Về đây gặp Khả Khả, con thương thật lòng, xin má cho con chờ em Khả thời gian nữa. Bao giờ em ấy thích, con sẽ cưới.

- Con Khả thật sự chưa biết chứ?

- Dạ chưa biết ý định của con về chuyện hôn nhân, nhưng em Khả biết con thương.

- Chuyện hôn nhân chưa nói là tốt.

- Sao vậy má?

Bà cao giọng phân tích cho Duy Long nghe:

- Cha mẹ nó chết cả rồi. Tài sản đất đai ở dưới này, con Thắm đứng tên tất cả, nghĩa là ba nó không hưởng được gì. Giờ nó là chị phải bảo dưỡng hai đứa em. Trên ấy, mẹ nó là con nuôi, đâu có ai thương tiếc gì. Con cưới Khả Khả, có phải nai lưng ra nuôi chị em nó hay không?

Duy Long im lặng. Bà tiếp:

- Còn nữa, chị Hội là bà nội của Khả Khả, nếu cưới cháu người ta, má phải gọi bằng “bác” mới phải đạo. Con nghĩ đi, thay vì con gọi Út Thắm bằng vợ, cỡ tuổi nhau, dễ thông cảm và hiểu lý lẽ ở đời, con không muốn. Lại cưới cháu không ngưng miệng, nhưng má thì không thể nào ngồi trước mặt mọi người, mà kính cung, thưa bẩm với bà Hội bằng vai vế ấy được. Con muốn lấy bần to mặt má đó phải không Long?

Thật nhỏ nhẹ Long phân bua:

- Má, xin má bớt giận. Con thương Khả nên vui buồn, bất hạnh gì của đời em ấy, con làm sao nhẫn nại được. Vợ chồng là cùng xẻ chia buồn vui sướng khổ. Khả Khả đâu có muốn mình lâm vào hoàn cảnh đó chứ?

- Đủ lời biện hộ cho con nhỏ đó. Nhưng con quên một điều, ai sanh dưỡng cho con thành tài? Giờ con lo lắng cho nó hết lòng, làm dâu con liệu Khả Khả của con có chịu săn sóc bà già tàn phế này không?

- một khi yêu và chấp nhận con rồi. Khả Khả phải có bốn phận chăm sóc mẹ chứ. Con tin rằng em Khả sẽ tốt với má.

- Còn em của nó thì sao?

- Chỉ cần mẹ vui lòng chấp nhận hai đứa. Còn mọi vấn đề khác, con có cách giải quyết trọn vẹn đôi bề.

Giọng bà khó chịu hơn:

- Mẹ không bao giờ bằng lòng làm sui gia với con bà Hội. Như thế là mẹ ngang hàng với con Thấm hay sao? Ở thành thị họ gọi má rồi trở lại gọi con, trên sân khấu một cách dễ dàng được. Còn ở đây là nôi chôn nhau cắt rốn của má. Ngồi thứ phải có tôn trí, trật tự, không lộn xộn nài bẻ ống, ăn xuôi, gọi ngược được. Long à. Xin hiểu á.

Tiếng khóc của bà rầm rức vang bên tai Khả:

- Nếu con còn nghĩ đến tình nghĩa của mẹ con chúng ta, thì con á xin chuyện ngược đời đó đi. Thà con cưới ở đâu, con nhà ai, xấu tốt nào đó, mà không biết thì thôi. Còn ở một bên nhà, đi tới, đi lui chăm mặt, má phải gọi nội của Khả Khả bằng gì? Xưng làm sao không ngược ngáp được. Vậy còn sống làm gì nữa chứ. Không đồng ý Khả cho nên bà càng khóc, để làm dao động lòng Duy Long mỗi lúc một cao hơn.

- Con về vài hôm lại đi rồi. không có ai chăm sóc má vừa ý như Thấm. Con nói đi, Út Thấm nó thương con thế nào? Cả tuần nay con thấy sự khéo léo, cực khổ ở cô giáo đó chứ đâu phải không? Khả Khả còn trẻ, tuổi con lớn quá, sự chênh lệch khó mà san bằng, cho nên tư tưởng, ý sống và cách xử thế không bao giờ hòa hợp được. Con từng yêu, con phải biết điều này hơn ai hết chứ. Tại sao tự đưa mình vào cảnh ấy một cách ngu xuẩn vậy !

Khả lặng lẽ trở lại góc vườn ngày nào. Ngã mình trên chiếc võng rách ấy, cô nhắm mắt mặt cho nỗi đau xé lòng. Nếu biết mẹ của Long đang dạy con, co bình thần hơn. Giờ dù muốn, dù không cô cũng phải ôm ấp cuộc trao đổi ấy vào lòng; đâu thể quên được giọng nói, lời chê bai, một cách thẳng thừng của mẹ Duy Long dễ dàng theo ý cô muốn. Tiếng lá xào xạc bởi những bước chân chậm buồn tiến về cô, mỗi lúc một gần. Khả Khả vẫn nằm lặng người trong im vắng. Khi bước chân dừng lại, lá khô thôi xào xạc, tiếng thở dài nhẹ nhẹ trong gió áp vào tai cô.

Khả nhẹ giọng:

- Lam Hằng về nghỉ đi, mình đã có tư thế chuẩn bị nên không có sao đâu. Đừng lo lắng quá. Khả Khả biết mình làm sao mà.

-...

Khả thở dài, tự phân bua á Duy Long:

- Nếu mình là bà nội của Hằng, tình thương dành cho con quá đầy và cảm tình đối với cô Thấm có thừa, thì lời phân tích hơn thiệt giữa hai người con gái phải có thôi. Bà đúng, về tâm lý, cá tính và hoàn cảnh sống của Khả Khả ; mình không thể bỏ mặc hai em để phục dịch cho bà suốt đời con lại. Cho thấy mình và Duy Long nên cắt mọi quan hệ và hợp lý nhất.

-...

Khả Khả không nghe Hằng nói gì ngoài tiếng thở dài liên tục ập vào tai mình. Cô cúi lên, ngồi bật dậy hỏi:

- Bà con vậy? Bộ câm hả?

Khả ngỡ ngàng, bởi đôi mi vừa mở ra là Lam Hằng đâu không thấy, chỉ có Duy Long lặng lẽ ngồi cạnh chiếc võng nhìn Khả với ánh mắt vương buồn. Cúi đầu có mấy:

- Là anh ư? Sao lại tìm em?

Duy Long nắm tay cô gọi nhỏ:

- Khả Khả ! Khả Khả ! Hãy hiểu đừng trách má anh !

Cô cắn môi gật gù:

- Anh đừng lo Em không trách bà đâu và cả anh nữa.

Duy Long, đưa bàn tay cô lên hôn; giọng chùng thấp:

- Anh thương em lắm. Khả Khả, nỗi khổ này không phải riêng em.

- Em biết và rất cảm động khi nghe những lời anh nói về em Duy Long, đối với em, bấy nhiêu đó là đủ rồi ! Em thành thật cảm ơn tình cảm đong đầy anh đã trọn vẹn cho em. Dụ.

- Dù thế nào, sao em không nói hết hử Khả?

Duy Long áp má mình vào gối chân của Khả, với ánh mắt đau khổ. Khả vuốt ve má anh, lời thật êm.

- Duy Long, dù mai này anh có là đương Út của em Khả Khả không bao giờ trách cứ vì mất anh trong đời mình. Trái lại, anh không có hạnh phúc, em càng thương anh hơn. Suốt đời không quên.

- Nhưng anh không cười được, thì nhớ làm gì?

- Lòng mình khó nói lắm. một khi đã nghĩ đến anh, tựa vào anh làm niềm vui sống, suốt thời gian qua Muốn quên anh để lấp vào đó một hình ảnh khác đâu phải dễ dàng như mình nghĩ, hử anh?

Khả Khả nằm trên vông. Duy Long ngồi bên cô, ánh mắt buồn trũng, xúc động trong lòng Khả:

- Anh xin lỗi vì để những lời quá đáng của má anh cho em nghe. Anh thật lòng chưa hề nghĩ đến Thẩm và anh cũng không thích Thẩm tỏ bày tình cảm của mình bằng cách dựa vào uy thế của má để ép chế một cách quá đáng như vậy.

Khả thở dài, chép môi như than thở:

- một khi cô ấy yêu anh là biết mình phải làm thế nào để được anh mà. Đừng nên trách mà hãy thương tấm chân tình tội nghiệp ấy. Nếu không yêu anh, em chắc chắn một người luôn xem mình là nhân vật chính, được người ta trân trọng, trong bất cứ khía cạnh nào, lại hạ mình, chịu cực khổ chiều chuộng má anh suốt thời gian nhọc nhằn ấy đâu.

- Nhưng anh không cần cô ấy gần gũi mua chuộc tình cảm của má anh một cách trắng trợn như vậy. Nếu cần người chăm sóc bà anh có thể thuê người, dù tiền lương họ cao thế nào anh cũng đủ khả năng chi trả mà. Tại sao áp đặt anh như vậy? Thật vô lý và khó chịu hơn bao giờ hết.

Khả đưa năm ngón tay luôn vào mái tóc bông bênh của anh, rồi ánh mắt yêu thương nồng ấm:

- Biết anh thương em là Khả Khả vui rồi. Còn bỏ hai em để hòa nhập vào nếp sống, ý thích của gia đình anh, không thể nào em vui hưởng hạnh phúc riêng tư được. Nhất là một khi má có thành kiến với em rồi, cho dù Khả Khả làm tốt mọi việc trong nhà, bà cũng không tha cho em đâu. Vì thế...

- Ý mẹ muốn nói má anh bảo thủ, ích kỷ?

- không hẳn vậy. Như anh đã nghe đó, má không đồng ý vai vế khi tiếp bà nội em. Mỹ cảm đã dành cho Út Thẩm, làm sao cho em một chút tình chút. Có lẽ số mình không duyên, nên xui mọi dự định vỡ tan, biết làm sao hơn !

Duy Long đưa tay nâng cằm cô hỏi:

- Em thật sự đã yêu anh chưa?

- Sao anh hỏi vậy? Anh không tin em nghĩ đến anh trọn vẹn à?

- không phải. Nếu em thật lòng muốn kết hôn với anh, thì vấn đề này có cách giải quyết

Khả nắm tay anh với ánh mắt sáng, đầy hy vọng:

- Anh nói đi. Cách gì vậy?

Cẩn môi, Duy Long gật gù đáp:- Anh muốn đem mọi chuyện phơi bày cho Thẩm hiểu, để cô ta rút lui. Như vậy mình có thời gian chuẩn bị.

16. Chương 16

Khả ôm Thi Đình vào lòng vỗ về:

- Không sao đâu, bác sĩ khám không có đau, con nằm yên nhạ Ở đây uống thuốc sẽ hết ngay thôi. Ngoan đi cô cứng nhiều.

Thi Đình ngược nhìn cô, sợ hãi:

- Con sợ lắm cô ơi! Ba đâu không đến hử cô Cô không để ý tá tiêm thuốc đâu. Vô nước biển đau lắm đó.

Khả xoa bên trán, dấu bầm xanh thật tội nghiệp. Cô muốn khóc khi hai ngày liên tục Thi Đình nằm trong phòng hồi sức. Thỉnh thoảng cô mới được vào thăm và thay đồ, cho sữa Đình uống. Qua cơn nguy hiểm, bé được chuyển về phòng, Thi Đình luôn ôm Khả, bé sợ Khả bỏ mình lại, con bé thật sự cô độc và cần sự có mặt của cô hơn bao giờ hết.

- Đã qua thời gian nguy hiểm rồi, bác sĩ mới cho con ra phòng chứ. Thi đình ngoan, giờ con uống thuốc cô mới cưng, nếu không cô về, bỏ con biết không

- Uống sữa hoài con ngán lắm, làm sao uống thuốc được.

- Thì cô nhờ bà vú nấu súp cho con rồi. Trưa nay, mình đã có thức ăn mới, con ránh uống lần này thôi. Ngoan nào

Thi Đình phụng phịu:

- Nhưng cô đừng bỏ con à.

- Chứ sao. Bao giờ bà vú vào thay cô mới đi dạy được. Hết giờ cô vào đây với con. Chịu chứ

- Dạ chịu.

- Vậy thì uống ly sữa đi, sau đó mình uống thuốc.

- Sao nhiều quá vậy cô?

- Thì phải nhiều chứ. Con bệnh nặng mà. Nếu không uống sẽ chết con không sợ sao?

Thi Đình ngả vào ngực cô phụng phịu:

- Xa cô con nhớ lắm, không chịu chết đâu.

- Ừ ! Thì ngoan nào.

Thi Đình luôn nghe lời Khả. Gần bé cô thấy lòng vui vui, thanh thản không vướng nỗi ưu tư nào. Xa con bé Khả rất nhớ. Cho nên mỗi lúc gần nhau, cô không muốn về nhà. Bà vú bước vào với giỏ trái cây thật nặng và đồ dùng của Thi Đình. Gương mặt tươi tắn khác thường của bà, xui Khả hỏi:

- Hôm nay, vú trúng số sao mà vui vậy?

Vừa sắp trái cây vào ngăn của chiếc tủ nhỏ ở đầu giường Thi Đình. Bà vui vẻ bảo:

- Nè trái hồng mà Thi Đình thích nhất đó. Còn lại đủ loại dành cho cô giáo. Ăn đi mai vú đem vào nữa.

- Ở đâu vú có nhiều vậy. Mấy loại này đắt lắm đó.

- Đắt thì đắt chứ Một khi cần bồi dưỡng cho con vú đâu có ngại. Mấy hôm nay không có nhờ con, một mình vú lớp nhà, lớp Thi Đình, vú không biết phải làm sao cho trọn à.

Khả vừa trao thuốc cho Thi Đình vừa dịu dàng đáp:

- Vậy thì tháng này vú “boa” thêm cho con chứ gì! Dễ mà. Nhưng nếu muốn bồi dưỡng lúc Thi Đình qua cơn nguy hiểm, con tỉnh hồn thôi lo lắng vú mới tặng cho Con nghỉ đây không phải của vú mua đâu

- Vậy chứ ai. Thôi ăn đi, hỏi làm gì chứ.-Nét mặt bà khang khác, ánh mắt không nhìn Khả.
 - Nếu vú không nói, con không dùng đâu
- Cô nói nhỏ với Thi Đình :
- Giờ con nằm ngủ nhạ Tối cô vào với con.
 - Con về sao Khả Khả ?
 - Dạ, sắp đến giờ con lên lớp rồi. Vú ở với Thi Đình nha.
 - Con đem mớ trái cây về cho hai đứa nhỏ đi. Còn nhiều lắm.

17. Chương 17

Khả cười cười:

- Vú mua con dâu dấm ăn, càng không cho hai đứa ấy dùng nữa.Tiền của vú, cực khổ.
- Không phải của vú đâu mà ngại. Để vú soạn cho con nghe.
- Không cần đâu vụ Để đó tối con vào ăn.
- Nhiều mà.
- Của ai mà nhiều mới được chứ?

Nhìn cô lúc lâu, vú quay đi bảo nhỏ:

- Của ba Thi Đình ở Đà Lạt mới về.Có lẽ sắp vào thăm Thi Đình.

Khả căng mặt lại, cô cúi đầu xếp sách vở mình vào giỏ trong lặng lẽ Cô máng lên vai định ra cửa Vú nhỏ nhẹ:

- Con giận vú sao Khả Khả ?

Cô lắc đầu ngọt ngào đáp:

- Dạ đâu có, tại con đến nhà học trò ngay, không tiện ghé nhà nên không đem trái cây về được. Có gì phải giận đối vú chứ?
- Chứ không phải con ghét ông chủ nên cái gì thuộc về ông ấy, con không thêm tới.
- Nếu vậy cũng đâu có gì lạ mà vú phải trách con. Tạo sao con có thái độ và phản ứng mạnh như vậy, đâu phải vú không chứng kiến. Thôi con đi dạy vú nhá. Nếu có công việc, bảy giờ vú cứ về, Thi Đình nằm chơi, con sẽ vào ngay Vú nhá.

Khả vừa xoay người bước ra phòng, khuôn mặt của Quốc hiện ra ở cửa vào; cô hơi ngỡ ngàng nhưng một giây đủ để cô lấy lại bình thần ỉnh. Khả Khả gật đầu giọng lạnh nhạt:

- Chào ông ! Xin phép.

Kiến Quốc đưa tay cản lại hỏi:

- Cô định đi đâu đó Khả Khả ?

Cô ngược lên mở to mắt nhìn Quốc:

- Ông cần dạy tôi điều gì sao?

Giọng Quốc nhẹ đi, nụ cười gây thiện cảm:

- Không, tôi muốn thăm con gái mình và nói với cô vài điều về Thi Đình thôi mà.
- Cần gì ông cứ dặn bà vụ Giờ tôi phải đi thôi.

Mắt Khả dừng lại ở khuôn mặt son phấn quen thuộc của Ánh Tuyết.

Cô nhép môi:- Chào bà, xin lỗi tôi không thấy, có lẽ bà vừa mới đến. Xin phép.

Khả bước ra hàng lang gặp bác sĩ Tùng ông vui vẻ hỏi:

- Sao con bé Thi Đình của cô thế nào rồi? Khỏe hẳn chứ?
- Dạ, cảm ơn anh, Thi Đình khỏe lắm. Nhờ anh tận tình, nếu đêm ấy không gặp anh, em cũng không biết mình làm sao nữa.
- Trong cái xui xẻo cũng có sự may mắn chứ? Nếu không, con người ta chết còn gì. Chúng ta là bạn bè mà, giúp nhau là chuyện thường tình. Đãi tôi một châu phở là đủ rồi. Có Hương nữa nhá.
- Hy vọng có ngày trả lại anh sự nhiệt tình ấy.
- Ô hay ! Khả Khả, Thi Đình là học trò, sao em lại lo lắng quá vậy? Cha mẹ con bé đâu, để em thức trắng đêm canh chừng một mình? Lỡ con bé có điều gì em phải làm sao?

Khả Khả cười:

- Em tin rằng sự chăm sóc tận tình của khoa phòng, Thi Đình sẽ khỏe lại. Vả lại mình phát hiện sớm, cũng không đến nỗi anh à. Ủa ! Bữa nay anh trực hả?
- Có em ở đây, ngày nào anh trực chẳng được.

Khả cười, vui vẻ đáp:

- Anh độ Không lúc nào bỏ tạt đùa giỡn với em.
- Thật mà, em không thấy lúc nào anh cũng có mặt ở đây sao? Bao giờ Thi Đình xuất viện, em vào thử xem có anh ở đây không thì biết.
- Ai thềm vào đây nữa mà thử với thiệt. Bốn đêm canh ngoài lạnh lang với tâm trạng hồi hộp, vừa lo sợ không biết có chuyện gì xảy ra cho con bé tội nghiệp này không. May là cơn nguy hiểm đã qua Nếu không, em chết còn hơn sống mà.
- Ba mẹ Thi Đình đâu, sao anh không thấy họ Khả Khả ?

Khả Khả đưa tay chỉ vào phòng:

- Ông bà chủ đi công tác mới về trong ấy Anh có chuyện muốn dặn dò hạ Anh vào nhá, em về.
- Em đến dạy Lê Thanh hả?
- Dạ, em đi nhé.

Khả quay đi, Tùng gọi lại. Khả nhướng mắt hỏi:

- Anh gọi gì ạ?
- Anh muốn nói: Ba con bé Lê Thanh ấy nhờ anh cầu hôn em ấy. OK chứ?
- Anh OK đi, hay là gả Thiên Hương của anh đó cho ông ta đi. Gặp anh là vậy không hà. Nói bậy anh là vui ấy. Không bỏ tạt.
- Thật mà, không tin hỏi hẳn xem.
- Thật, con khi gió là anh đó. Cờ ngày em trả thù Thiên Hương của anh, chừng ấy đừng kêu ca nhá.

Khả quay đi, Tùng với theo:- Thiên Hương mà có bề gì là em chết đấy nhé.

- Con khỉ. Nó sẽ biết tay em. Đợi đấy.

Khả bước nhanh theo hàng lang. Tùng không ghé vào phòng Thi Đình, anh sang bên cạnh đó. Kiến Quốc theo Tùng nhỏ nhẹ hỏi:

- Bác sĩ là người luôn theo dõi và săn sóc con tôi.
- Thi Đình là con gái anh ấy à?

Tùng nhìn vào giường con bé.

- Săn sóc suốt là cô giáo Thi Đình. Còn theo dõi thường xuyên là theo ca trực. Bây giờ con gái anh khỏe rồi chứ?

Kiến Quốc vui vẻ đáp:

- Dạ khỏe, chúng tôi đi công tác, không ngờ ở nhà Thi Đình không may trở bệnh. Nhờ Khả Khả phát hiện và đưa vào viện. Nếu không thật là nguy hiểm.

- Bệnh xuất huyết rất nguy hiểm, nhưng cũng mau bình phục lắm Sau này, ông bà lấy kinh nghiệm, nên để ý đến Thi Đình hơn Nếu để trễ khó mà cứu được. Thôi tôi đi nhé.

Kiến Quốc ngập ngừng hỏi:- Viện phí tôi muốn gọi lại phòng...

- Ô không ! Khả Khả đã thanh toán tiền dịch truyền, máu và thuốc men theo toa rồi Có gì ông gọi lại cô gái đấy nhá. Chào ông.

Kiến Quốc trong theo Tùng với sự suy nghĩ về Khả Khả khác đi...

18. Chương 18: Chương 18

Bà nội của Hoàng chỉ bị trầy sơ, vết thương không ảnh hưởng đến sức khỏe. Khả đưa ngoại về nhà săn sóc. Thi Đình được Quốc đưa đến gặp Khả Khả. Con bé ngã vào lòng cô giáo bật khóc. Khả vuốt đầu con bé cảm động.

- Con nhớ có biết bao ! Sao cô giận ba mà không đến thăm con chứ?

Nhìn về Kiến Quốc, Thi Đình nghẹn ngào tiếp:

-

- Con muốn về ở với cô hà. Con muốn gọi cô bằng “mẹ” như bé Lan thương mẹ nó vậy. Cô có giận ba thì cứ giận, con cũng ghét ba như cô vậy. Chỉ cần cô đừng bỏ con là cực khổ gì con cũng chịu.

Con bé tự nhiên khi diễn đạt tâm tư của mình, qua tiếng khóc, qua vòng tay bá cổ Khả Khả trong ánh mắt thiết tha nồng ấm. Kiến Quốc cảm động cúi đầu, trong khi Hoàng nhìn Khả Khả với ánh mắt khác lạ, khi Thi Đình ôm cô thốt ra những lời chân tình ấy. không biết Khả giận Kiến Quốc ở khía cạnh nào. Và họ có gì với nhau không? Tuy Khả Khả thẳng thừng từ chối tình cảm của Hoàng, và anh cố gắng quên đi tháng ngày âm u cũ, để anh và cả Khả Khả có được tháng ngày tươi sáng mới. Lam Hằng là bức bình phong che chắn, cho nỗi lòng của anh đang âm thầm nuôi dưỡng một tình cảm, mà tương lai thế nào cũng không ai biết được.

Trong khi Khả Khả vỗ nhẹ nhẹ vào lưng Thi Đình ngọt ngào:

- Nín đi, ngoan cô thương. Đừng khóc nữa, cô ở bên con nè.

- Cô không bỏ con thật chứ?

Ngập ngừng Khả khẽ gật đầu. Thi Đình hôn lên má Khả thật kêu, thật nồng. Con bé cười hỏi:

- Cô cho con ở đây luôn chứ? Con không có phá đâu, có cô ở bên cạnh con ngoan lắm. Nha cô?

- Sao con nói vậy. Ngoại vú nhớ con nè, ba cũng thương con nữa. Nghe lời cô về nhà nghỉ ngơi, ngoan ngoan cô cưng.

- Nhưng cô giận ba, không thèm đến nữa con nhớ cô làm sao?

- Thi Đình nhờ bác tài đưa đến thăm cô.

Thi Đình lắc đầu:

-

- Bà vú bảo cô ít khi có ở nhà lắm. Muốn gặp con làm sao?

Quốc nhìn nét khắc khổ trên khuôn mặt của Khả và sự lo lắng, thương yêu Thi Đình hướng về Khả, lòng xót xa liền bảo:

-

- Thi Đình, cô Khả lúc nào cũng yêu thương con. Mình về nhà, khi nào cô giáo rảnh sẽ đến thăm con mà. Đừng đòi hỏi cô phải ở bên con mãi được. Vì cô còn có công việc và cuộc sống của mình chứ. Con hiểu không Thi Đình ?

- Nhưng ba có xin lỗi cô chưa? Nếu không, cô giáo con giận ba sẽ không bao giờ đến nhà mình đâu?

Kiến Quốc nuốt giọng, cố gượng cười:

- Sao lại chưa? Cô cũng bỏ qua “cái giận” ấy cho ba rồi. Cho nên, ba mới biết cô sẽ thường đến nhà mình, dạy con học, trò chuyện với con. Nếu con ngoan ngoãn nghe lời cô dặn.

Đưa hai tay buột cô giáo, Thi Đình thở thê:

- Cô giận ba, con cũng ghét ba luôn. Con chỉ thương một mình cô thôi. Đừng giận và bỏ con cô nhé?

- Ủ mà, có bao giờ cô thất hứa với Thi Đình đâu. Vậy bây giờ con theo ba về nhà nhé. Để cô có thời gian chăm sóc bà cụ. Mai đi dạy về cô sẽ ghé thăm con. Nhớ nghe lời bà uống thuốc và ăn uống cho đàng hoàng nhé. Nếu không, cô sẽ giận con đó.

- Dạ, cô dặn điều gì con đâu quên. Chỉ sợ ba hay quên làm cô giận cô buồn thôi. Cô dặn ba kỹ lại đi.

Kiến Quốc cười:

-

- Ba đâu có làm gì để cô giáo con giận. Tại hiểu lầm thôi mà. Từ đây, biết ý cô giáo ba không làm phiền nữa. Con chịu chưa?

- Nếu cô thương ba, con mới thương ba. Cô giận con cũng không thêm chơi với ba luôn.

Hoàng xen vào với giọng nửa đùa, nửa thật:

- Thi Đình, bé đừng lo. Lúc trước ba con và cô giáo chưa có gần gũi, nên không hiểu ý của nhau. Bây giờ, ba con đã xin lỗi cô giáo rồi. Cô con và ba có những sự thông cảm, nên hai người đồng lòng thương và lo cho con, ở cạnh chăm sóc con. Con yên tâm rồi chứ?

- Thật hôn chú? Chú gì vậy cô?

Khả liếc về Hoàng, dịu dàng đáp:

-

- Chú Hoàng, Lê Hoàng đó con.

- Chú không gạt con hử cô ! Cô ngủ với con luôn à? Vậy thì sướng quá.

Thi Đình vỗ tay với gương mặt rạng rỡ.

Hoàng cười thản nhiên đáp lời Thi Đình hỏi:

- Thi Đình à, bao giờ tiện, cô giáo con mới ngủ nhé, đừng có đòi hoài cô giáo giận đó.

- Vậy hả chú? Con không có đòi đâu, con sợ cô giáo lắm.

Trước khi đáp với Thi Đình Khả liếc về Hoàng, ánh mắt đầy ý nghĩa Kiến Quốc không bỏ sót cử chỉ nào của Khả và Hoàng.

- Thi Đình à, cô đưa con ra cổng về với ba nha Ngày mai đi dạy về cô sẽ ghé thăm con Nhất định.

- Dạ, con đợi cô.

- Thời gian đợi, con lấy bài tập ra làm Bệnh nghỉ cả tuần con mất bài không ít đâu Thi Đình nhớ nha.

- Dạ con nhớ.

- Thi Đình bá cổ hôn Khả Khả với nụ cười tươi tắn trên môi.

Khi đưa con bé vào xe Quốc hỏi Khả Khả :

-

- Hay là Khả Khả đến công ty tôi nhận việc đi nhe.

- Cám ơn ông. Tôi tự tìm ình một việc làm thích hợp với khả năng không dám nhờ vả ai, kể cả ông. Xin lỗi nha.

Kiến Quốc cười nhỏ nhẹ bảo trước khi vào xe mình:

- Tôi biết ấn tượng về mình không mấy đẹp trong lòng Khả Khả. Nhưng tôi tin rằng với thiện ý sẵn có, tôi nghĩ một ngày không xa, Khả Khả sẽ có cảm tình đặc biệt với mình

- Tôi cùng hy vọng có được điều dễ chịu vậy. Còn bây giờ thì tạm biệt nha.

- Khả vào đi để Lam Hằng không vui đấy. Mặt Khả căng lại, cô lạnh giọng hơn:

- Chỉ cần ông không đến đây nữa, là mọi việc chốn này không có gì đáng ngại

- Tôi quan trọng vậy sao? Lam Hằng nghĩ vậy à?

- Với tôi hay Lam Hằng ông không có gì quan trọng. Tại tôi không thích tiếp bất cứ ai ở nhà mình thôi Quoc cười nhẹ:

-

- Cô không muốn Hoàng buồn và khó chịu?

- Chuyện ấy đâu có liên quan đến ông, đúng không? Chào ông nhẹ Cô quay vào, Hoàng bước ra nửa sân Ánh mắt Quoc hướng về hai người với nụ cười, trước khi cho xe lăn bánh.

- Ai mượn “mấy người” xen vào chuyện của tôi vậy?

- Trơn miệng nói không được sao?

- Mắc mớ gì ghép này nọ, một khi tôi đã quyết định, không ai cản được đâu, đừng mớm cung tôi không thích ! Nhớ độ Hoàng quay lại cười nhẹ:

-

- Chứ không phải trong lòng mở hội trước sự gấn ép đó?

- Rồi sao?

- Có gì đâu Lời ngay nói thật, chỉ sợ người ta có tình ý mà không dám thổ lộ thôi Coi chừng đó, lựa quá có ngày ế a.

- Tức hả? Khả nghiêng mặt thách thức

- Đâu có dám Một người hết dạ thương yêu lại chối bỏ không thương tiếc Lại phải lòng kẻ đã làm cha từ đời nào? Có phải đây là...

- Là quả báo chứ gì?

- Anh nói không đúng sao?

Khả gằn giọng, mắt quay đi:

-

- Tôi cũng đã một lần qua ngõ vào đời rồi, đâu còn trắng trong gì nữa Nếu gả nghĩa với kẻ đã có một đời, hai ba đời vợ, cũng đâu có gì quá đáng, cũng xứng đôi thôi mà Có gì bận lòng phải nói cho tốn hơi vậy?

- Sao em không nghĩ anh như gã ấy đi? Anh không thương em như ba Thi Đình sao?

- Sao anh biết gã ấy thương tôi?

- Chỉ cần nhìn ánh mắt ấy là biết thôi.

Khả “hứ”. Mắt trừng to, quay lại đối diện với Hoàng:

- Nè, ông nghe cho rõ đây:

- Ba của Thi Đình có thêm lần vợ rồi. Có cần tôi kêu bà ấy đến trình diện cho ông thấy hay không? Người ta là dân “xịn” chánh tông chứ không như tôi đâu.

- Thật ư?

- Ông ta giàu có, sang trọng, có địa vị. Ai thèm hạng gái như tôi chứ? Đừng giả vờ để mĩa mai Khả Khả này Từ đây, chỗ nào có tôi là ông làm ơn rút xéo đi nhá. Nếu không, đừng hòng yên thân với tôi đó. Nhớ chưa?

Khả bước nhanh vào nhà, để mặc Hoàng ngẩn ngừ ngoài sân một lúc rồi lên xe bay nhanh ra cổng.

Khả nằm vùi trong phòng cả tuần không gượng nổi, bởi cơn buồn ập đến. Hằng đặt chiếc mâm nhỏ bên cạnh bàn nhỏ, cô dịu dàng lay vai bảo:

-

- Gì thì gì, cũng phải ăn để sống chứ. Bây giờ, Khả đâu còn sống ình nữa, mà sống cho tương lai của hai em Khả quên điều đó hay sao?

Tiếng khóc rầm rức nho nhỏ bên tai Lam Hằng. Cô bảo:

- Thôi bỏ qua đi, hãy xem như mình chưa hề biết về chú ấy Khả cam đảm để quên nỗi đau, mà lo cho hai em. Ngoài Khả chúng đâu còn ai chứ? Khả biết điều này hơn ai hết mà.

Nhắc đến hai em mình Khả như bình tĩnh, cô ngồi dậy với sự trợ giúp của cánh tay Lam Hằng. Đẩy mâm cơm trước mặt đến với Khả Cô lặng lẽ ăn, Hằng gọi chuyện:

-

- Nêm vừa ăn không?

- Hằng nấu sao cũng được mà Giờ ăn để sống đâu cần gì.

- Có Thi Đình nấu phụ đó, con bé được bà vú đưa đến thăm rồi lại về, ngày nào cũng vậy. Khả không tiếp ai, con bé cũng không dám đòi vào, sợ Khả giận nên ngồi buồn xo hạ Thật lâu mới được một câu:

- “Cô Hằng ơi! Cô Khả không nhớ con sao? ” Nghe nó hỏi, lòng muốn khóc luôn vậy !

- Thi Đình còn ở phòng khách không?

- Khả quên hôm nay là chúa nhật sao? Con bé đến từ sớm phụ làm bếp nữa.Thi Đình ngoan lẹm không ngờ ông Quoc có đứa con đẹp như vậy.

Vừa ăn, Khả vừa gật gù đáp:

-

- Nhờ khuôn mặt dễ thương nên mình mới thương nọ Lam Hằng vui vẻ gợi ý:

-

- Hay là cho Thi Đình vào với Khả nhạ Con bé chắc mừng lẹm Khả thở dài, ánh mắt Hằng hồi hộp theo dõi từng diễn biến nhỏ trên khuôn mặt của Khả.

- Hằng ra đưa nó vào đây, nhớ đem theo bài vở để mình dạy. Mấy ngày bỏ qua, chắc có nhiều bài nó không hiểu.

- Thật hả?

- Lam Hằng trở mặt vui mừng hỏi.

- Hằng làm gì vậy?

- Trời ơi ! Tôi mừng cho Thi Đình chứ gì. Con bé sầu tư, cứ trông ngóng hoài, tội nghiệp biết bao nhiêu. Để mình ra báo tin chắc nó mừng lắm đó.

Khả trong theo dáng cuống quýt của Hằng cô nghe lòng thương biết bao nhiêu. Tình bạn ngày thêm sâu nặng, làm sao rời ra để quên đi hình bóng dĩ vãng ấy đây chứ. Không ngờ Duy Long trở về cưới vợ. Nhưng người đó không phải là mình. Buồn thay cho số kiếp long đong. Khả nhận được hình ảnh của Út Thắm vui vẻ gửi cho Khả, đó là trái đắng dù muốn dù không cô cũng phải đối diện với sự thật.

Trong mỗi tấm ảnh, nét vui mừng, sự hớn hở của cô Út diễn mỗi lúc một khác. Từng chiếc áo cưới được thay đổi theo từng bàn, không chê vào đâu được. Nét đẹp hào hoa của chú rể nổi bật hơn. Càng nhìn khuôn mặt điển trai ấy, Khả cảm ghét số phận mình cao hơn. Buồn đau, khóc hận luôn dầy vò trái tim nóng bỏng của cô trong từng đêm, từng đêm đi qua rồi dòng lệ.

- Cô ơi ! Nước ngọt con đem đến cho cô nè.

Tiếng Thi Đình thổ thở, kéo Khả trở về với thực tế. Cô ôm Thi Đình với những nụ hôn, bù đắp cho những giây phút mong chờ của đứa học trò thương yêu nhất của mình.

- Con nhớ cô không?

19. Chương 19

- Con nhớ khóc hoài, ba giận la con.

- Vậy à ! Tội nghiệp chưa?

Thi Đình hôn Khả xong hỏi:

-

- Cô có nhớ con không vậy?

- Sao lại không?

- Vậy sao không cho con vào phụng Ỗ ngoài con buồn thấy mồ hà.

Khả cười nhỏ nhẹ đáp:

-

- Tại cô đang buồn

- Phải giận ba con không?

- Làm gì có. Bộ ba nói với con như vậy hả?

Thi Đình lắc đầu:

-

- Dạ đâu có. Con tưởng tại giận ba nên cô ghét con luôn. Con trách ba “dữ hoài” không chịu hiền, nên cô giận dữ như vậy. Ba nói:

- Chắc cô bệnh, hay giận ai đó, nên muốn giam mình vào phòng để suy nghĩ và tìm cách giải quyết. Chứ ba không làm gì cho cô giận. Ba lúc nào cũng muốn cô vui, vì đời cô gặp quá nhiều chuyện buồn rồi. Có phải như ba nói không cô?

Khả gật đầu và bảo:

-

- Bỏ qua đi, con lấy tập ra cô dạy cho.
- Ba con dạy mỗi đêm như cô vậy. Lúc này ba hiền và thương con lắm Ba nói:
- Ba phải chăm sóc con kỹ hơn xưa để bù lại.
- Vậy thôi cô đến đó làm gì. Thi Đình có ba theo dõi và chỉ dẫn bài vở rồi.
- Con không chịu đâu. Con muốn có ba và có cả cô thương mình hà.

Khả cười buồn; trẻ con luôn thương cô bằng trái tim của riêng nó. Nhưng đời Khả, chưa có người đàn ông nào nghĩ đến cô, lo lắng những buồn vui khổ sở của bản thân cô. Âu cũng là số phận không may của mình. Có than thở thế nào cũng vậy thôi.

- Tháng này, hạng trọng lớp có lên không Thi Đình.

Mắt nhỏ sáng lên, vui vẻ khoe:

-

- Dạ kỳ này con đứng bảng danh dự đó. Cô tin không?

Khả gật đầu mỉm cười hỏi:

-

- Con đứng hạng mấy?
- Dạ hạng nhì. Còn chút xíu nữa là hạng nhất. Kỳ sao con được hạng nhất, ba sẽ thưởng con và cả cô.
- Ba con hứa à.
- Dạ, ba bảo:
- Cô tốt lắm, ba cho gì cô cũng không lấy. Sao vậy?

Khả cười ngọt ngào bảo:

-

- Có nhiều chuyện của người lớn. Con không hiểu đâu.

Thi Đình rất ngoan khi được ở bên cô giáo. Từ ánh mắt cử chỉ đều dành sự thương yêu tặng Khả Khả. Vì thế, cô không làm sao từ chối sự gần gũi với Thi Đình được là vậy.

* * * Cả tháng nay, từ khi nhận việc với bao sự ngỡ ngàng, xa lạ, Khả Khả thật vất vả và mệt mỏi; bởi thực tế không phải đơn giản như trong tư liệu đã học. Cũng như nhìn hình thức bên ngoài không làm sao biết được những gì tiềm ẩn trong nội dung sâu thẳm ấy. Trưa nắng, băng qua mấy đường dài hun hút, Khả về đến nhà với khuôn mặt đầy mồ hôi. Trong sân đầy xe, nhìn bảng số, cô ngạc nhiên, lòng có chút lo lắng và giận hờn trong mắt. Nhưng rồi đôi chân chậm buồn ấy cũng dẫn cô vào nhà. Phòng khách đủ mặt, bà nội của Khả khả đưa mắt nhìn cô giọng vui vẻ, khi Khả ngã đầu chào mọi người.

- Khả Khả ! Lại đây, nội có chuyện muốn nói với con nè.

Ánh mắt của Út Thắm và Duy Long hướng về cô. Khả cố gượng giữ mặt tự nhiên, đến bên bà, nhỏ nhẹ hỏi:

-

- Nội lên đây hỏi nào vậy? Nội khỏe chứ?

Bà nội vui vẻ đáp:

-

- Nội bao xe lên đây từ sớm, đã gặp ngoại của con rồi, giờ con về thôi.

- Chuyện gì phải chờ con vậy? Nội làm như con là nhân vật quan trọng, có con mới quyết định mọi việc không bằng !

- Chứ sao? Nhà này của con mà.

Khả cười nhìn lên trần nhà ngọt giọng:

-

- Không nhờ ba mẹ con đổ công sức ra làm, thì đâu có nhà tụi em con nường nấu chứ? Nội là mẹ của ba mọi thứ nội có quyền quyết định mà. Bộ nội tính bán nó hả?

- Đâu có, nội lên đây là muốn nhờ con.

- Chuyện gì hả nội? Nếu không ngoài khả năng con sẽ không để nội thất vọng đâu. Nội nói đi? Mình là bà cháu mà.

Bà Hội nắm tay Khả Khả vuốt ve.

- Là vậy, má chồng của cô Út Thắm con bệnh, bác sĩ bên khoa vật lý trị liệu bảo rằng:

- Mỗi ngày trở lại phòng khám ấy để tập dần dần cho bà quen, sau thời gian điều trị dài, sẽ có khả năng đi lại bình thường. Nội muốn nhờ con cho bà nằm đây và mỗi ngày đến đó tập cho tiện. Chứ thuê khách sạn quá tốn kém, vả lại, nhà mình cũng còn phòng trống. Không biết ý con sao?

Duy Long nhìn Khả Khả một lúc rồi tiếp lời:

- Nếu Khả thấy tiện thì á tôi ở nhờ, mọi chi phí tôi sẽ phụ lo. Khả thấy sao?

Út Thắm xen vào:

-

- Nếu con không vừa ý thì cô thuê phòng cho bà đây nằm, tất cả tính sòng phẳng, không để con thiệt đâu. Sờ dĩ, cô đưa “mẹ chồng” mình lên đây là nghĩ chúng ta là người một nhà, có thể để mắt lo lắng cho nhau. Chứ không phải thuê khách sạn không đủ khả năng. Con hiểu không?

Khả nhìn Duy Long, ánh mắt dừng lại khuôn mặt đầy phấn son của Út Thắm. Khả tự nhiên đáp:

- Cô Út à, vấn đề tiền bạc đôi lúc cũng cần cho sinh hoạt hằng ngày, nhưng không hẳn vì thế mà con đánh mất tình cảm và những quan hệ trong cuộc sống gia đình, lẫn xa hội. Nội lên đây một điều hiếm có trong suốt những ngày con lớn lên, chưa một lần nội có mặt ở căn nhà này. Thì dù thế nào, con cũng đâu bỏ mặc má của “dượng út” ở chỗ khác được chứ.

- Cám ơn Khả Kha?

- Long dịu giọng lên tiếng.

- Có gì “dượng” phải cám ơn. Tôi chỉ sợ Ở đây thiếu phương tiện, sẽ gây bức bối cho bà thôi. Chứ má của “dượng” cũng giống nội của tôi thôi. Là người một nhà, tính tiền bạc so đo chi phí, thì đâu có nghĩa gì nữa.

Duy Long cất giọng trầm ấm:

-

- Khi lên đây không có Khả, Lam Hằng đưa bà vào phòng khách ở, nếu Khả không tiện, có thể dời má tôi ở nơi nào tiện hơn nhé. Vài hôm tôi về Mỹ rồi, cô Thắm cũng hết phép thường niên, cho nên mọi sự sinh hoạt của má tôi, Khả bận rộn công việc cứ để Lam Hằng đưa đón, lo lắng trong việc nhà. Ở đây được đã là quá tốt rồi, tôi không muốn làm bận rộn Khả thêm nữa.

- Dượng nói vậy, tôi đâu còn lời gì để bác bỏ chứ. Cứ để Lam Hằng lo cho bà. Đây cũng là cơ hội cho Lam Hằng trả hiếu, tôi phụ giúp đâu có nghĩa gì. Vậy nghe lời dượng là tốt hơn.

Bà Hội xen vào:

-

- Nội có đem lên một tạ gạo cho con đó.

- Nội à, bao nhiêu năm không có gạo ở quê con vẫn sống vậy. Nội đem chi cho cực khổ. Con đi làm có tiền mà, nội lo gì.

Út Thắm nhỏ nhẹ bảo:

-

- Cho con thì không dám, vì bây giờ nghe nói con làm nhiều tiền lắm. Bấy nhiêu đó đâu có là bao, nội sợ bà đây và bà con bên chồng cô đôi lúc ghé thăm ở lại sẽ tốn kém cho con. Nên phụ vậy thôi. Chứ con nào cần đến đó.

Khả Khả cười nhìn Duy Long:

-

- Vậy dượng đưa tiền cho Lam Hằng mua thực phẩm cho “con” đỡ tốn luôn đi. Vậy là không ai vay mượn, nợ nần với ai cả. Tốt thôi.

Duy Long gượng cười. Bà nội nắm tay Khả Khả bảo:

-

- Cha mẹ mất sớm, một mình con vất vả lo cho các em, nội cảm động lắm. Nhưng nội già rồi, đâu có gì giúp cho con. Nghĩ đến tụi con nội cũng buồn.

- Nội có lòng nghĩ đến là được rồi. Tiền bạc khó kiếm nhưng chịu làm ắt phải có. Cái gì do chính sức lao động của mình làm ra mới đáng quý, nội à. Còn ỷ lại tài sản của người khác, mà xài cho thỏa mãn sự yêu thích của mình. Điều đó con không thích, không trọng bản thân. Cho nên, con không hề đòi hỏi nội phải nghĩ tới ba con mà chia chác phần nào đó mà nội có. Con thích nuôi em bằng sức lao động của mình thôi, nội ạ. Như vậy không phiền ai cũng không một ai có quyền kể lể, ơn nghĩa với con cả.

Bà Hội lặng im, trước sự trách móc, dịu dàng của Khả. Cô cười nắm tay bà vuốt nhẹ hỏi giả lã:

- Chừng nào nội về?

- Nội tính về liền trong ngày, nhà cửa ở dưới không ai coi, nội sợ.

Khả Khả cười ngọt ngào hơn:

-

- Nội à, ở lại chơi mai hãy về, chiều nay con chở nội đi chỗ này chỗ nọ cho biết. Đời sống bao lâu, mà nội lo toan đủ thứ hết vậy. Chết như ba mẹ con đó, có đem theo được gì đâu. Nội kệ nó đi, lâu mới lên ở với con một đêm nghe nội.

Bà hội đưa mắt nhìn Út Thắm thăm dò ý. Khả Khả biết liền lên tiếng:

- Nội sợ cô không bằng lòng chứ gì. Có anh Hùng coi nhà, mất mát gì nội lo. Vả lại, cô Út có chồng giàu nội sẽ sống những ngày còn lại, no ấm đủ đầy, sợ gì đói nội phải về chứ?

Duy Long nhìn Út Thắm, cô hiểu ý liền đáp:

- Con Khả nói vậy, má ở lại cho vui đi, mai về với con cũng được mà.

Bà Hội cười, Khả Khả vui vẻ:

-

- Vậy giờ mình dùng cơm nhá nội. Không biết Lam Hằng cho ăn món gì đây. Con vào trong phụ Hằng một chút nghe nội.

- Ồ, con đi phụ Lam Hằng để con nhỏ một mình cực lắm đó.

Khả Khả vào phòng đưa tay lên tim, mắt ngược cao, cho cảm xúc đọng đầy ấy lắng xuống. Ánh mắt đọng đầy yêu thương, môi anh ngào ngào nào cho em. Giờ trước mặt mọi người như hai kẻ lạ, ngôi thứ cách chia, như biển rộng ngăn đôi mình mỗi đứa một phương.

Lam Hằng vào phòng tự bao giờ, cô lặng người nhìn Khả Khả đưa tay lên lau lệ cho khô, như tình yêu ngủt ngàn ấy chết đi trong lòng đời. Hằng vỗ nhẹ lên vai bạn gọi nhỏ:

-

- Khả Khả ! Đừng vậy mà.

Khả mặc cho khuôn mặt mờ lệ, cô cúi đầu bảo:

-

- Biết rồi, ra ngoài lo cho họ đi.

- Ráng bình tĩnh, đừng để cô ta biết nỗi đau trong lòng mình. Nếu không gương mặt kia sẽ ngẩng cao đầu như ngạo nghễ, thách đó, thỏa mãn khi đối diện với chúng ta. Khả hiểu mình phải làm gì mà.

Hít hơi thật dài, đưa tay lau nước mắt cho khô đi, Khả Khả lắc lắc đầu nhiều lần, như muốn tạo nghị lực vượt qua tất cả buồn vui giận ghét trong đời. Khả lấy giọng:

- Hằng đừng lo lắng. Khả Khả không để cô ấy có dịp cười mình nữa đâu.

- Hồi sáng, lúc đưa bà nội lại đây, chú Long có vẻ ngượng ngập, không dám khuấy động nếp sống bình lặng của Khả Khả. Chú muốn thuê khách sạn cho nội mình ở, để tránh cho sự chạm mặt thường xuyên của ba người. Nhưng...

- Nhưng gì?

- Vợ chú không muốn tốn kém, cũng không muốn mang tiếng để bà nội ở đó một mình. Dù sao ở đây cũng có Hằng và Khả quan tâm, chăm sóc khi bà thiếu ấy chẳng buồn lên đây, cận kề bà má chồng mình. Xem ra vợ chú Long cũng biết tính toán, tiện và lợi lắm !

- Vậy là mừng cho nội và chú Long của bà chứ. Cần nhần gì?

Lam Hằng trề môi, ánh mắt liếc về phòng của nội mình:

- Khả biết không? Ba viết thư ình nói rằng:

- Cha mẹ muốn Út Thắm đưa bà về nhà mình săn sóc và lo cho bà đầy đủ hơn. Nhưng Út Thắm không cho.

- Sao kỳ vậy?

20. Chương 20

- Làm sao cho được. Vì nếu đưa về nhà mình, Út Thắm hẳn nhiên lãnh phần gia tài dành cho chú Long coi sao được. Còn để nội ở nhà, bà ta chăm sóc sao chu đáo khi phải đi dạy mỗi ngày chứ?

- Cũng phải.

- Cho nên “Nhất cử, lưỡng tiện ” bà ta viện cớ lên thành phố cách trị liệu tốt hơn. Bèn đưa nội lên cho Lam Hằng chăm sóc không ai trách cứ. Vì Út Thắm có nhiều lý do để biện hộ. Và bà ta đương nhiên được thành thói, đi sớm về trưa, ăn ngon mặc đẹp trong ngôi nhà đầy đủ tiện nghi đó, mà không một ai có lý do

để tranh đoạt với bà cả. Xem ra cô Út của Khả Khả, mưu trí hơn người. Còn chú Long là con nai vàng ngơ ngác, ngoan ngoãn chui vào cái bẫy của hùm xám vậy sẵn chờ con mồi đến để hốt ỏ.

Khả Khả cười cười chán nản hơn:

-

- Đợi lâu, thì bắt được con cá lớn, đó là phần thưởng cho những ai có tính nhẫn nại mà. Hãy lấy đó làm bài học để có dịp sử dụng, chứ trách họ làm gì? Đòi mà, mạnh được yếu thua. Tất cả mọi kết quả đẹp nhất thời, đều dành cho người tài trí đầy thủ đoạn mà. Mình vô tài, vô đức ắt phải lãnh phần thua thiệt sẵn dành. Kêu ca gì chứ?

Lam Hằng cau mày hất mặt:

-

- Chú Long bây giờ mới hiểu “tâm chân tình ” của Út Thắm, chú buồn lắm. Nhưng tất cả đâu cũng vào đó, còn nói gì được nữa.

- Bỏ qua chuyện của họ đi. Từ đây trước mặt họ hay trong phòng mình, Hằng đừng bao giờ nhắc đến hai nhân vật ấy nữa. Cứ xem họ như khách đi, đối xử tử tế ngọt ngào. Bao giờ họ muốn đi thì đi.

- Khả giận nội mình hả?

- Giận bà mà được chồng, Khả Khả này cũng giận ra mặt. Còn với một người nằm trên giường bệnh, oán giận có ích gì? Tại số mình khổ, thì yêu ai chả khổ?

Lam Hằng thẳng thắn tỏ ý mình:

- Nội nằm một chỗ cũng là cái giá bà phải trả cho sự sai lầm trong nhận xét về đám dâu con do bà cưới xin:

- Với mấy bác và mẹ mình, nội luôn gắt gỏng, nghiêm khắc. Ngược lại, với Út Thắm bà móc ruột dâng cho với nụ cười thỏa mãn. Giờ cô ấy đem bà bỏ giữa chợ, sau khi lấy hết tài sản ấy. Có dịp nằm một mình suy nghĩ, bà mới kiểm lại đời mình mà thấy điều gì đúng, sai chứ?

- Bỏ đi, việc gì tới sẽ tới. Nói gì cũng vậy thôi.

Lam Hằng thở dài hỏi:

-

- Khả ra đó dùng cơm hay ăn với mình dưới bếp?

Khả Khả cười đưa tay vuốt mũi bạn:

-

- Thấy mặt chú Long mình no rồi, ăn chi nữa.

- Nhưng thấy mặt cô Út của bà, muốn xỉu vì bệnh tim phải không?

Khả cười, nắm tay bạn rời khỏi phòng:

-

- Ra ăn đi, để đói cái môi hay bị giật, nên nói bậy bạ ai chịu nổi.

Khả mang bộ mặt vui vẻ, Lam Hằng mừng thầm. Đi bên Khả, lòng Lam Hằng dâng lên tình cảm thân thiết nhất dành cho bạn mình. Đời Khả bất hạnh bao nhiêu, Hằng càng thương bấy nhiêu không hối tiếc chút nào là vậy đó.

Kiến Quốc trong theo Tùng với sự suy nghĩ về Khả Khả khác đi..

Trong khi ấy, trên đường đến nhà Lệ Thanh, Khả Khả thật buồn, ảm ức bao ngày tưởng đã thôi nghĩ đến. Nay đứng mặt với Kiến Quốc và Ánh Tuyết, cô khó mà quên đi những điều không đáng nhớ ấy.

Giọng la hét của Kiến Quốc cùng vang lên khi bàn tay đập liên tục lên bàn của ông. Khả đưa tay lên ngực như trấn an mình, bởi cơn giận bùng dậy ở Quoc rất đáng sợ. Tiếng khóc của Thi Đình như tức tưởi gây cho Khả sự xúc động. Cô thương Thi Đình, sợ con bé cuống quýt run rẩy khi đứng trước mặt sự tra gạn của Quốc. Hình ảnh của khuôn mặt hồi hoàng ấy xui cô mạnh dạn bước vào phòng, trước ánh mắt trừng to của Quốc:

-

- Nghỉ chán rồi sao đến đây? Sang văn phòng tôi có chuyện nói với cô.

Khả vuốt ve Thi Đình, rồi bước theo Quốc cô đáp khi đối diện ông:

- Tôi đã gửi tho Thi Đình trao ông. Tôi phải nghỉ vài ngày thăm nội tôi kia mà. Sao ông lại trách vậy?

Giọng Quốc càng to hơn:

- Ai cho cô nghỉ? Cô xin, nhưng có sự đồng ý của tôi chưa mà tự ý nghỉ theo sự vui chơi của mình. Cô nói đi?

- Ông làm gì lớn chuyện vậy? Đâu phải ông thuê là người ta không có quyền nghỉ. Có người nào không có chuyện riêng tư không. Ông nói đi?

- Nhưng cô có chạm mắt nói tôi một lời không?

- Chẳng lẽ nội tôi hấp hối cũng phải đợi ông cho phép mới về hay sao? Và công việc của ông có giờ giắt nhất định không mà chờ, mà đợi? Không cho dạy thi nghỉ, bộ có dạy tôi mới có tiền hay sao?

Quốc đập bàn, Khả cũng đập bàn. Ông trừng mắt hướng về cô, Khả cũng không hề nhượng bộ. Cô hất mặt thách thức, chống trả không nhân nhượng. Quoc càng cáu hơn:

-

- Nghỉ thì về đi, cô dạy giỏi lắm sao mà tôi phải qùy lụy, có tiền mười cô tôi cũng thuê được mà. Muốn làm cao với tôi hả. Đừng hòng.

- Ông nói tôi dạy sao? Ông xem học bạ của Thi Đình chưa mà chê bai tôi? Từ hạng yếu đến khá, lên giỏi là thế nào?

Quoc cười nhẹ, sừng sộ chỉ vào Thi Đình :

- Đó cô hỏi xem:

- Bài tập mười câu làm đúng câu nào đâu. Hỏi gì cũng không biết là sao?

Khả đứng dậy tựa mình vào cửa sổ quay lưng lại Quoc, Khả cười gằn khi Quoc nhìn mình trần trối:

- Nếu ông chịu nhỏ nhẹ, hỏi trong thương yêu thì làm sao Thi Đình không trả lời được. Ngược lại, ông tra gạn một cách cộc cằn, thô lỗ, đánh con như đánh tù vậy? Con bé nào không đứng tim trước khuôn mặt “hình sự” của ông?

- Hừ ! Cô đừng biện hộ cho sự bẽ bối của mình. Tôi không thương con thì thương ai?

- Nhưng ông không hề triu mến, thương yêu, dịu dàng của một người cha. Hình như Thi Đình là nợ nần, là cái gai ông cần bỏ đi vậy.

- Cô thương Thi Đình bằng tôi sao? Nhiều chuyện !

- Làm gì có ! Tôi chỉ là cô giáo tạm bợ của con ông thôi. Nhưng tôi thương sự cô độc của đứa trẻ trong căn nhà thênh thang này. Còn ông có chịu nằm một mình trong nhà chưa? Có bao giờ ông an ủi và hiểu sự thèm khát tình cảm dịu êm của con gái mình chưa?

- Tôi thuê cô dạy cho Thi Đình học, chứ không phải tôi mượn cô về đây để xen vào chuyện riêng tư của nhà này. Cô đến dạy, hết giờ về. Con tôi thế nào ai cần cô lo?

- Hừ! Con người ai không có sự thương ghét trong lòng dành cho kẻ tiếp xúc với mình hằng ngày. Nếu tôi không thương, không có cảm tình với Thi Đình, tôi chịu đựng nổi tính mưa nắng bất thường của ông sao? Nếu có người cha nóng nảy, thô lỗ như ông thì không có, để ẩn tượng về cha của mình tốt đẹp hơn.

Quoc bước lại gần Khả, ông nắm vai Kha kéo lại ặt đối mặt. Khả cũng hất mặt trừng khi Quoc gần giọng:

- Cô nói gì?

- Không đúng sao? Mỗi lần nghe tiếng xe ông vào cổng, là mắt con bé hiện ra sự sợ hãi, mắt tái đi vì lo lắng. Ông không thấy đó là điều không nên có giữa tình cha với con sao?

- Ai mượn cô lo? Nói đi?

Mắt Kha long lanh, giọng vẫn cứng cỏi:

- Thi Đình mất mẹ nên tất cả niềm tin và sự sống đều nương tựa vào ông. Những trận đòn ông để lại dấu tích tàn ác đó đúng hay sao? Tôi nói những gì cần phải nói. Còn dạy ở đây hay ở đâu cần thiết. Bây giờ tôi về, ông thuê ai đó, mặc ông. Tuần sau hết tháng tôi nghỉ dạy.

Cô gạt tay Quoc thật mạnh để bước khỏi phòng, nhưng Quoc xiết tay cô găm giữ:

- Cô tưởng nói đi là đi dễ dàng sao?

- Ông thật sự muốn gì?

- Cô rút khỏi ngay bây giờ không cần đến nữa. Một giây cũng không muốn thấy cô ở đây. Biết chưa?

Biết rằng sức mình, Khả đẩy Quoc xa hững vai cô.

- Một khi tôi nhận tiền là tôi làm hết bốn phận mình. Ông cần hay xua đuổi tôi cũng dạy Thi Đình hết tuần sau tối mới nghỉ. Nhà của ông đẹp nhưng chủ nhân tính tình trái ngược, không đủ điều yêu thích cho tôi lưu lại đâu. Tôi không là ông và ngược lại, ông hãy hiểu điều này cho rõ đả. Đồ điên khùng !

Cô trừng to mắt hướng về Quoc trước khi bước về phòng Thi Đình. Con bé ôm cô khóc thút thít. Khả vỗ về với dòng nước mắt long lanh chạy Cô thương Thi Đình như Quốc Hương. Mỗi lần có chuyện gì buồn, Quốc Hương ôm lấy cô và bảo:

- Em nhớ mẹ quá ! Nếu có mẹ em đâu có buồn và chị đâu phải vất vả vì chúng em.

Những lúc ấy Khả Khả chỉ biết vuốt tóc em, áp mặt em và lồng ngực mình để khóc. Cô ôm em bằng vòng tay ấm áp của mình, như thay mẹ đêm hơi ấm ấp đưa em sớm mất tình thương của cha mẹ.

Thi Đình tuổi lên bảy, cô đơn lạc lõng hơn Quốc Hương biết bao ! Em của Khả còn có ngoại, có anh chị, cả nhà đều một lòng thương yêu săn sóc Quốc Hương. Thi Đình ngoài Khả Khả ra, con bé đâu có ai trò chuyện vui vẻ. Thân phận của nó thật đáng thương Chính vì thế mà Khả Khả luôn gần gũi cô bé. Có những buổi chiều cuối tuần, cô từ chối bạn bè để đến vui với Thi Đình cũng là muốn tuổi thơ nó không tẻ nhạt, lạnh thẫm. Chứ thật lòng, sau cuộc tình để lại nỗi đau chưa phai pha, Khả Khả đâu nghĩ đến ai, nhất là gã đàn ông nóng nảy như Quoc vậy.

Từ lúc ấy, cô lặng lẽ đến cũng như ra về. Khả không hề chào Quoc, dù chạm mặt nhau tại hành lang hay sân nhà của ông. Quoc mỉm cười, nheo mắt nhìn cô nhưng Khả phớt lờ không phản ứng. Dạy Thi Đình trong ngày cuối. Quoc bước vào phòng thản nhiên đề nghị.:

- Tôi đi công tác ở Đà Lạt một tuần mới về. Cô cứ dạy cho Thi Đình, bao giờ tôi về hãy tính nhé.

Khả vừa lắc đầu, Quoc cũng vừa quay nhanh ra cửa. Về ông hấp tấp, Khả lại cửa sổ nhìn ra sân Thì ra, Ánh Tuyết ngồi ngoài xe hơi, ông vội vàng vì sợ Khả từ chối hay ngại Ánh Tuyết đợi lâu sẽ giận?

Cô khó chịu trước thái độ áp đặt của Quoc, nhưng Thi Đình nắm tay cô thổ thê:

- Vậy là con được tự do bên cô rồi -

- Giá mà con được ngủ với cô thì vui biết mấy?

- Học đi đừng để ý chuyện bên ngoài, con có nghe không?

- Dạ nghe -
 - Thi Đình lấm lét nhìn cô.
 - Bộ cô ghét ba rồi giận đến con sao? Con đâu có giống ba đâu mà cô giận?
- Khả dịu dàng hơn:
- - Cô đâu có giận con. Cô muốn con không nên lãng phí thời gian Ráng học đi, mai này ba đổi ý cô đâu còn ở bên con dạy dỗ nữa.
 - Con sẽ nhờ bà vú kêu xe đến thăm cô. Vắng cô con nhớ lắm.
 - Thôi học đi, nhiều chuyện cô ghét.
- Thi Đình cười ngả đầu vào cánh vai cô hỏi nhỏ:
- Kỳ này con lãnh thưởng cô cưng Thi Đình nha.
 - Ủ, cô sẽ có quà cho con. Ráng học, đừng để ba chê con học kém.
 - Đâu có, tại ba nạt con sợ, nên không nói được, chứ bài tập con giảng qua rồi, con biết mà.
- Khả gật gù, căn dặn:
- - Cho nên cô dặn:
 - Mỗi khi ngồi gần ba, đừng nhìn khuôn mặt ngầu đó ấy mà sợ, hãy bình tĩnh xem bài, đáp lời ba hỏi thật rõ ràng. Chứ con nghe bà đập bàn rồi hốt hoảng, tinh thần đâu còn mà suy nghĩ nữa. Nhớ không?
 - Dạ nhớ, nhưng con vẫn sợ làm sao đó. Mỗi lần ba nhìn con là muốn run lên. Chứ ở gần cô, bài tập nào con không làm được. Ba hét lên con muốn khóc vậy đó. Cô nói ba đừng con đi. Nếu ba như cô, con sẽ học giỏi lắm đó.
- Dù không muốn gặp mặt Quoc nhưng Khả vẫn hứa:
- Để cô bàn với ba, nhưng Thi Đình phải lễ phép và ngoan ngoãn với ba lẫn cô Tuyết nữa à.
 - Dạ, cô dặn đâu có gì con quên. Chỉ sợ ba quên thôi hà.
 - Con ngoan nhất định ba phải nhớ thôi. Giờ cô về nhà. Chúc ngủ ngon.

21. Chương 21

Khả hôn con bé với tình cảm đông đầy. Thi Đình bịn rịn tiễn Khả ra cổng. Hôm sau cô bạn chuyện đến trẻ mới hay con bé bị sốt từ sáng. Khả Khả liền đưa Thi Đình vào bệnh viện, thì ra con bé bị sốt xuất huyết. Bệnh viện Nhi Đồng buộc nằm lại để y bác sĩ theo dõi. Bà vú phải ở nhà, ngoài Khả Khả đâu còn ai ở cạnh, chăm sóc cho Thi Đình. Sợ con bé gặp nguy hiểm, Khả ở suốt trong thời gian điều trị của Thi Đình. May gặp Tùng là chồng Thiên Hương, bạn cùng khóa với Khả. Anh tận tình giúp đỡ mọi việc Thi Đình qua cơn sốt. Khả thật nhẹ nhõm. Nếu Thi Đình có bề gì cô sẽ buồn và sợ sự trách cứ phẫn nộ từ ba con bé.

Từ lúc Kiến Quốc cùng Ánh Tuyết trở về sau chuyến đi Đà Lạt, Khả Khả không vào viện thăm hay ở đêm cùng Thi Đình nữa. Dù bà vú nhiều lần đến cầu viện, cô nên nhín chút thời gian vào thăm, bởi Thi Đình thường hay khóc vì nhớ cô. Nhưng Khả không vào, cô dịu dàng đáp lời bà vú:

- Vú à, con thương vú và Thi Đình, nhưng tuần này là hết bổn phận của con rồi. Vả lại, có cô Tuyết và ba con bé, con đâu có trách nhiệm gì phải đến. Cho nên, vú đừng nhọc công đến động viên con. Bây giờ rảnh, con sẽ lựa thời gian đến nhà thăm vú.

- Thi Đình không chịu ai ngoài con. Mỗi lần Ánh Tuyết đến gần, nó đều sợ. Khả Khả à, hay là con đến một lần nữa thôi. Mai Thi Đình xuất diện rồi.

Thật lâu Khả hứa:

-

- Con sẽ đến nhưng không biết lúc nào, vú đừng trông. Vì con sắp dạy chỗ mới, nên thời gian không biết trước được.

- Con không dạy Thi Đình nữa sao? -

- Bà vú ngỡ ngàng hỏi.

- Vậy chứ vú không thấy ông ta đuổi con như đuổi tà, tổng binh hay sao? Còn kêu con đưa mắt đến để nhận cơn bốc đấng ghét của con trai vú? Con chán mặt ông Quoc ấy lên tới cổ rồi vú à.

Cô vừa nói vừa diễn tả Vú cười:

-

- Làm gì hai bên căng thẳng với nhau quá vậy. Vú nuôi nó từ nhỏ, vú biết:

- Tuy thằng Quoc nóng nảy nhưng mau nguội và cũng biết lý lẽ ở đời lắm. Nếu nó như người ta, vú bay mất rồi đâu còn ở săn sóc nó như ngày còn bé.

- Vú nói với con điều tốt lành của con trai vú làm gì? Con không thích thì không đến, tìm chỗ khác dạy, tiền cũng như vậy. Có gì phải tiếc chứ.

- Khả Khả à, hôm ở Đạt Lạt về, nó nghe vú kể, nên có ý xin lỗi con về chuyện ở nhà hôm nọ.

- Ông ta mà có thành ý đó, chắc cơn bão số năm thổi tới nhà vú ạ. Khả công moi lên gầm gừ.

- Thật mà.

- Vú ơi ! Vú tưởng con không biết tính ông trời con của vú sao? Nếu có, đó chỉ là sự miễn cưỡng thôi. Vì ông trời ấy, thấy con săn sóc Thi Đình trong khi ông ta vui chơi bên người đẹp ấy thôi. Để rồi vú xem:

- Một bao thư tặng cho con, sau khi bàn tay bảo con “Cút Xéo” không ột giâu chân chừ, lưu lại. Tính ông ta, trời sắp cũng không thay đội Vú cho con xin đi.

Vú cười, đưa mắt nhìn Khả thấp giọng nài nỉ:

-

- Nó cũng nóng nảy như ngày nào, tính con lại hay chấp nhứt vú thật là khổ à. Thằng Quoc kêu năm lần, bảy lượt vú mới đi. Chứ vú biết, con để gì bỏ qua cho nó. Rốt cuộc chỉ có Thi Đình là khổ sở vì nhớ con thôi. Nó có tội, con thẳng tay gây gổ với thằng Quoc. Còn Thi Đình nó chỉ biết nhớ thương con, có tội gì chứ?

- Thôi vú về đi, tối con vào. Con sợ vú luôn. Sao vú không giảng oral cho ông trời nhỏ đó, bớt nóng nảy, để Thi Đình vui vẻ bên cha. Mỗi lần con bé có gì đó, là vú gọi con, làm như con nợ Thi Đình và vú không bằng vậy?

- Thì cứ cho là vậy đi, có ngày nào đó, vú sẽ có cơ hội lo lắng săn sóc con thì sao?

- Không dám đâu.

- Thì cứ nghỉ vậy đi. Vì ngày mai ai biết chuyện gì xảy ra phải không? Giờ vú về nhà, lo nấu súp cho Thi Đình ăn.

- Vú đi bằng gì? Hay để con kêu xe cho vú về.

Bà cười cười nắm tay cô nói nhỏ:

-

- Con cũng lo cho vú quá còn gì. Vậy mà nói...

- Chứ gì nữa. Lỡ vú đến thăm con, có xảy ra chuyện, con không lo sao được.

Bà nhìn ra đường, đưa tay chỉ chiếc xe bên kia đường, mắt nhìn Khả nhỏ giọng:

-

- Thằng Quoc nó đưa vú đến thuyết phục con. Nó sợ vào gặp mặt, con ột trận nên đành ngồi ngoài xe đợi vú.

Liếc về xe, Khả quay đi, mặt căng lại:

- Vú nói với ông Quoc con không vào thăm Thi Đình đâu. Để ông ta tự chăm sóc con mình đi. Con nói thật đó, vú đừng có trông.

- Thôi mà, người ta biết lỗi, nhận lỗi, con làm khó chi vậy không biết nữa?

- Con không quên khi ông ta sỉ nhục con nặng nề, vú đâu có nghe mà vú biết. Có dịp con trả lại cho con trai vú, phần lãi sẽ tính sau. Vú về nhà.

Cô quay vào nhà để bà vú trong theo lác đầu:

- Mặt trời gặp mặt trăng. Cũng vừa cho thằng Quoc, ai kêu sinh sư chi, phải chịu thôi.

Nhìn cách nói chuyện của Khả Khả và bà vú ở bên đường, Quoc thầm biết thái độ của Khả dành ình. Anh lác đầu cười một mình. Vú bước vào xe, bắt gặp Quoc cười bà hỏi:

- Chuyện gì vui con cười vậy?

- Thì cô giáo độ không thêm vào bệnh viện thăm Thi Đình, cô ta để mặc cho con lo phải không vú?

- Sao con biết?

- Nhìn nét mặt “chợ trời” của cô ta là câu trả lời dành cho con rồi Đàn bà, con gái gì dữ thấy ghê.

- Vậy mà còn chưa lại con nữa à. Chín chống chín mà. Có gì phải tránh né chứ?

- Cho nên con đâu có vạ Nếu không, cô ta la oái lên như gặp phải đĩa vậy. Dữ không ai bằng

- Nó giống con, đâu khác chút nào mà chê. Đàn ông gì đụng một chút là la hét, đập bàn. Vú còn chán đừng nói ai?

Quoc vừa cho xe đi vừa phân bua:

-

- Tại vú không làm việc như con, nên có đôi lúc vú giận. Chứ vào công ty gặp nhiều vấn đề phức tạp, bực bội. Về nhà gặp Thi Đình ngớ ngẩn, bướng bỉnh lại ngoan cố, con không quạu sao được. Nhất là ánh mắt chống đối với cô ta. Con không quạu là may cho Khả Khả rồi. Ở đó còn trách, chống trả lại con?

- Làm gì quây? Người ta dạy kèm con mình từ dở đến giỏi Vậy là tốt rồi, con trách gì đây? Gặp con cuối đầu chào, không lễ nhìn con như Ánh Tuyết, lòng mới vui.

- Vú tưởng cô giáo hiền à? Cho vú hay dữ số một đấy.

- Đối với con hiền đâu có được. Bên tám lạng, bên nửa cân, mới xứng chứ?

Quoc cười nhún vai:

- Ai mà nhào vô cô ta xem như hết số rồi đo.

- Sợ con không có cơ hội đó chứ nói gì. Làm như Ánh Tuyết của con có giá lắm So sánh với Khả Khả, Ánh Tuyết không được một lỵ Chỉ được cái nước ông ẹo se sua, quần áo son phấn. Chứ làm vợ, làm bếp thì ở sau Khả Khả, đừng nói làm mẹ cho buồn.

- Làm gì vú chê Ánh Tuyết của con vậy?

- Có sao vú nói vậy thôi. Chứ nghèo như Khả Khả đâu có gì để lo lót cho vú tốn lời bênh vực chứ. Hay vú không vừa ý nét ăn, nét ở của Ánh Tuyết, con giận vú?

- Dạ đâu có. Ánh Tuyết giỏi giao tế, người vợ con cần ở mặt này lắm, đâu có ai hơn cô ấy Còn chuyện nhà có giới thể nào cũng đâu có để ra tiền. Ai cũng có hay dở riêng mà.

Vú cười nhẹ:

-

- Thôi đưa vú về nhà. Nói chuyện của Ánh Tuyết và Khả Khả đến mai cũng chưa hết nửa Quoc không bỏ cơ hội:

-

- Vú có vẻ thương Khả Khả ? Cô ấy có gì hay chứ?

- Vậy chứ sao? Hai kẻ đều giỏi chuyện trong nhà không thích nhau sao được. Vú đâu thuộc giới phụ nữ lặn lội trên thương trường, làm sao thấy cái hay của Ánh Tuyết mà nể trọng, thương yêu như con vậy. Nhưng có điều...

- Vú nói điều gì với con vậy?

- Vú nói sợ con không vừa ý.

- Là con của vú, dám trách vú sao?

Bà nhìn Quoc vẻ thẳng thắn:

-

- Vú nhìn Ánh Tuyết không phải là người thành thật có ý kết hôn xây dựng hạnh phúc với con Nếu muốn kết thúc con kéo dài thời gian để thử lòng. Một khi vào vòng rồi, muốn ly dị không phải là điều dễ dàng. Chừng ấy, hối hận không kịp.

- Con biết, vú đừng lo.

- Vú nói trước, nếu con lập gia đình với Ánh Tuyết vú sẽ đem Thi Đình theo Chứ vú không để cho con bé sống chung với người kẻ mẫu không có tình cảm đâu.

- Sao vú nói vậy? Ánh Tuyết cũng lo lắng cho Thi Đình lắm, tại vú không gần gũi nên không nghe cô ấy dặn dò con đó chứ.

Dù Quoc phân bày, bà vẫn giữ ý mình:

- Khi gặp Thi Đình trong bệnh viện, ánh mắt của cô ta không hề có sự xúc động len vào. Sự lo lắng nếu có, vú cảm động biết bao Không cần con đồng ý, vú cũng thúc giục con cưới cô ta làm bạn đời Vì vú biết con rất buồn và cô độc trong năm năm đi quạ Nhưng nếu mình có được người vợ tốt, thật tâm yêu thương chồng, lo tạo dựng sự nghiệp, thì hạnh phúc biết bao.Ngược lại, khổ kia chưa phai, nỗi đau chồng chết. Vú lại già, càng già, làm sao chăm sóc cho con được nữa.

Quoc thở dài, mắt nhìn phía trước. Thật lâu anh thấp giọng:

- Nhiều lúc con cũng không biết cưới ai nữa. Cô thì tốt điểm này, không được khía cạnh kia Kể yêu con vì tiền, người thích con vì địa vị v.v... Cuối cùng con chán nản, cặp bồ đủ cỡ. Thật ra con không thích lập gia đình, phần không muốn bận bịu Thi Đình tỏ ra ghét những cô gái con đưa về nhà Chỉ có Ánh Tuyết theo con nhiều năm Ưu điểm nhiều hơn các cô gái khác nhiều nên con cũng có ý gắn bó cho rồi. Nếu vú nói vậy, con sẽ để ý và kéo dài để xem cô ấy thật sự ra sao.

Bà nhìn Quoc ánh mắt sáng hơn, nụ cười vui nở trên môi:

-

- Nếu con chịu dò xét, cơ hội ắt sẽ có thôi. Được vậy vú mừng Mong rằng vợ của con tốt, để chúng ta được không khí vui vẻ hạnh phúc hơn.

Ngần ngừ bà hỏi:

-

- Vú của Khả Khả con tính sao đây?

- Cô ta ngang bướng lắm vú không biết đâu Để mai con đến, nếu đêm nay cô ta không vào bệnh viện thăm Thi Đình.

- Chắc không đó? Vú sợ con không có can đảm đến gặp cô ta đâu !

Quoc cười, nhỏ nhẹ đáp:

- Con hơn nửa đời người rồi làm gì phải e ngại trước cô giáo còn non nớt ấy vú Bất quá, tặng cô ta số tiền là xong ngay

- Ai vú không biết, chứ Khả Khả con dùng tiền để trả công là điều sai lầm. Cô gái này, tuy cần tiền nhưng không cần đến nếu tự ái bị va chạm. Con hãy từ tốn, dịu dàng, biết lý lẽ mới mong nhận ở cô ta nụ cười. Ngược lại, con thị uy là gặp ngay sự phản đối mãnh liệt. Không chừng, cô giáo kêu chó đuổi con chạy không kịp à.

- Bộ nhà Khả Khả cho chó berger sao vú?

- Vú nói vậy đó mà.

Quoc cười về tự tin:

-

- Chứ không phải cô ta mong ở con một lời ngỏ ý hay sao? Con ghét sinh viên lắm vú à. Con thích những người đã đi làm rồi.

- Khả Khả, là cô gái tốt đấy.

- Vậy vú cưới cho vú đi, đâu cần quảng cáo cho con.

Hai người cười xòa.

Khả Khả ghét khuôn mặt tự kiêu của Quốc nên không đến. Cô gọi điện cho bác sĩ Tung, đến thăm Thi Đình và vỗ về cho con bé ngủ ngon thay cô. Dù lòng Khả Khả luôn nhớ và tội nghiệp Thi Đình, những ngày cô không đến. Nhưng ánh mắt của Quoc chập chờn trước mắt, khiến tự ái cô nổi dậy, xui Khả quên đi hình ảnh và sự chờ đón của Thi Đình.

Sáng nay cô vừa đi chợ về. Thiên Hương, Hồng Hạnh cùng Lam Hằng ngồi ở phòng khách lú lo đùa giỡn.

- Thì ra nhân vật chính đã xuất hiện. Không uống công chờ đợi của bốn cô nương chút nào.

Hồng Hạnh đứng dậy nắm giỏ đồ ăn cười:

- Này nhỏ, bữa nay đãi tụi tao món đặc biệt gì đây?

- Tự nhiên rồi đến đây đòi “xơi nhấm”. Ai có sẵn i ăn vậy? Lãng chưa từng thấy. Ham ăn không bỏ. Hai ngàn năm rồi đấy cô bạn nhỏ.

- Tận thế hả? Vậy càng nên tận dụng thời gian để thưởng thức các món cao lương mỹ vị. Kẻo sập trời chết uống lắm.

Lam Hằng cười thành tiếng:

- Năm tơ”i sao Hỏa sẽ rơi xuống, lấp cái miệng hay thềm ăn của nhà ngươi đấy, ở đó mà ham

- O ! Còn cả một năm nữa sợ gì. Trở lại vấn đề đi. Sao Khả Khả, nhất định không cho ta và Thiên Hương một bữa ăn sao?

- Chuyện gì tự nhiên lại nhà đòi ăn là sao?

Nhìn Thiên Hương cười cô hỏi:

-

- Bộ xếp Tung kêu mi lại đòi phần “hối lộ” hay sao?

- Không có đâu nha. Con nhỏ Hạnh nó đi xem kết quả thi.

Khả nôn nóng hỏi:

-

- Tao đậu chứ?

- Nếu đậu thì sao? Có khao không thì nói?

Lam Hằng xen vào:

-

- Muốn khao cũng không còn đồng xu nữa mà ăn với uống. Đòi hao hơi, chẳng được tí nhau nào, cho chúng mày hay !

- O ! Sao kỳ vậy? Tiền lương dạy kèm đâu hử con kia?

Lam Hằng vỗ vai Hồng Hạnh cười:

-

- Tha cho Khả Khả đi, để tao bao chúng mày thay cho.

- Tại sao vậy. Lam Hằng bao đâu có ý nghĩa gì chứ?

- Có ăn là được rồi Mi không đến đây với chủ ý đó ư?

- Nhưng tiền Khả Khả “xơi” mới ngon và ý nghĩa. Tự nhiên mi đóng vai “Lê Lai cứu chúa” ai chịu?

- Chứ một đồng chuộc mạng, Khả Khả cũng không có, đừng nói chi mày với Thiên Hương “nóc” một lần hai tô bún bò Huế.

Hồng Hạnh cười thành tiếng, tay chỉ vào mũi Lam Hằng :

- Đã ăn thì phải ăn cho no, cho dạng Để mang tiềgn cũng vậy hạ Nếu không nói nguyên nhân tại sao Khả Khả không còn tiền,. Hồng Hạnh này nhất định không về.

Thiên Hương cười, đưa tay cản lại:

-

- Hạnh à, mi tha cho con Khả một bữa không được sao?

- Tất nhiên là hai đứa bây biết mà cảm mến, không tiếc lộ bí mật quân sự cho nhỏ Hạnh này biết cùng. Vậy là càng không tha. Nói thì yên thân, có gì ta tạm ứng cho, còn bằng ngược lại đừng trách ta dùng “cầu đầu đao” trị tội đó.

Khả Khả rút vai, môi trề ra, mắt liếc Hạnh đáp:

-

- Làm giọng mẹ Viet Nam anh hùng hả? Tao xài hết thì sao? Bộ mỗi lần chi điều gì phải báo cáo với tự lệnh à, lằng ồ !

- Nhưng mi làm gì hết, đó là điều đáng nói. Trong nhóm chúng ta, Khả Khả tuy xấu một chút nhưng tiền bạc xài căn bản, không xí xọn, xài ẩu, phần son như Thiên Hương, không ăn quà bánh như Hồng Hạnh,

nhất là không giống cái tính hào hoa như Lam Hằng. Vậy là mi cho thằng khốn nào ăn? Nói mau ! Không thì đừng trách đao kiếm vô tình nha.

- Trời trời ! Mày ăn nói không sợ trời mưa sao, con khỉ gió?

Lam Hằng vỗ tay cười xen vào:

-

- Hồng Hạnh à, mi thông cảm đi. Khả Khả, số dĩ tháng này không phụ tiền cơm cho ngoại, để mình ta chi xuất một nhừ là chúng mày biết tại sao không?

- Nếu biết tao tra gạn làm gì Rõ là lẩn thẩn Nói đi, bộ ăn hột cóc sao mà ú ớ thấy ghét vậy?

Lam Hằng cau mày:

-

- Muốn tao cầm hôn hả?

- Ai muốn ác vậy. Nói đi chị hai. Còn đợi gì mà chưa nói?

Lam Hằng liếc Khả, bắt gặp ánh mắt ra dấu, cô cười bảo:

-

- Mình đường đường, chính chính sợ gì chứ?

- Nhập đề dài dòng văn tự vậy nhỏ? Hạnh thúc giục.

Thiên Hương cười phụ họa:

-

- Tao tưởng hai đứa mày là mẹ đang tra gạn con gái mình ph?i lòng thằng mắc định nào thì đúng hơn đó.

- Bạn bè người ta quan tâm nhau, không được sao. Mi xen vào bẻ chữa không hà. Muốn nghe thì ngồi im đấy. Nhiều sự, tao ghét là ông Tùng của mi có cơ nguy đấy.

- Làm gì nguy?

- Thì bản cô nương xuất hiện, với sắc đẹp này ông Tùng của mi không động lòng sao? Chừng ấy, mi phải đảo điên vì khổ ải cơn ghen của Hoạn Thư nhập vào đấy nhỏ à.

Thiên Hương nhìn Hạnh cười:

-

- Hạnh mà đi thi hoa hậu, không qua nổi vòng bán kết. Chưa là giám khảo mà nhỏ Hương này không chấm được một điểm nào. Nói gì mấy cha từng trải ngắm người đẹp.

Hạnh cười trước sự diễn tả của Hương, cô bảo:

- Trở lại vấn đề chính đi. Nào Hằng mi triển khai nội vụ đi. Đừng để thời gian kéo dài ta nóng mũi.

- Ủ ! Hai bà có im cho tôi khai báo đầu mà nói?

- Lam Hằng à, mày không nói đầu ai bảo mày cầm chứ? Chuyện vậy mà cũng khai ra tùm lum hà.

Hằng nghiêng mặt hỏi Khả Khả :

-

- Ê ! Bộ Khả có tình ý gì với thằng cha râu mép đó hay sao, mà cản trở sự ti*. do ăn nói của Lam Hằng này chứ?

Hạnh đẩy Khả ngồi xuống sa long, cô cười:

- Ngồi im đó; phạm nhân. Không được lên tiếng, khi tòa chưa cho phép. Nếu không, án chống án Chùng ấy, đừng có trách nhé. Lam Hằng mi cứ sử dụng tự do mình đang có đi. Tòa cho phép.

Thiên Hương vừa vỗ tay vừa cười, thật vui vẻ, trẻ trung. Lam Hằng búng tay nghe chóc chóc, trước gương mặt nhăn nhó của Khả Khả. Giọng nói vui vẻ cô bảo:

- Sở dĩ Khả Khả không phụ tiền cơm tháng này là do cô giáo lụy học trò xinh đẹp của mình hay có cảm tình đặc biệt với ba của nó? Vấn đề này còn xét lại kỹ càng mới khẳng định được. Cho nên, Thi Đình bệnh, nằm viện, bao nhiêu tiền trang trải thuốc men, viện phí v.v..... Chẳng còn đồng xu dính túi.

Hồng Hạnh liếc Khả Khả cười:

-

- Ê ! Nhỏ Khả lúc này tiến bộ quá chứ? Biết lấy cảm tình của ba Thi Đình, bằng con đường ngắn gọn. Cũng tốt đấy.

- Nói bậy! Tao ghét ba nó như quỷ sa tăng vậy đừng ghép bậy bạ nha. Tao chỉ thương con bé ấy thôi. Tháng này, lãnh dạy chỗ khác bù lại. Vậy cũng phanh phui, thấy ghét. Bao nhiêu đó có gì chứ?

Khả Khả gơ tay lên bảo:

-

- Thôi phát loa dùm em đi ba chị. Nói đi, Khả đậu hay không, để người ta lọ Mỗi lần gặp nhau, đủ chuyện để châm chính làm sao chịu nổi chứ?

Hạnh cười sốt sắng:

-

- Đậu, đậu thủ khoa nữa là khác.

Khả liếc Hạnh bảo:

-

- Xạo bằng trời không? Bởi vậy mà “mụ bà” tặng cho cái môi trên mỏng như lá lúa là phải rồi Chuyện gì cũng phóng đại được. Có lẽ kiếp trước của mi là chiếc kính hiển vi cũng nện

- Hừ ! Ặ với nọi Hèn gì đến bây giờ cũng không có một mảnh tình vắt vai, đâu oan ức gì mà kêu ca.

- Làm như ai thềm tình phải đăng tìm bạn bốn phương như mi vậy?

- Rồi sao?

- Có gì đâu. Nhưng nói đi, ta đậu thật sự chứ?

- Thì thật ! Ai dám đem chuyện quan trọng lừa mi. Lãng ồ à. Hỏi Thiên Hương xem. Anh Tùng và nhỏ Hạnh chen muốn chết mới xem được. Mi đậu thủ khoa thật, không khao cho người ta còn nói giọng “má” thấy ghét.

Khả đưa mắt nhìn Thiên Hương hội ý. Cô cười:

- Thật đó, cho nên nhỏ Hạnh mới kéo mình đến cho Khả Khả hay để kiểm một vài tờ phở lót lòng. Ai ngồi, nói qua nói lại, đối rã ruột đây, có ai để ý đến vấn đề quan trọng này đâu?

Lam Hằng vỗ vai Khả, bởi cô ngỡ ngàng chết lặng người:

-

- Nè, Thiên Hương đòi ăn phở kìa?

- Ờ ờ ! Phở hả?

- Tỉnh lại đi bà thiếu à? Bộ theo “ngưu đầu mã diện” rong chơi rồi sao ngớ ngẩn vậy hả?

Khả đưa tay vỗ vào trán nhiều lần. Cô cười thở ra:

- Bất ngờ quá nên hơi ngớ ngẩn một chút. Ai chẳng vậy?

Hồng Hạnh liền bảo:

22. Chương 22

- Thầy HV có nói:

- Khả được công ty sửa cô gái Hà Lan chọn. Thứ hai đến nhà thầy nhận giấy giới thiệu.

Thiên Hương cười hỏi:

-

- Ê ! Nhỏ không hỏi đến ban đêm hay trong giờ hành chánh?

Ngheo mắt Hạnh tắc lưỡi:

-

- Ban đêm thì có nghĩa hơn.

Khả vỗ vào vai Hạnh trừng mắt:

-

- Đầu óc chứa toàn là phé thải, nên Thiên Hương với mi mỗi lần phát ngôn là y như rằng:

- mò ám, bậy bạ không hà.

- Vậy chứ ông thầy thân mến ấy không yêu mi là gì. Cả trường đều biết chứ đâu phải Hạnh này hô hoán lên. Nếu bạn lãnh đạo không biết:

- HV yêu cô học trò xuất sắc của mình thì tại sao không để sinh viên đến lãnh, mà lại giao cho thần Văn? Có phải hiệu trưởng muốn tạo cơ hội cho thầy tro giao lưu trong không khí ấm cúng:

- “Chỉ hai đứa mình thôi nhé” hay sao? Nói đi !

Lam Hằng vỗ tay cười:

-

- Rất chí lý. Thầy Văn vừa đẹp trai, học giỏi có địa vị, rất xứng với Khả Khả. Cơ hội ngàn năm có một, không chớp lấy cơ hội, còn đợi gì nữa chứ?

Khả bật cười nheo mắt hướng về Hồng Hạnh :

-

- Ta chọn làm kế mẫu của quý nhỏ này rồi Ai đổi tông cho đánh Dù già nhưng có tài sản kèch sù, mình cũng sung sướng cả đời Còn hơn, gần bó với ông giáo nghèo, có danh mà trong túi không có vàng ai thẹn Phải không Hạnh?

- Chí lý, mười mấy năm nay mới nghe được câu nói có “hậu” của bà đó, kế mẫu yêu dấu?

- Vậy đợi ta đi cắt tóc đả? Khả vui vẻ hằn lện Cô bảo.

- Tính đi tu theo bà Lan và Diệp hả?

- Đâu có. Ta tính đoạn lia dĩ vãng, để sống trọn vẹn cho ba của mi, không tốt sao.

Lam Hằng xen vào với ánh mắt ngờ ngàng:

-

- Khả Khả, bộ tính cắt tóc thiệt hả?
- Ủi Minh có dự định này lâu lắm rồi. Sẵn nay thi đậu, mình muốn làm lại cuộc đời.
- Với ai?
- Hồng Hạnh nhanh miệng hỏi.
- Với ba mà chứ ai? Từ đây phải gọi Khả Khả bằng “má mì” nhạ Nếu gọi bằng con này, con kia là ta nói ba mi ột trận nên thân đọ Biết chưa, đứa con chồng hỗn láo?

Hạnh cười hì hì, cô đi tới đi lui trước mặt Khả Kha?

- Ta thì hay từng từng lắm. Vui thì gọi là “má mì” ngọt ngào, còn xin tiền mà keo kiệt ông ẹo, là chơi “xả láng” luôn. Chứ không ngoan ngoãn như con bé Thi Đình đâu:
- Một cũng cô giáo, hai cũng đợi cô Khả Khả đện Thương như mẹ không bằng vậy!
- Nói gì mà kèm Thi Đình này, học trò nọ vậy hử nhỏ Hạnh?
- Ủi ! Thì ta nói rồi, nếu chịu đứa con chồng mà không thấu, thì ưng quách anh chàng Kiến Quốc ấy đi. Có hàm râu hơi khó ưa một chút, nhưng dù sao cũng dễ thở hơn là phải đi cạnh ông già tuổi lục tuần không xứng đôi chút nào !
- Nhưng ta không thích ba của Thi Đình bằng ” mối tình già” của ba mi thì sao?-Khả cười chọc ghẹo.

Hạnh nheo mắt cười:

- Thích số tiền hót “hụi chót” hay gói “vuông vuông” của bố tao để lại đây con bạn trời đánh?

Khả bật cười thành tiếng, cô thật sự vui mừng trước thành quả tốt đẹp của mình hôm nay. Nên cô mặc tình cho bạn đùa giỡn chọc phá mình thoải mái.

- Thích cà hai, con gái ạ. Sợ rồi hả?

Hạnh đồng đánh nắm tay Thiên Hương cười:

-

- Nè TH, để nhỏ Khả về với ba Thi Đình thì cũng hơi tiếc tiếc. Nhưng nếu đưa nó về nhà thì khó mà làm uy lắm. Giờ tính sao Thiên Hương?

Thiên Hương bắt gặp nét căng thẳng của Khả cô cười:

-

- Ồ ! Để ta tính xem !! Hay là gả nó cho lão Kiến Quốc đi, ta thấy bộ râu già tĩa cũng đẹp lắm.

Lam Hằng cười chế nhạo:

-

- Khả Khả nói:
 - Râu vậy hôn đau lắm Cô ta chê.
- Vỗ tay Hồng Hạnh cười nheo mắt:

-

- Vậy con bé này đã hưởng phút tuyệt vời rồi à? Hay nhỉ?
- Con quý, chuyên môn bác người ta không. Ai thêm chực Thấy gương mặt “hắc ám” ấy là ta muốn bịnh rội Ở đó mà hôn hôn !
- Bịnh tim hả? Ôi ! Chỉ cần anh “mi” em một nu thôi, là bảo đảm căn bịnh dù có trầm kha thế nào, cũng hết ngay.

Hồng Hạnh định nói thêm gì đó. Lam Hằng cười lắc đầu:

- Bây giờ đi CT ăn bún bò Huế hay ngồi đây cãi ly để no hơi?
- Mi đả thật à? Hồng Hạnh trố mắt hỏi.
- Chứ sao? Quân tử nhứt ngôn mà.
- Chứ không phải làm cử chỉ đẹp thay thiêm dẫu yêu dẫu của mình sao?

Khả lên tiếng:

-

- Định sang bằng bắt đủ tài sao mà hết ba Thi Đình lại đến nhân vật khác vậy bà chi?
- Con, người đầy tài hoa, nếu nhắc đến các đối tượng, có lẽ đến khuya mới hết thừa me của Thi Đình.
- Vậy sao? Hừ, nội một ông bố già đó cũng hết quyển nhật ký rồi. Còn dẫu mà nhấn đến ai, ệt.

Tự nhiên Hạnh đứng dậy bảo:

-

- Ê ! chuyện này nói nghiêm túc nha, không có giỡn đó.
- Cha, hôm nay có vấn đề gì quan trọng mà xem ra vẻ quá vậy?
- Thật đó Lam Hằng. Ba tao nói công ty xuất nhập khẩu của ba cần vài nhân viên kế hoạch, hạch toán, thơ ký riêng, biết Anh ngữ. Papa muốn bọn mình vào đó làm việc sau khi ra trường Tụi mày thấy sao?

Khả nhúc vai:

-

- Thôi để “con” qua công ty sửa Hà Lan làm việc đi. Chứ cái kiểu thơ ký riêng của giám đốc, chắc có ngày con nạp mạng cho chán quá đi.
- Có gì đậu Lỡ mang bé bự, tao sẽ là chị nuôi lo lắng chu toàn, dù so nó cũng là em tao mà.
- Tốt quá há?
- Khả nghiêng mặt hách dịch bảo
- Chứ sao? Một nhà từ thiện có tiếng mà.
- Chứ không phải Tạ Hữu Đôn chết rồi lại đứa cháu đ’ch tôn là mi đó sao?
- Cũng được. Có sức khỏe ta mới đủ nghị lực vượt qua mọi khó khăn cuộc sống. Ai như nhỏ Khả vậy.
- Khả Khả sao
- Bị ba Thi Đình “sạt” ột trận bởi “lời tỏ tình đáng yêu” bị từ chối. Về nhà khóc ba ngày, ba đêm như để tang mối tình tan vỡ vậy. Thấy nhà mi “oằn oại” sợ luôn
- Nói vậy mà nói được.
- Chứ sao. Bài hát gì đó. “Đời tôi cô đơn nên yêu ai cũng không nện Đời tôi cô đơn nên yêu ai cũng không thành”. Cuộn băng đó là ta cố ý tặng mi đó.
- Cám ơn lòng dạ mi độ Chịu chưa hay muốn lập bàn hương án mi mới vui lòng đây?
- Hồn, hồn quên tậ. Bởi vậy mà ba Thi Đình cho “de” một ngàn cây số luôn. Cũng không bỏ lưỡi câu trong amidal đó à.

Khả trề môi, lớn giọng, tay chỉ thẳng vào trán Hạnh:

- Nè, có nhớ hàm râu quai nón của lão Kiến Quốc ấy, thì đi tìm nhạ Đùng có nhấn đến khuôn mặt “quỷ ám, ma sầu” đó trước mặt ta, nghe chưa? Càng nhắc ta càng ghét mi, đuổi đi luôn đó.
- Làm gì ghét người đẹp ấy dữ “dậy”? Bộ yêu không được rồi trở thành thù nghịch hay sao?

- Ủ, cũng được, chỉ cần đừng nhắc đến tên “cúng cơm” đó là đủ rồi Nếu còn muốn tình bạn chúng ta kéo dài. Nhớ đó.

Lam Hằng đẩy Hạnh ra, cần nhân:

-

- Khả Khả, nói vậy rồi mà mi cũng ráng dồn hơi nói cho được à? Im một chút, ai nói mi á khẩu đâu mà sợ chứ?

Hạnh cười thành tiếng trước gương mặt nhăn nhó của Khả:

- Có cần vậy không? Nếu gã ấy vác mặt đến đây cầu hôn thì sao?

Thiên Hương gắt ngang:

-

- Thì bảo gã ra Nam Sơn tiểu lộ đón. Cho gã Kiến thấy Khả Khả có chồng, thổ huyết chết cho rồi. Phải không Khả?

Hồng Hạnh cười vỗ tay:

-

- Ê ! Nếu gã Kiến Quốc chết thành bướm, theo cùng TH; cho gã bác sĩ Tung bịnh tâm thần luôn, chừng ấy, mới đỡ khóc, đỡ cười đa !

Lam Hằng cười thành tiếng. Tay ôm bụng bảo:

-

- Thôi đi mấy bà ơi ! Đi ăn cho tôi nhờ. May là bà ngoại đi vắng, nếu không là ì xèo ngoại không ngủ được, bà sẽ ột trận vào đít luôn à.

Khả cũng cười lắc đầu:

-

- Nhỏ Hạnh đi theo ban hài của Bảo Quốc được ạ Tều không chịu nổi ha.

- Ghét tên Quốc sao mi nhắc hoài vậy?

- Hạnh cần có hỏi

- Tình cờ thôi mà, mi thắc mắc làm gì?

- Khả chống chế.

- Sao không nói tao giống Mỹ Chi hay Kim Ngọc, lại nói tên “người ấy”. Đời đâu có sự tình cờ nhiều lần như vậy chứ bạn?

- Thôi stop đi. Ta sợ cái lưỡi mi như sợ cọp vậy. Được chưa?

Hạnh cười:

-

- Vậy thì tha i đây “nai nai” à. Chúng ta đi. Thiên Hương hỏi:

-

- Mình đi ngoại về bắt tử thì sao vào nhà được Khả Khả ?

Hạnh liền bảo:

-

- Nhà này, ai chả có chìa khóa riêng Đến nỗi Lam Hằng còn tặng cho cha Hoàng một cái, để khi nhớ đến thăm khỏi bị ai phát hiện nữa à.

- Ê, nhỏ KHa nó hiền nhạ Chứ mầy mà đụng đến Hoàng “chợ trời” một cái là cha Hoàng tính đẹp không kịp thở, ở đó mà ráng nói.

- Ghê vậy sao? Một cú đâm của dân Huỳnh Thúc Kháng là rồi đời chứ gì? Nhầm nhò gì ba cái lẻ tẻ đó. Lỡ có gì, tao i lãnh “điều” làm vốn kiếm chông Nếu không, xếp Tung tặng i nhạc phẩm “chờ nhau kiếp sau” đẩy con ạ.

Cười một trận thật vui, trước khi rời phòng khách. Họ kéo nhau ra san lấy xe. Không ngờ, chiếc băng dài nằm cạnh cửa sổ của phòng khách có người đàn ông không mời mà đến, tự lúc nào không ai biết ! Thi ra gã đã nghe toàn bộ câu chuyện còn gì.

Gã đứng dậy chào cả bọn bằng nụ cười. Những gương mặt trẻ trung, sôi nổi ấy qua phút ngượng ngập bởi nét sượng sùng in đậm trong mắt, khi bắt gặp gã có mặt ở đó. Nụ cười tự nhiên trên môi của các cô gái không hên mà đồng loạt cười xòa để xóa đi sự bất ngờ “xui xẻo” này !

- Là ông ở đây sao? Đen bao giờ sao không gõ cửa vào chứ?

23. Chương 23

Đã có tư thế chuẩn bị, gã đáp thật tự nhiên:

-

- Tôi định nhấn chuông, nhưng cánh cửa đã được mở tự bao giờ ! Và trong sân đầy xe, chứng tỏ rằng nhà đang có khách. Tôi đành ngồi ngoài băng chờ đợi. Vì tôi ngại, sự xuất hiện của mình không đúng lúc, sẽ làm chủ nhà khó chịu và các cô mất vui.

- Một câu bào chữa rất suông sê, để tránh sự trách móc của bọn này rất hay, hợp lý, đáng được ta không khởi tố.

- Nếu tôi không lầm cô là Hồng Hạnh ?

- Ông biết giọng của tôi sao? Nhưng sự có mặt đột ngột của ông, chưa chắc bà chủ nhỏ của tôi vui vẻ chấp nhận đâu nhé, đừng vội cười xã giao lấy lòng bọn này. Tôi không dám làm đồng minh của ông đâu. Xin chào.

Thiên Hương cười nắm tay Hằng bảo:

- Chúng ta đi Hằng, để ông ta tự nhiên khi ngồi trước cô chủ nhỏ thưa chuyện. Chúc ông gặp may

- Cám ơn cô. Chúc cô ăn bún bò Huế thật ngon. Nhớ ăn hai tô nhé.

Lam Hằng cười, vẻ không mấy hài lòng:

-

- Đã nghe len điều không mấy đẹp đẽ đối với phái nam rồi. Thế còn phơi bày điều không hay đó ra, thật không thể xem là lịch sự được rồi, ông không biết hay cố ý nói vậy? Chào ông nhé.

Quay sang Khả bảo:

-

- Chút Khả Khả đến sau nhá. Chúng ta đi. Mong rằng Khả không bị Ông chủ đây ột trận “xui xẻo” nữa. Chào.

Gã đưa tay và bảo Lam Hằng giọng thật êm:

-

- Lịch sự của tôi không thiếu, bởi tính thời gian tôi đã hơn đời người rồi. Tại tôi muốn cái cô vui chọn vẹn, vì tuổi học trò sắp qua rồi, khó trở lại và ở mãi trong lòng mỗi người. Cho nên, tôi đành phải nghe và chờ đợi. Chứ thời gian dài như thế đối với tôi không thích thú lắm đâu. Xin lỗi, nếu cô không hài lòng về phong cách của tôi.

Hồng Hạnh xen vào để giảm bớt phần căng thẳng giữa hai người. Giọng cô vui vẻ như khuôn mặt rạng rỡ ấy vậy.

- Ông đừng có ngạc nhiên khi bạn tôi có sự khó chịu đó. Bởi vì nhìn hàm râu của ông là tôi “muốn bệnh” rồi. Muốn hòa bình thế giới, ông nên nghĩ cách sửa soạn, trang điểm thể hình thế nào cho hợp với cái nhìn bọn tôi nhé. Chúc ông có những phút thư giãn hay và hợp lý;.

Cô cười thanh thật tự nhiên và kéo Lam Hằng, Thiên Hương bay ra khỏi cổng với những bước nhảy nhót vui vẻ, trẻ trung của họ. Gã nhìn theo với nụ cười rộng trên môi.

Khả lặng lẽ nhìn đôi bên đối đáp, cô khoang tay trước ngực tựa vào tường hỏi:

- Ông đến tìm tôi có chuyện à?

- Tôi không thể vào nhà của cô ư?

Lanh giọng Khả đáp:

-

- Ở chuột nhà tôi không đáng để bước chân ông lưu lại đâu. Có chuyện gì không cần phải do dự. Tôi thích nói thẳng, nói thật, ông có thể nhập đề rồi đó.

Chép môi ông hạ giọng thật thấp:

-

- Khả Khả à, trước khi tôi đến đây, đã suy nghĩ thật nhiều.

- Xem nơi tôi ở có xứng đáng cho ông đến hay không chứ gì?

Lắc đầu Quoc đáp lại giọng lạnh nhạt của Khả:

-

- Cô có thể nghĩ trái lại hay 0?

- Làm gì tôi may mắn có được cơ hội ấy. Ông nên vào chuyện đi. Tôi phải đến điểm hẹn với bạn mình nữa. Ông biết và nghe mà.

Quoc chép môi thật lâu mới mở được lời:

- Tôi đến đây muốn hoàn lại số tiền mà cô đã tốn kém vì Thi Đình. Dù sao con bé ấy cũng là con gái của tôi. Mọi chi phí, tôi làm cha phải gánh vác. Vả lại, tiền bạc ở tôi cũng dễ kiếm hơn là cô. Tình cảm chân thành cô dành trọn vẹn cho Thi Đình tôi xúc động lắm. Càng nghĩ tôi càng thấy mình không phải với cô.

Khả Khả cúi đầu nhìn bàn tay mình đang xé chiếc lá trong tay mình ra từng mảnh nhỏ. Cô lạnh nhạt đáp lại:

-

- Ông muốn cho tôi số tiền tương ứng với công sức tôi đã bỏ ra vì Thi Đình chứ gì?

- Sao Khả Khả nghĩ vậy?

- Thực tế cho tôi biết, cách dùng tiền của ông mà.

- Khả Khả không nghĩ rằng tôi có sự thay đổi trong sinh hoạt gia đình và giữa hai chúng ta sao?

Cười nhẹ, cô không hề nhìn Quoc, dù giọng của ông thật dịu êm khác thường

- Giữa chúng ta ư? Ở đây chỉ có tôi và ông, chứ giữa chủ và tớ không thể dùng từ “chúng ta” được. Ông thừa hiểu mà.

Kiến Quốc nhìn cô trong im lặng. Thật lâu ông gợi ý:

-

- Nếu cô có thành kiến với tôi, bởi trong thời gian qua tôi phạm nhiều sai lầm với cá nhân cô. Nhưng Thi Đình, tâm hồn ngây thơ..

- Nên con bé nghĩ tôi là người tốt còn với ông thì ngược lại phải không? Thật mà nói, với Thi Đình dù con bé là ái nữ của một gia doanh nghiệp giàu có hay ngược lại, tôi vẫn thương và lo lắng nếu con bé cần tôi trong hoàn cảnh hợp lý.

- Sao Khả Khả có thể khẳng định tôi nghĩ cô là hạng người xấu? Thời gian có thể xoay chuyển thay đổi tính tình, tâm trạng lẫn ý nghĩ trong lòng mỗi con người đâu phân biệt ai !!!

Quốc ngập ngừng như đang sắp xếp tư tưởng của mình để nói với Khả điều gì đó cho suông sẻ hơn, nhưng Khả chặn lời:

- Dù ông nghĩ về tôi thế nào cũng không thành vấn đề, và tôi cũng không đủ tư cách để ép buộc ông nghĩ tốt, nghĩ thật về mình Nhưng vấn đề cần thiết hôm nay tôi muốn thưa với ông là số chi phí tôi đã vì Thi Đình trong thời gian qua là do tình thương thật sự của tôi cho con bé tội nghiệp ấy và...

Cô ngập ngừng, cúi đầu nhìn đất dưới chân mình trong im lặng. Kiến Quốc nhỏ nhẹ hỏi:

- Khả Khả cứ nói hết ý mình đi, có gì mà ngại ngần chứ. Dù sao trong lòng của cô cũng đã có một quyết định về tôi rồi mà.

- Tôi muốn nói để đổi lấy sự bình yên của cô bé dễ thương ấy, dù tốn kém thế nào tôi cũng không tiếc Cho nên, tôi không nhận sự hoàn lại của bất cứ ai, bởi tình cảm trong tôi không bán, cũng không mua. Tôi thừa biết, một ngàn lần số chi phí ấy, ông cũng đủ khả năng trả lại. Nhưng tôi một khi đã cho đi, thì không cần hoàn trả. Xin ông cho tôi một chút tự trọng để tôi giữ trọn vẹn ý mình.

- Tôi rất biết ơn tấm lòng của cô đối với Thi Đình suốt thời gian qua. Nhưng cô thật vất vả trong cuộc sống. Vì Thi Đình cô mất đi khoảng chi dụng cần thiết tôi ngại lắm.

- Có nhiều trường hợp đáng ngại, mà ông vẫn thản nhiên thực hiện thì sao? Chuyện về tôi và Thi Đình, đâu đủ lớn để ông e dè ái ngại chứ? Tại sao ông không xem chuyện của tôi chưa hề xảy ra đi. Như thế” phải nhẹ nhàng hơn không?

- Vậy sao cô không nghĩ:

- xem như chuyện không vui do tôi để lại trong cô suốt thời gian qua, chưa từng có đi. Để cô bình thản đến thăm Thi Đình, trong khi con bé ngày cũng như đêm, trông đợi. Từng bước chân ai đó nhẹ nhàng ngoài hành lang là nó mừng, vì ngỡ cô đến với mình. Nhìn cảnh đó tôi rất đau khổ, nếu có mẹ nó đâu...

Khả thở dài, giọng cô chùng thấp, mắt quay đi tránh sự chờ đợi từ Kiến Quốc. Cô nhỏ nhẹ trút lòng mình:

-

- Vì Thi Đình mất mẹ, tuổi thơ thu mình trong không khí tẻ lạnh ấy, con bé thật sự cô độc, nên từ đó tôi mới đem lòng thương yêu. Tôi từng cảm thấy lẻ loi, sợ hãi vì mất mẹ, dù lúc ấy tôi đã quá trưởng thành rồi. Đã ở trong cảnh mới hiểu người trong cảnh, vì thế, tôi không ngại mưa gió để đến với con bé mỗi lúc rảnh rỗi. Chứ không phải tôi thích cương vị của “bạn gái” ông từng nghĩ đó.

- Tôi biết Tôi hiểu ý sống và ý nghĩa của cô sau lần ấy.

- Tóm lại, ông muốn tôi đến thăm Thi Đình chứ gì? Nếu không tự ái, tự cao trong lòng, đâu cho phép ông ghé bước đến ổ chuột của tôi.

- Nếu tôi mang thành ý, cô có vui lòng đến thăm Thi Đình không?

Khả Đáp không ngần ngại:

-

- Tôi sẽ đến nhưng không phải bây giờ:

- Cô không nên vì ghét bản thân tôi mà phụ tấm chân tình của Thi Đình. Con bé thương cô hơn tất cả vì Thi Đình vô tội, sao ghét tôi mà động lay đến tuổi thơ chứ?

- Ông còn nhớ tuổi thơ của Thi Đình sao? Những lần ngang dọc là dấu vết của cha dành cho con mình phải không?

Thở dài Kiến Quốc đáp nhỏ:

-

- Trong lúc bốc đồng, tôi mới có thái độ không đẹp đó. Nhưng cô không là tôi, làm sao hiểu nỗi khổ của riêng tôi xui gây ra điều tác tệ đó. Bây giờ, tất cả đã qua rồi, dấu ấn ấy vẫn trong tôi và sự sửa đổi cũng nhờ đó mà mỗi ngày một khá hơn. Tại Khả không để ý thôi.

Cô cười nhạt đáp:

-

- Ông xấu hay tốt, đối với tôi không thành vấn đề. Chỉ cần ông nhớ rằng:

- Thi Đình bất hạnh, là cha, ông nên dịu dàng tìm hiểu con gái ông đang muốn gì? Để nhờ đó cha con nặng nghĩa tình và sống đầm ấm bên nhau hơn Ông cũng vui và Thi Đình cũng bớt nhớ hình bóng mẹ, để có vươn lên vui sống vậy thôi.

- Cám ơn em, Khả Khả !

- Giọng Quoc thật êm.

- Tôi không phải là “em” của ông, mà là cô giáo của Thi Đình. Ông hãy nhớ kỹ cho, bất cứ nơi nào Thái độ hằn học muốn gây chiến của Khả, Quoc vẫn chịu đựng, giọng ông ngọt ngào hơn:

- Cô có thể đến với Thi Đình ngay bây giờ không Khả Khả ?

- Tôi không thể bỏ bạn bè, vì họ từng săn sóc, lo lắng cho tôi lúc đau khổ ập xuống đời tôi một cách tàn nhẫn Xin lỗi..

- Khả Khả à, lúc tôi đến đây Thi Đình bỏ ăn không uống sữa, con bé khóc thét suốt ngày đêm, mắt sưng to khổ sở lắm.

Khả nghe lòng dao động, bởi vì cô tin rằng điều Quoc vừa diễn tả ấy không sai. Biết Khả tó tâm trạng ấy, Quoc tiếp:

-

- Vừa qua, cơn đau chưa lợi sức, lại buồn khổ không ăn, Thi Đình suy nhược toàn bộ. Tôi rất lo lắng cho cơn bệnh chưa khỏi hẳn của nó. Khả Khả, cô đến Thi Đình nha?

Cô khó mà giữ ý của mình trước lời thuyết phục thành tâm ấy. Cô thở dài, gật nhẹ.:

- Ông lái xe vào bệnh viện trước đi, tôi sẽ đến sau.

Kiến Quốc mừng rỡ:

24. Chương 24

- Tôi sẽ đưa cô đi về mà, cô xe còn đón taxi chi cho tốn kém chứ?

- không đâu, tôi đi xe nhà. Dù thế nào tôi cũng phải nói với bạn bè một tiếng Ông bảo với Thi Đình tôi sẽ đến mà. Nhất định.

- Cám ơn Khả Khả.

- Sao lại cảm ơn tội Thương Thi Đình tôi đến chứ không phải vì lời thuyết phục ngọt ngào của ông mà tôi đổi ý đâu.

- Tôi hiểu Khả đến sau nhẹ Tạm biệt.

Kiến Quốc chưa kịp rời cổng, bỗng nghe chàng trai từ ngoài cho xe vào sân khẽ gọi:

- Khả Khả, ngoại bị xe đụng đưa vào cứu cấp rồi. Lên xe anh đưa em đi.

- Ngoại đi đâu mà bị tai nạn vậy?

Vẻ hốt hoảng của Khả kiến chàng trai ngập ngừng:

-

- Ngoại sang nhà thăm anh. Khả Khả, xin lỗi nha.

- Xin lỗi là xong à. Sao anh không ghé thăm ngoại suốt tuần nay, để bà nhớ anh cho xảy ra chuyện vậy ! Anh tự lo đi, đừng kéo níu em uống công.

Hoàng nhăn mặt:

-

- Cha mẹ đi Nha Trang rồi, đâu có ai ngoài em chứ. Khả à, la hét anh gì cũng được, nhưng em hãy đi với anh vào bệnh viện. Ngoại đang chờ em đó.

Khả quay vào trong soạn đồ mang vào cho bà vừa cần nhằn:

-

- Anh chở ngoại đi chứ gì? Chạy như ăn cướp không bằng. Tính nào tật ấy, không biết bao giờ mới đàng hoàng.

- Thôi mà đi nhanh lên, ở đó mà cần nhằn.

- cần nhằn rồi sao? Một chuyện cũng Khả, một trăm chuyện cũng y vậy. Anh làm như em là người máy không bằng nữa. Còn hai đứa nhỏ chưa nấu cơm, đi học về làm sao đây !

- Để anh đến trường rước và đưa chúng đi ăn. Em vào bệnh viện lo cho ngoại đi. Dù sao em cũng chu đáo hơn anh.

- Sẵn anh lại đường Cao Thắng cho Lam Hằng và Hồng Hạnh hay em vào viện để tụi nó đừng trông. Đi ngay đi kéo rước Quốc Hương không kịp đó.

- Anh biết rồi.

Gã cho xe xoay vòng và bay đi, trước đặt vào tay Khả số tiền lớn. Kiến Quốc lên tiếng:

- Cô lên xe tôi đưa đi, mau lên còn ngần ngừ gì nữa.

Khả lắc đầu, giọng lo lắng:

-

- Tôi còn quay về và đi nhiều chỗ lắm. Ông đưa không tiện đâu.

- Cũng được. Tôi theo cô vào bệnh viện xem bà có sao không. Nếu tình trạng khá ổn, tôi sẽ đưa Thi Đình sang đó cho con bé thăm cô, tiện hơn.

- không nên đâu. Thi Đình còn yếu mà.

Kiến Quốc vừa cho xe đi bên cạnh Khả vừa vui vẻ đáp:

-

- Chỉ cần gặp cô, biết Khả Khả không xa nó, vẫn thương Thi Đình như ngày nào, là con bé vui vẻ, ăn uống bình thường.

Khả thở dài, gật đầu vào căn dặn:

- Khi đi, ông nhớ mặc đồ ấm cho Thi Đình. Bên ngoài gió lạnh, con bé yếu đuối dễ bị cảm lạnh đó.
- Tôi biết rồi. Chúng ta đi.

Khả gật gù lặng lẽ cho xe hướng về bệnh viện, Kiến Quốc thỉnh thoảng liếc về cô như muốn biết Khả đang nghĩ gì?

25. Chương 25

bà vú phải mổ ruột thừa nằm trong bệnh viện cả tuần nay. Lúc Khả vào lo cho bà, khi về nhà chăm sóc ẹ Duy Long. Cô mệt nhừ với sổ sách của công ty, đâu còn thời gian nghĩ đến ai, đến chuyện của mình ngày đó. Trái lại, sự có mặt miên cưỡng của Út Thắm cho Duy Long sự khó chịu in trợn vện trong ánh mắt cho cô Thắm bất gặp Long ngồi ngoài băng nhìn ra cửa, như trông đợi, mỗi khi cô cháu gái Thắm chưa về. Thắm khó chịu hơn chồng, nhìn đồng hồ chỉ số mười cô cau mày hỏi:

- Khả Khả về nhà, anh mới ngủ được sao? Vậy anh xem em là gì của mình đây?
- Sao em biết trong lòng anh đang có ý nghĩ đó?
- Sao lại không? Chẳng hiểu lòng nhau sống chung làm gì?
- Sao lúc xưa em biết lòng anh không hề yêu em, anh chỉ muốn cưới Khả Khả, em vẫn không bỏ ý nghĩ chiếm đoạt anh. Khi hôn anh đã thuộc về kẻ khác, em nói đi Thắm mở to mắt:
-
- Anh dám nói?
- Không nói để em châm biếm, tra gạn cũng vậy thôi. Nhưng cho em hay Khả Khả không yêu anh, có ý chiếm đoạt anh như em vậy. Trái lại, cô ấy chẳng xem anh là gì, nếu không nói là khinh thị ghê tởm.
- Anh nói với em lời ấy ngụ ý gì?
- Cho em biết giá trị thật sự của chúng ta trong mắt người khác vậy mà. Để em đừng nghĩ rằng Duy Long rục rịch trong ước muốn của Khả. Nếu Khả đồng ý, anh đã là của cô ấy trước em những hai năm, đâu để em cướp anh trên tay một cách bình thản. Rồi bây giờ Khả yêu thích cũng thừa khi em đã ngán ngẩm chứ? Nếu ở cương vị Khả Khả em có đồng ý “làm bé ” anh không? Thắm trở mặt hỏi với đôi môi run:
-
- Anh và Khả yêu nhau trước em sao?
- Em đừng đóng kịch với anh nữa. Chuyện anh và Khả thâm yêu, cả làng đều hay. Chỉ tại em cố ý đặt anh vào chuyện đã rồi, để chỉ có một tấm chồng theo phong trào thôi. Thật ra em đâu có yêu anh.
- Sao anh biết em không hề yêu anh?
- Nếu có cũng ít hơn vật chất mà anh có được. Thắm trừng to mắt trước sự thần nhiên của Long:
- Anh nghĩ những tiền tài anh có đủ cho em hy sinh cả đời mình sao? Bộ em không có như anh à?
- Tất cả những gì em đang có, không do công sức của mình tạo ra, mà với em mọi thứ nắm trong tay, đều nhờ ở khối óc sâu sắc, chứa đầy thủ đoạn trong ấy. Nếu có sự công bình trong cách phân chia do thành viên gia đình đồng ý. Cũng như cuộc hôn nhân có sự tự nguyện một cách bình đẳng thì Út Thắm làm gì có được một tài sản trọn vẹn đó. Trong khi ba của Khả Khả là con trai độc nhất, quyền thừa kế ắt phải có. Thế mà, ông chết đi, để lại cho con hai bàn tay trắng và số không to tướng. Điều này, có hợp đạo lý hay không? Thắm nhìn bàn tay mình đang vò lá khô nhàu nát, nét mặt thần nhiên. Giọng lạnh hơn bao giờ hết:

- Duy Long à, sao hôm nay anh đem vấn đề này ra để phân tích với em? Anh muốn trả lại sự công bình cho Khả Khả hay anh muốn dựa vào lý do đó để chia tay với em?
- Em nghĩ về anh thế nào?
- Anh từng cho rằng:
- Lòng em sâu thẳm khó đoán. Trong mắt em cho anh không khác gì. Cho nên, chúng ta cứ nói thẳng, nói thật để mọi vấn đề có thể kết thúc hay có sự thông hiểu giữa hai chúng ta. Em cũng chẳng vui gì khi nằm bên người chồng, hồn bay về phương trời không có hình ảnh của mình. Anh nói ý trong trái tim mà anh cho rằng đau khổ, buồn đau của mình đi anh. Giọng Thắm trầm buồn, có sự chịu đựng, hạ mình chen lẫn trong đó, cho người nghe một chút gì đó thương cảm. Long thở dài nhìn ngoài trời đêm thắm ấy, trầm giọng:
- Anh ngỡ sau khi cưới nhau:
- em sẽ là người vợ biết nghĩ đến hoàn cảnh của chồng, mà hết lòng lo á anh. Tuy chúng ta không có tình yêu, nhưng nghĩa nặng mình cũng có thể gắn bó bên nhau suốt đời còn lại. Sự cực khổ của em trong thời gian này sẽ được anh bù đắp. Khi má mãn phần, chúng ta đi xa. Có muộn gì khi trong lòng anh sẵn sàng chờ đợi em chứ?
- Sao anh không nghĩ:
- quản lý đất đai, ruộng vườn ở đó, chiếm cả thời gian của em. Lốp đến trường, phần chăm sóc nhà cửa hai bên. Anh nói đi, em phải làm sao cho vẹn đôi bề chứ?
- Anh kêu em nghĩ dạy, để phụ với anh lo á. Mai này theo anh về bên ấy, chẳng lẽ em không rời trường hay sao? Lý do được em nêu lên không chính đáng. Đó chỉ là bức bình phong để em che chắn cho sự tức trách của mình mà thôi.
- Anh gán tội cho em để đủ lý do chối bỏ à?
- Nếu má anh không bệnh thì làm gì có chuyện cưới em. Cũng như nếu cơn bệnh không kéo dài đến hôm nay, anh đã bay xa rồi. Mặc cho em ôm gia tài đó mà vui, mà hãnh diện bởi chiến thắng do em đạt được từ những ý tưởng sắp xếp thứ tự trong thực hiện đã thành tốt đẹp.
- Sao anh hay lấp sẵn ý tưởng của mình vào môi người ta quá vậy? Bộ sự suy đoán nào cũng đúng sao?
- Đối với ai có thể sai, nhưng em thì không thể nào. Thắm cười buồn, vẻ thách đố:
-
- Đủ lý do gán tội sao anh không đưa ra tòa lý dị em đi. Bây giờ, Khả Khả vẫn còn độc thân, chuyện gán bó đâu có gì khó khăn khi hai người đã có một thời yêu nhau chứ?
- Đó không phải chuyện dễ dàng như em nghĩ và vấn đề của anh với Khả Khả cũng không liên quan đến em, khi chúng ta không còn là của nhau nữa. Thắm với ánh mắt trũng buồn, giọng chùng thấp nói:
-
- Anh suy nghĩ kỹ chưa mà thốt ra những lời đau lòng ấy với em vậy. Xét cho cùng em có tội gì khi yêu anh chứ? Vấn đề của má, anh nên xét lại kỹ hơn. Và đặt vào cương vị của em, anh sẽ thấy không đơn giản. Khi tất cả mọi việc muốn được chu đáo, trọn vẹn.-Nuốt giọng Thắm nói tiếp:
-
- Anh là người đầu tiên em thương mến và gắn bó. Điều này anh không có lý do gì phủ nhận được. Một cô gái có chồng, có mấy ai thích tài sản hơn hạnh phúc chứ? Em có thể theo anh đi cùng trời cuối đất, không cần giàu sang, chỉ mong tình thâm duyên nồng thôi. Nhưng mẹ em lại già, đâu ai chăm sóc. Nếu em ở bên cạnh má chồng mình, thì nhà của anh ở dưới nhang tàn khói lạnh. Mà em đơn độc giữa căn nhà thênh thang ấy, lỡ nửa đêm bà té như má anh thì sao?
- Em có thể thuê người hay nhờ ba Lam Hằng coi nhà mà.

- Phải, nhưng nhà bên anh có gì trong những chiếc tủ ấy em nào có biết. Lỡ họ lấy đi, thì em nói gì đây khi tình ngay lý gian, giữa sự chứng kiến của họ hàng nhà chồng chứ? Thí dụ:

- giao cho ba Lam Hằng đi, anh ấy chưa phải là đứa con hiếu thảo, lỡ có chuyện mờ ám, liệu anh có tin vợ mình không? Hay dấu ấn về em đậm, càng đậm hơn. Khi bao tội lỗi có lý do phủ kín vai em? Anh nghĩ lại đi Ánh mắt của Thắm đông đầy màn sương. Cô vẫn nói tất cả ý của mình, mặc cho Duy Long có nghe hay không:

-

- Khi yêu anh là em biết sự xa cách vợ chồng sẽ có, thời gian không phải là ngắn. Nghĩ đến lúc anh về bên ấy, tim em rất đau, nhưng bỏ hai người mẹ để theo chồng hưởng nồng ấm riêng tư, em không đành lòng. Cho nên em tự nhủ với mình:

- Khi nào hai mẹ mất đi, em mới vui vẻ theo anh, cho trọn tình chồng vợ . Chẳng lẽ anh không thấy tính của mẹ anh sao?

- Em muốn nói gì về má anh? Bà ấy thế nào? Xấu xa ư?

- Em không có quyền, không có tư cách phê phán người đã sinh ra chúng ta Nhưng tâm lý chung:

- người mẹ nào cũng không muốn con trai mình quá lụy vì dâu của bà. Má anh muốn em luôn ở bên bà, săn sóc như một con ở trung thành với chủ mình. Bà không nghĩ rằng:

- còn bao công việc ngoài xã hội đang chờ em. Thương anh, anh là người duy nhất trong lòng em, nhưng ý sống niềm vui yêu thích cũng cần có, để kéo dài cuộc sống em chứ.

- Anh hiểu, nhưng hoàn cảnh khó khăn em phải thức thời chứ. Đâu thể bỏ má cho Lam Hằng được.

- Nhà mệnh mông, hai cảnh, còn những mảnh ruộng vườn với thu hoạch, thất thoát nếu em không chăm chỉ má không vui. Có khi lại so sánh lợi nhuận chênh lệch khi em quản lý. Hỏi anh, phải làm sao cho đúng ý bà đây? Nói cho em, chỉ cho em phương pháp nào để vừa được thương, vừa được lợi nhuận đầy đủ á vui và dòng họ anh không ghét đây. Duy Long cũng thấy rõ sự khó khăn của Thắm trong bốn phận ấy. Anh dụ đi:

-

- Thôi bỏ qua đi. Giờ em lo á đằng hoàng hơn. Anh về dưới nhà họp anh em lại để tính đâu ra đó.

- Anh phải hỏi ý của má. Nếu đồng ý, mình thuê xe đưa má về nhà kiểm đồ đạc lại xem có thất thoát gì không? Má muốn cho ai tùy ý. Em không cần gì hết, ngoài anh thôi. Chỉ sợ theo chồng hưởng ấm êm hạnh phúc bên phương trời xa lạ ấy. Em bỏ má một mình trong mọi việc, làm dâu, làm con dâu đành lòng. Nếu trong anh em, ai đồng ý nuôi má, chừng ấy mình dễ tính hơn. Duy Long gật nhẹ. Bởi anh biết mẹ mình rất khó tính và bảo thủ không chê được. Bà giận thì mọi vấn đề bắt đầu, nếu muốn kết thúc là vợ chồng của anh chị phải ra đi không điều kiện.

- Anh tưởng em có ý chiếm đoạt tài sản của Khả Khả hả? Đời sống bao lâu mà lo gom góp của không phải thuộc về mình chứ? Anh nào có biết ba của Khả Khả không phải là máu thịt của mẹ ba em. Tuy vậy, má cũng nuôi ăn học đến nơi đến chốn và có chia cho anh ấy một số tài sản giá trị bằng vàng. Anh ấy đã nhận khi lập gia đình với chị Thúy Hương, mẹ của Khả Khả. Má của em còn giữ giấy do anh Khả cảm ơn tấm lòng của má.-Nuốt giọng cô tiếp:

-

- Còn ngôi nhà gia bảo đó, má đã cho con riêng của ba, nhưng em còn ở đây nên anh ấy chưa nhận. Bởi anh ấy có cơ sở làm gạo rất lớn. Không có ai để nhận mà săn sóc cho tốt những gì ba em đã quý yêu. Vả lại, má em bệnh tăng áp huyết, vợ con ảnh quá bận rộn với công việc đó, đâu có ai thích chịu săn sóc một bà già bệnh hoạn. Nên anh chị không đến nhận là vậy đó.

- Sao em không đem vấn đề này phân bày cho Khả Khả biết?

- Nếu đọc nhật ký của ba nó, tức nhiên Khả sẽ biết. Nếu cô bé ấy không có thời gian thì cứ hỏi bà nội. Khi đọc bức thư của ba mình, Khả sẽ được giải tỏa tất cả thắc mắc trong lòng. Em là gái đâu có lý do gì giấu

lý nhà thờ, cho người ta khinh ghét mình chứ. Bộ Khả Khả đem vấn đề này nói với anh à? Duy Long lắc đầu:

-

- Đời nào. Khả Khả luôn tự phần đầu không nhờ vào bất cứ ai hỗ trợ tài chính. Chỉ có Lam Hằng hay than với anh. Sao hoàn cảnh Khả Khả bị thảm như vậy, mà gia đình em không ai giúp đỡ, dù bằng lời khuyên khích an ủi cũng không có. Giờ biết ba của Khả Khả không khác gì số phận của vợ mình thì ra Khả cô độc vậy !

Thắm buồn đáp:

-

- Má anh kể cho em nghe về lời đề nghị cưới Khả của anh. Em cũng tự ái lắm, muốn rút khỏi vòng trói buộc của bà, nhưng lúc ấy em đã thấy, niềm vui, nỗi buồn trong em dù không muốn, cũng không làm sao đẩy hình bóng của anh rời khỏi vòng tường nhờ ở em được. Cho nên em đành ngậm ngùi khoác áo cô dâu, khi trái tim anh đã có chủ tự bao giờ. Mà đau đớn thay người con gái ấy lại là cháu gái của mình. Giá như là ai đó, chắc em không khóc nhiều như đã lau lệ ình ngày ấy. Thắm đưa tay lau mắt mình với cử chỉ bối rối, đau khổ. Duy Long nghe lòng mình xao động nhiều khi biết nỗi lòng của vợ mình. Anh choàng sang vai cô, mới biết sương đêm thấm ướt áo của Thắm. Thật dịu anh bảo:

-

- Tất cả đã qua đừng nhắc nữa em ạ !

Thắm thở dài, trầm giọng:

-

- Em đưa má lên đây điều trị, có hai điều nên làm:

- Thứ nhất trình độ điều trị cao hơn, có kết quả tốt hơn. Có thể rút ngắn thời gian khốn khổ của má. Điều còn lại là:

- anh và Khả Khả có cơ hội tiếp xúc hằng ngày. Nếu lòng anh thật sự yêu, thì chuyện gần bó phải có thời. Chẳng ấy, em không còn con đường nào để chọn. Thà anh phụ tình em, chứ em không can đảm xa anh. Nuốt giọng, hít hơi thật sâu để lấy lại ình sự bình tĩnh, Thắm lặng lẽ tiếp:

-

- Khi nhìn anh hướng về Khả Khả với ánh mắt thiết tha van lơn, thành khẩn. Lòng em quặn đau, em muốn quay về với má mình, sống tháng ngày thanh thản cũ. Khả Khả tuy không được nằm bên anh, nhưng trái tim hai người luôn luôn gần nhau. Như vậy, Khả Khả tuy buồn nhưng hạnh phúc hơn là người vợ bị chồng lãng quên. Có lẽ, em còn nhiều điều không vừa ý anh nên lòng chưa quên được dĩ vãng. Em tuy buồn cho số phận mình, nhưng trách anh thì không.

- Tại sao vậy? Em có quyền mà. Cười buồn Thắm trầm buồn đáp:

-

- Tình cảm là tự nguyện, điều này là đã một lần em sai lầm khi chấp nhận làm vợ của anh rồi. Giờ em không thể van xin anh quay về với vợ con mình, khi lòng anh luôn ước ao gần bó với Khả Khả. Vì em sợ nhất là giây phút gối chăn lạnh lùng của chồng. Thà nằm một mình chứ không cần sự miễn cưỡng ấy ở anh. Cho nên, em chờ đợi:

- Nếu anh và Khả Khả có quyết định chung đôi, em sẽ lặng lẽ ra khỏi đời anh không hề trách cứ.

- Giờ em còn ý nghĩ đó không?

- Sao lại không? Em thấy má thích Khả Khả, điều này bà tỏ cho biết qua những lời trao đổi với nhau. Anh thì chưa hề rời bỏ cuộc săn đuổi của mình. Nên đêm nay em có đôi lời trước khi rời khỏi chốn này. Duy Long đến bây giờ anh mới hiểu nỗi đau khổ âm thầm của vợ mình. Trong vấn đề này anh có một phần lỗi lắm, tạo nên sự phẫn nộ của Thắm. Anh nắm tay vợ mình nhỏ nhẹ phân bày:

- Đã là vợ chồng rồi, em nghĩ gì cũng nên cho anh biết chứ. Mình quen nhau trong thời gian quá ngắn làm sao anh hiểu hết về em, để chúng ta thông cảm, thương yêu nhau.
- Em biết anh thích tính vui đùa, trẻ trung của Khả Khả, anh cho rằng em quá nghiêm túc, sống lạnh lẽ, không tạo niềm vui ỉnh. Nhưng anh có biết đâu ngoài giờ lên lớp em cũng là một cô gái tầm thường, thích đùa, yêu sự lếu láo, giỡn cợt của bạn bè. Với ấn tượng và khoảng cách anh tự vẽ cho em, riêng với em, tự ái bị tổn thương em đâu có đề nén được mà tạo khuôn mặt tươi vui với anh chứ? Duy Long thở dài, Thắm buồn bã tiếp:

26. Chương 26

- Còn với má, bà thích em lo toan mọi chuyện, không muốn em sang phòng anh trò chuyện vợ chồng thương mến. Bà đem chuyện vợ anh Thế, mẹ Lam Hằng như muốn nói với em:
- Bà cưới dâu là để phụng dưỡng mình tuổi về chiều. Mẹ Lam Hằng luôn muốn chồng chiều chuộng, chị thích mặc quần áo đẹp nhưng bản thân thì chưa hề làm ra tiền. Điều này làm cho bà rất đau lòng khi nhìn con trai mình vất vả lo toan mọi thứ. Bà không muốn Duy Long phải lâm vào trường hợp của anh mình. Duy Long cũng không hiểu sao mẹ mình lại có quan niệm hẹp hòi như vậy. Cho nên, khi anh về mọi người lại vui vẻ gặp gỡ vài giờ rồi quay trở về nhà. Không một anh chị nào chịu ở với mẹ dù một đêm. Có lẽ Duy Long đi xa nên không hiểu mẹ nhiều. Thắm chịu đựng những ngày qua so ra không ít. Thì ra những lúc Duy Long muốn Thắm cận kề mình, cô đều có cớ để ra ngoài. Thắm luôn tránh né sự âu yếm của Long trên bàn ăn, hay trong phòng mẹ là có chủ ý. Đến lúc này anh đã biết sự lạnh nhạt của Thắm trước mặt mẹ mình là tại vì sao?
- Giờ anh hiểu tại sao có những khoảng cách giữa chúng ta Tuy anh có nghĩ về Khả Khả trước khi chấp nhận cuộc hôn nhân với em. Nhưng tất cả đã lùi về quá khứ và anh xét lại mình cũng không xứng đáng và không có quyền kéo Khả Khả vào đời mình nữa. Thắm thở dài, không hề có phản ứng gì, Long tiếp:
-
- Là vợ chồng, kết hợp trong thời gian quá ngắn, anh không có cơ hội để hiểu em, thương em như những người chồng khác. Bây giờ hiểu em rồi, anh không để má đẩy em mỗi lúc mỗi xa anh đâu. Với Khả Khả hay với những mối tình đã qua trong đời anh, thời gian sẽ dần phai, để hạnh phúc của chúng ta trọn vẹn. Em nghĩ sao? Cần môi thật lâu Thắm đáp nhỏ:
-
- Em là vợ của anh, sống chết gì cũng là người của anh. Thật mà nói là em không hề nghĩ về tiền bạc, địa vị. Vì từ ngày mình thật sự gắn bó, em chưa hề xài tiền của anh và hỏi anh về cuộc sống cũng như việc làm bên ấy thế nào. Em thương chính anh mà thôi, dù trái tim trống rỗng đó là quà cưới anh dành cho vợ của mình.
- Ai chẳng có những tình cảm đi qua đời mình. Chỉ cần anh biết giới hạn thế nào để hạnh phúc chúng ta không lung lay thôi. Nếu như em không tâm sự, anh cũng chẳng biết gì về em, về mẹ của anh.
- Chuyện về mẹ, anh nên khéo léo khi tra gạn anh Thế. Nếu không mẹ nghe được sẽ sinh ra nhiều rắc rối khó tránh.
- Anh hiểu mình phải làm sao để thôi liên lụy đến em và cả anh Thế.
- Nếu má đồng ý cho anh chị Thế về ở cùng, để em đủ tự do theo anh về bên ấy dù có chết em cũng vui. Ngày nào lệ thuộc nếp sống nghiêm túc á hài lòng, là mình không còn là mình nữa. Duy Long nghe mấy lời than thở dịu dàng với vẻ chịu đựng ấy của Thắm, lòng anh xao động mạnh. Long vỗ nhẹ nhẹ vào vai vợ, với giọng thật âu yếm:
- Sương xuống nhiều rồi em ạ. Mình vào nghỉ kéo lạnh sẽ bệnh đấy. Mai anh đưa em đi phố nhé. Thắm liếc chồng, sung sướng:
-

- Đến bây giờ anh mới biết thương em sao? Dưới ánh đèn bên kia phố lấp lánh, nhạt nhòa Long mới thấy khuôn mặt Thẩm thật dễ thương. Anh ngọt ngào cười:

-

- Bây giờ vẫn chưa muộn phải không? Vì anh còn những hai tuần nữa mới bay về bên ấy. Thời gian còn lại cũng đủ cho anh bù đắp cho vợ mình mà. Duy Long đặt tay ngang eo vợ mình đi, với nụ hôn đắm thắm gợi lên tóc. Bóng họ khuất dần theo dãy hành lang hun hút ấy. Duy Long nào biết những lời tình tứ êm đềm của hai người đã lặng lẽ áp vào tai của Khả Khả ngay từ lúc bắt đầu.... Chiếc cúp của Khả vừa về đến ngã ba lại bị pan, nên cô gọi cho chú Xôi sửa lại dùm, mai sáng đi làm ghé lấy luôn. Thả bộ về nhà trong nỗi buồn vây kín từ bên nhà của Thi Đình vẫn chưa phai. Khả Khả chẳng gấp phải về nhà, nơi mà nỗi chán chường càng cao hơn bên ấy nữa. Nhưng khi đến cổng nhà, Khả nghe cô mình tỏ bày mọi nỗi khổ từ khi dấn thân vào vòng tay chồng vợ. Khả xót thương thân phận của cha mẹ và bản thân mình, đồng thời Khả cũng thông cảm cho duyên phận của Út Thẩm không ít. Bây giờ Khả mới thấm thía vai trò tình nhân, cố nhân ra sao? Nếu gia đình không êm ấm, người đàn ông sẽ tìm đến người yêu xưa với bao lời tự tình của sự hối hận ray rứt. Để mong tìm phút thư thả tâm hồn trong nụ hôn vội vã, thầm lén trao nhau. Nhưng khi ái ân cùng vợ nồng ấm, họ sẽ bỏ lại sau lưng những lều nhỏ bên đường mà họ từng trú ẩn trong cơn mưa buồn ấy. Không một chút ngần ngại, tiếc thương ! Lệ trên mắt không rơi, nhưng môi Khả vị đắng chiếm tự bao giờ không hay biết. Gẫm lại đời của mình, chưa bao giờ Khả có được niềm vui nào ! Tại sao? Có lẽ cái số phận cô mang chưa bao giờ biết đến chữ “may mắn ” và hạnh phúc là gì?

- Sao cô chưa vào nhà Khả Khả? Ngược lên nhìn vầng mây xám buồn trên cao để suy tư về cuộc đời mình, Khả tựa vào tường cổng nhà, hai tay khoanh tròn, lặng lẽ, thản nhiên. Không ngờ giọng quen thuộc của Quốc gọi bên tai, đưa Khả về thực tại. Ngã đầu nhìn ba Thi Đình không đáp, cô hỏi:

- Sao ông lại đến đây? Có chuyện à? Kiến Quốc nhỏ nhẹ hỏi:

-Tôi có chuyện nhờ cô, không biết ý cô thế nào?

- Chưa biết được nội dung, làm sao tôi có thể biết khả năng mình có hay không mà nhận chứ. Quốc nhìn trang phục cùng chiếc giỏ còn lủng lẳng trên vai của Khả. Anh hỏi:

- Cô đi dạy về, vẫn chưa vào nhà à? Sao vậy? Nhìn Kiến Quốc với ánh mắt không mấy thiện cảm:

- Ông làm công an bao giờ, mà có vẻ điều tra tôi vậy. Ở trong bộ luật hình sự có điều cấm người ta ngắm trời mây sương gió trước cổng nhà mình sao? Quốc cười trước gương mặt sẵn sàng chiến đấu của Khả Khả. Anh nhỏ nhẹ hơn:

- Có chuyện nên tôi cho xe ngang đây. Trời khuya rồi tôi đâu dám phá sự yên tĩnh của ngôi nhà vốn dĩ trang nghiêm của cô. Tại thấy cô ngắm trời mây với gương mặt bất thần, tôi sợ nên cho xe dừng lại, xem có vấn đề gì không thôi. Quốc vẫn ngồi trên xe, tay tựa vào khung cửa nhỏ mắt nhìn Khả. Cô cười nhẹ:

- Tôi đang bị chứng tâm thần hoành hành đây, ông sợ không? Có sẵn lòng đưa tôi lên Biên Hoà nghỉ mát không? Đáp lại sự căng thẳng trên gương mặt Khả, Quốc mở cửa xe bước xuống đến bên Khả nhỏ nhẹ bảo:

- Tôi thật sự lo lắng khi ánh mắt buồn lặng người của cô hướng lên bầu trời đen thẳm ấy. Tôi muốn chia sẻ nỗi buồn vây kín mà cô cố tình che giấu bằng mọi hình thức, để mọi người xung quanh nghĩ rằng:

- Khả Khả của họ vô tư, vui vẻ sống.

- Ông nói hết chưa?

- Không bao giờ trong lòng tôi thôi nghĩ về cô, Khả Khả. Khả cười nhẹ, đầu cúi thấp nhìn chân mình đá những hạt sỏi trên đường vào nhà, cho âm thanh phá đi nét lặng lẽ của đêm.

- Tôi nghĩ người ông nên để tâm không phải là tôi. Và Khả Khả cũng không thích ông để ý đến những sinh hoạt hằng ngày của mình. Chẳng lẽ, ông có thừa thời gian như vậy sao? Quốc nhướng mắt hướng về cô hỏi nhỏ:

- Sao lúc nào Khả Khả cũng có sẵn tư thế “phản pháo ” tôi hết vậy? Khả Khả không tin rằng tôi có thành ý hay sao?

- Tôi đâu có để ý ông thế nào. Với ông, tôi chỉ biết đến nhà dạy Thi Đình hết giờ về nhà. Còn tất cả không liên quan đến tôi.
- Sao lại không?
- Tự Ông nghĩ, tôi không có ý kiến. Chép môi Quốc thở dài:
- Khả Khả à ! Mọi chuyện xui xẻo ở nhà tôi, nếu không có Khả Khả làm sao gia đình được như ngày nay chứ. Từ những bất trắc xảy ra đó, tôi có ánh mắt nhìn Khả một cách khác hơn. Khả Khả không thấy sao?
- Đứng trước mặt ông, tôi là kẻ mù lòa. Làm sao thấy ánh sáng từ ông thay đổi như thế nào chứ. Bây giờ tôi có thể vào nhà nghỉ được chưa? Kiến Quốc nhìn Khả Khả ánh mắt dịu dàng hơn:
- Tôi biết nói thế nào khi Khả không muốn nhìn và tiếp xúc tôi. Khả Khả quay đi bước chậm và đáp nhỏ:
- Đôi khi người ta chìm mình trong đêm vắng:
- Tâm tư trải rộng chỉ mình nghe. Lời than thở một mình gậm nhấm. Thời gian lặng lẽ đi qua Đêm sẽ tàn, nỗi đau sẽ vơi và ánh bình minh bắt đầu lộ dạng ; như sức sống trở lại tiếp tục từng ngày, từng ngày dần qua Đời tôi thích thế, nỗi buồn từ đó dần phai.-Hít một hơi thở nhẹ vào lòng. Khả Khả tiếp thấp giọng:
- Tôi không thích người khác phai xen vào phần đời sâu kín ấy. Bởi nó là bí mật của riêng tôi. Bao giờ tôi tìm được một người nào đó thích hợp và đúng lúc tôi cần sự cảm thông, chia sẻ. Tự động tôi đem trái tim mình dâng hiến, phơi bày cho người ấy hiểu. Và tôi sẽ nhờ cách vai, vòng tay ấy để tựa nương suốt khoảng đời còn lại, ông hiểu không? Giọng Khả Khả thật buồn, nét ưu tư in trên gương mặt hài hòa ấy, cho Quốc một cái gì đó khó tả. Anh biết chưa phải lúc để thu ngắn khoảng cách theo dự định của mình. Quốc nhỏ nhẹ bảo:
- Ai cũng có khoảng đời đau khổ, có những lúc mình cảm thấy không còn hơi thở để tiếp tục kéo lê cuộc sống đang nằm trong khúc quanh nghiệt ngã ấy. Nhưng rồi suy tư về mình, nỗi buồn cho thân phận, đêm qua đêm.... Tất cả dần phai.... nhường cho con đường vừa đủ để mình qua, dù lòng còn vướng chút muộn phiền. Khả đã qua hơn nửa đoạn đường chông gai rồi. Hãy cố lên, tôi tin rằng:
- Khả Khả đủ nghị lực để chiến thắng với định mệnh. Khả Khả chậm bước, chân nhẹ nhàng lướt trên sỏi đá vào nhà. Quốc lặng lẽ đi cạnh cộ Khi Khả ngồi vào băng đá, Quốc đưa tay tựa vào thành ghế, nghiêng mặt nhìn cộ Anh thì thầm tâm sự:
- Ngày đó, Mai Đình và tôi yêu nhau. Cuộc hôn nhân tự nguyện ấy đã cho tôi tháng ngày hạnh phúc. Tôi muốn la hét cho cả công ty do ba tôi để lại biết rằng chúng tôi yêu nhau, hạnh phúc hơn tất cả cặp vợ chồng nào trên thế gian này.... !-Thở nhẹ Quốc trầm giọng tiếp:
- Thời gian nồng ấm ấy tưởng chừng không bao giờ dừng lại. Tạo hóa đẩy mình tiến về phía trước, đâu có ai cho phép kéo thời gian dừng lại, dù vui sướng hay đau buồn cũng vậy. Cho nên.... lúc Thi Đình ra đời, mọi thứ đều thay đổi.
- Ông hay Mai Đình?
- Công ty của tôi luôn tìm thị trường ở các nước Đông Nam Á, cho nên sự giao tế qua lại, buộc tôi phải xa nhà liên tục. Đi rồi về một vài ngày rồi phải ra đi, để Mai Đình ở nhà một bóng với vú. Tháng ngày dần qua bao nhiêu là khoảng cách giữa tôi và Mai Đình chừng ấy. Đến một ngày tôi bất ngờ về đến nhà Mai Đình theo bạn đi Vũng tàu đã hai hôm không về. Tôi nhớ vợ, thương con và lo lắng. Tôi đến Vũng Tàu tìm Mai Đình theo các nhà quen cũ. Cuối cùng tôi thuê phòng ở khách sạn Thiên Thần, lại gặp vợ mình với gã đàn ông rất quen với mình! Điều đó thật đau khổ, ngỡ ngàng và tức giận dân cao trong tôi. Khả Khả chuyển người quay lại hỏi:
- Rồi họ nói gì với ông?
- Nếu trên gương mặt ấy của hai người có chút gì sợ hãi, có lẽ giá trị của tôi cũng còn chút ít trong lòng họ. Nhưng thái độ thần nhiên của Mai Đình và nụ cười tươi tắn, lịch sự trong giao tế của gã ấy, khiến tôi muốn quy đi vì thất vọng, chán nản lẫn oán hận, sự ngu ngốc tiềm ẩn trong mình tự lúc nào !

- Rồi ông làm gì? Thái độ ra sao? Chẳng lẽ ông lại mỉm cười với họ sao? Về Khả Khả nôn nóng, khiến cho Quốc muốn kể tiếp, anh muốn trút ẩn lòng mình cho vơi đi phần nào sự tích tụ từ những năm đi qua.
- Họ tự nhiên giới thiệu về mình như tôi là người bạn từ xa trở về, tình cờ gặp nhau vậy. Nhiều lúc ôn lại, tôi cũng không thể tin rằng, hai người họ có thể tạo nên sự tự nhiên điều luyện ấy trước mặt một người chồng, người bạn như vậy?
- Lúc đó đúng ra, ông phải cố bình tĩnh, để đối phương không thấy sự bất ổn trong lòng. Có như thế ta mới dần họ vào thế bí được. Kiến Quốc thở dài, ngược mắt nhìn lên không gian đen thẳm ấy như ôn lại tháng ngày đau khổ. Anh đáp, giọng thật thấp:
- Một người chồng yêu vợ bằng trái tim trọn vẹn, dùng một cái Mai Đình rời xa tôi ngã vào vòng tay của người khác. Làm sao tôi có thể cười khi lòng tan nát. Con người của tôi rất thật, không thể là nghệ sĩ đa dạng, biến hóa theo từng nhân vật được. Cho nên, sự bối rối, đau khổ của tôi, tạo sự ngạo nghễ trên môi thẳng phản bạn ấy. Càng nhớ lại tôi càng thấy mình khờ khạo đáng ghét hơn.
- Nếu tôi ở trong hoàn cảnh đó, chưa hẳn khác hơn ông. Nhưng chủ yếu là vợ Ông kia. Bà ấy ra sao?
- Giới thiệu với tôi:
- Đây là người yêu của Mai Đình ngày đó, họ tình cờ gặp lại. Tưởng tình không còn, nào ngờ sự thương yêu vẫn còn bùng dậy. Đình không thể tiếp tục làm vợ anh, sống bên anh mà tâm hồn gửi trọn cho cố nhân được. Nên Đình chia tay với anh ngay phút này.
- “Còn Thi Đình thì sao? ” –
- Tôi ngớ ngẩn hỏi, theo nỗi lo, theo phản ứng tự nhiên của mình. Tưởng nhắc đến con Mai Đình xúc động. Không ngờ cô ta thản nhiên lắc đầu:
- Tính em không thích trẻ con, vú và anh thích nên cưng chiều, em không mang theo đâu. Vừa vướng bận, vừa làm vú và anh buồn vì nhớ đến con bé. Kiến Quốc cắn môi, điều thuốc trên tay anh cháy đỏ, theo từng hơi thở hít dài từ nỗi muộn phiền ấy.
- Hẳn có nói gì không?
- Không, hẳn mỉm cười nhìn anh bảo:
- “Mai Đình không hề yêu anh, lúc tôi đi xa Đình buồn nhờ anh trú ẩn. Không ngờ Thi Đình lại có cơ hội ra đời. Bấy nhiêu đó quá đủ rồi, tôi không thể nào chịu được. Nên tôi nhất định theo cùng Mai Đình đến chân trời xa lạ. Anh cảm phiền nhé ”.
- Rồi hẳn kéo Mai Đình đi luôn à? Đáp lời Khả Khả, Quốc cười buồn:
- Cô ấy về rồi đi, tôi mắng thế nào vẫn không trả lời. Và lần ấy cô lái xe của công ty cùng gã nhân tình ấy, gom tất cả những gì có thể lấy đi xa.
- Không trở lại lần nào ư? Vậy sao ông bảo rằng:
- Bà ấy chết? Quốc thở dài nhìn cô bảo:
-
- Khuya rồi. Khả vào nghỉ để mai còn đi làm nữa, tôi về. Quốc bước ra cổng. Khả Khả kéo tay anh cần nhân:
- Ông biết gọi tính tò mò của tôi từ bao giờ vậy? Khuôn mặt âu sầu ban nãy bay đi. Còn ở Quốc nụ cười trên ghẹo trên môi:
- Cô không từng bảo rằng:
- muốn vào ngủ sớm hay sao? Tôi, sau phút bốc đồng ngẫu hứng đi qua Giờ trở lại bình thường, tôi lúc nào không chiều Khả Khả chứ? Bất chợt Khả Khả dồn sự tò mò thành tức giận lên hai bàn tay mình. Cô đẩy lưng Quốc thật mạnh, trong lúc không có tư thế chuẩn bị, Quốc theo bàn tay ấy bay ra cửa. Cánh cổng được Khả Khả ập lại và khóa cẩn thận. Quốc chống tay vào cửa cười:

- Làm gì hung hãn vậy? Tự nhiên giận hà. Từ từ không được sao? Khả hất mặt bảo về gầm gừ:
- Về phòng mà gặm nhấm đoạn kết bi thảm ấy đi, sẽ thú vị nhiều hơn. Tôi không muốn nghe giọng dở hơi của ông nữa đâu nhé. Khả bay vào nhà, để lại hơi gió một mùi hương dịu dịu. Quốc hít thật nhẹ, thật sâu như muốn giữ mùi hương ấy vào lòng mình vậy.

27. Chương 27

Hồng Hạnh bước vào phòng của Khả Khả với giỏ trái cây đầy ắp. Khả và Lam Hằng ngồi bật dậy giờ tay ra với nụ cười tươi tắn trên môi. Hạnh liếc hai cô bảo:

- Thấy ta cung cấp đào tiên ở Hoa quả sơn, khoái trí nên cười hả?
- Dĩ thực vi tiên, câu ấy nằm lòng quên áp dụng sao được nhỏ. Mà mi đến đây à có chuyện gì không? Lấy cái gối nhỏ cạnh mình. Hạnh quăng trúng Hằng. Cô cười:
- Phán Quan triệu hai đứa bay về dưới trình diện, tao chỉ là sứ giả thôi nhá.
- Ở dưới lên hồi nào? Đi xe dream hay đi xe ba gác vậy?
- Đúng giờ quy định? Dĩ nhiên là loại xe “xịn ” đang hoành rồi. Khả Khả thêm vào:
-
- Hằng muốn thấy loại xe đặc biệt này không? Hằng rút vai, môi trề, liếc về Hạnh cười:
-
- Người “âm” như Hồng Hạnh mới thấy, chứ hạng gà mờ như mình, làm gì thấy được phương tiện của sứ giả miền cực lạc mà bà hỏi tôi? Khả Khả cười thành tiếng tay vỗ liên tục:
-
- Hằng sao muốn biết hôn thì nói?
- Sao lại không? Nhưng ta chưa muốn xuống chỗ con Hạnh nó làm việc, thì thấy sao được mà hỏi? Khả Khả cười nháy mắt:
-
- Dễ ợt, không cần giấy xuất cảnh cũng có cơ hội để ngắm nghía và chọn lựa.
- Ở đâu Hạnh? Sao con Khả biết?
- Hỏi đồng minh của mày kia? Khả rành hơn tao, vì nó từng đi dự triển lãm “ở dưới ” mà. Tao đâu có “siêu” như chí cốt của mày mà hỏi. Lam Hằng lay tay Khả Khả thúc giục. Cô cười đưa tay chỉ:
-
- Đồ Hồng không bên hông Chợ Lớn. Muốn mua gì không có:
- Nào là cassette, ti vi, xe honda, dream....v.v....đều được trưng bày. Hằng muốn, hôm nào rảnh, Khả dẫn Hằng đi xem. Đồ la xanh đỏ đầy đàng. Bây giờ, thao đổi tư duy, cải cách công nghệ hóa hiện đại hóa. Tha hồ cho khách hàng tham quan. Còn giám đốc ngân hàng ở đó muốn biết hỏi Hạnh đó. Nó rành lắm. Hạnh cau lại không nhân nhượng:
-
- Bữa đó mày đi họp mà. Đổi ban lãnh đạo, thay giám đốc mới, có Khả Khả làm chủ tọa. Quên sao? Hai bên có ngư đầu mã diện cầm lọng. Oai phong đâu kém ai chứ? Lam Hằng nhìn hai khuôn mặt và sự diễn tả ấy, cô không sao nín cười được liền bảo:

- Tỉ số một một. Đợi trận sau tái diễn đi, giờ đau bụng quá đi hai bà à. Hằng có vẻ sốt sáng:
- Khả Khả, ra chuẩn bị xe đi, ta đưa Lam Hằng đến Từ Dũ cho nó khai hoa nở nhụy kéo trẻ đấy. Cười lại thêm cười. Họ vỗ tay đập bàn, khiến mẹ DL nằm phòng cạnh bên bật cười, bởi sự trẻ trung, vui vẻ của họ. Khả Khả lấy khăn lau nước mắt. Cô cười bảo:
-
- Thôi bỏ đi, mi đến có chuyện gì?
- Thông báo lấy chồng à? –
- Lam Hằng ủa theo.
- Rất tiếc má mày chưa qui tiên nên điều đó chưa thực hiện được.
- Hồn láo cho quên miệng. Mày mà xông vào, có con đường tử ảo mà thôi. Con gái ạ !
- Khả Khả nạt lớn:
-
- Giỡn hoài à. Để nghe Hồng Hạnh nói không được sao Hằng?
- Dạ ! Tuân lệnh madam....
- Lam Hằng đưa tay chào, hai chân khép lại. Hạnh cười bảo:
-
- Chừng nào gả được con Hằng tao mới mừng. Con gái gì không có nét na, duyên dáng chút nào. không biết, hồi đó mẹ bà nào mà “mở hàng ” cái miệng nhiều chuyện và thêm cái môi dư da quá tải của nó nữa. Thật là hết biết mà.
- Ê ! Làm giọng mẹ bề trên thì vô nhà dòng mà ở nhạ Ngồi đó đồng đánh, coi chừng hàng tiền đạo bốn bốn hai của mày, không còn một thằng ăn cơm à. Trước khi “diệt khẩu ” đều có thông báo đảng hoàng nhạ Đây là luật giang hồ, chứ không phải là hành động trong âm thầm đâu nhé. Liệu đấy !
- Y như bàn tay sắt hay là như lai thần chưởng vậy. Khả Khả xem nó bị tẩu hỏa nhập ma rồi. Chấp nhất nó làm gì. Mình đi Khả?
- Đi đâu vậy?
- Làm giấy xuất cảnh theo mày xuống trình diện Phán Quan không được sao? Hỏi hoài, đi không, nói?
- Lãng nhách. Người ta đến thông báo cho Khả Khả một tin quan trọng
- Hồng Hạnh nghiêm mặt nói.
- Chuyện gì? Ba mày cưới vợ rồi hả?
- Ủ ! Cưới má mày đó. Đồi quỷ sứ. Có chịu ngồi im chưa? Chỗ người lớn nói chuyện. Hồn láo cho quen tât. Chuyện ai cũng xen vào. Khả Khả ngồi lại đảng hoàng hỏi:
-
- Chuyện gì vậy Hạnh? Đừng làm tao hồi hộp nhạ Sao không nói. Hạnh ngồi nghiêm mặt hỏi:
-
- Trước khi tao nói vấn đề này ra, tao muốn nghe mày thành thật trả lời những câu hỏi sau đây. Chịu không?
- Nếu có thể, tao không từ chối.
- Vậy thì huề cả làng rồi.
- Thì cứ hỏi đi, biết đâu những câu hỏi ấy đối với tao không quan trọng thì sao? Khả Khả nhăn mặt, Hạnh thở ra hỏi:

- Khả Khả có thật lòng thương Thi Đình không? Và nếu xa hẳn nó Khả sẽ thế nào?
- Tự nhiên có vấn đề Thi Đình ở đây?
- Thì cứ nói thật lòng mình đi. Chuyện gì ắt sẽ biết. Khả Khả rút vai, thản nhiên đáp:
-
- Thi Đình ta thương, rất thương. Nếu xa con bé, buồn nhất định sẽ có và thời gian ắt phải dài lắm mới quên được. Sao, chuyện gì vậy? Hạnh nhăn mặt:
-
- Nếu có ai đó muốn bắt Thi Đình đi, Khả có phản ứng gì? Ngồi bật dậy, Khả hốt hoảng hỏi:
-
- Ai dám đem nó đi chứ? Ông Quốc à? Tại sao vậy?
- Bình tĩnh đi. Chuyện là vậy:
- Sáng nay ta ghé quán Mini ăn phở, ngồi trong góc cạnh ta có hai vợ chồng ông nọ nhắc về Thi Đình và Kiến Quốc. Họ muốn điều đình với Quốc để đưa Thi Đình sang Mỹ. Gã đàn ông không đồng ý bàn bạc với Quốc mà muốn âm thầm đưa con bé đi bằng đường Thái Lan.
- Hạnh có phon cho ông Quốc biết không?
- Có, nhưng không gặp. Quoc đi ra ngoài rồi.
- Vậy để mình đến công ty gặp ông ta tiện hơn. Lam Hằng hỏi nhanh:
-
- Có cần ta đi theo không Khả Khả?
- Lam Hằng ở nhà với nội đi, mình đến đó không có sao đâu. Hạnh lên tiếng:
-
- Gặp Quoc nói với anh ta đến khách sạn Kim Châu, họ đang thuê phòng ở đó.
- Phòng mấy? -Khả Khả run giọng hỏi. Hạnh nhún vai cười:
-
- Lam Hằng, Khả Khả tưởng Hạnh này là điệp viên 007 vậy. Cái gì cũng biết. Quay sang Khả cô chấp tay trước mũi bảo:
-
- Dạ thưa bà, tình cờ em biết được chứ em không là thám tử tư của bà đâu nhé. Hãy tận dụng sự thông minh của mình để tìm cách khống chế đối phương đi nhá. Khả Khả đang lo lắng cũng phải cười trước cử chỉ “thiện tai, thiện tai ” của Hồng Hạnh, Khả Khả gật đầu:
-
- Mình biết rồi. Cám ơn thám tử tập sự nhé. Hạnh liếc cô lăm bằm bên tai Lam Hằng:
-
- Nghe đến tên KQ, Thi Đình, Khả như chạm phải điện vậy.
- Thông cảm đi, nhỏ Khả thương Thi Đình thật lòng, nên khi nghe tin, nhỏ Khả phản ứng tự nhiên thôi.
- Hình như nó để ý Kiến Quốc thì phải.
- Sao Hạnh biết? Đâu nghe nhỏ Khả nói gì đâu.
- Tình cờ gặp họ đi ăn, nhiều lần trong tuần rồi? Lam Hằng mở to mắt hỏi:

-
- Thật ư? Khả thấy Hạnh không? Rút vai Hạnh cười:

-
- Thấy nhỏ Khả vào quán, tao sợ mắc chết, dám xuất đầu lộ diện sao mà hỏi. Lam Hằng đưa ngón tay chỉ vào trán Hồng Hạnh cười:

- Vậy là nhà người có “cận vệ ” rồi à? Ai vậy? Thằng chết bầm nào? Hạnh cười nhướn mắt bảo:

-
- Cử chỉ của nhà mi, giống hệt má tao ở nhà. Con gái có bạn trai làm như nó sắp đặt phải mình vậy. Tra gạn thân thể, mặt mũi nó ra sao? Phải báo cáo tỉ mỉ, không sót một cử chỉ nào, chi tiết nào. Tao sợ quá đi. Lam Hằng “hứ ” giọng giận dỗi:

-
- Tại mình là bạn bè thân thiết từ ấy, ta quan tâm đến mi thôi chứ mi quen với thằng ôn dịch nào, đâu mắc mớ đến Lam Hằng này, đúng không? Sợ là sợ mi nhẹ lòng, non dạ, nghe lời đường mật của gã rồi lụy vào thân thôi. Chừng ấy hối hận cũng muộn rồi “con ạ ” !

- Làm giọng mẹ không? Coi chừng con Khả kia, ngày đêm bên nhà người ta, “lửa gần rơm không trầy thì trụa ”. Nó mới là trái bom nổ chậm đó. Đừng dư hơi la tao mắc công. Dạ, thưa bà, ông bà bà Hồng Hạnh hứa với ông bà già bên ấy, nên cho gã công tử ấy về “dê ” nhỏ Hạnh. Nếu tao OK thì tiến tới. Còn nếu Không, thì “án binh bất động ” được chưa? Hay còn chi tiết nào chưa rõ cần bổ túc thêm đây? Lam Hằng quàng cái gối vào Hạnh, liếc dài:

-
- Làm gì “xổ ” một hơi không kịp thở vậy? Người ta lo lắng không cảm ơn, ở đó nói đầy nói mỏng. Lỡ có gì, chạy lại khóc lóc kêu “chữa cháy ” ai chịu nổi.

- Còn lâu à? Ai chứ con Hạnh này ở lại đi.

- Ồ, hay dữ à. Khi vào trận rồi còn biết gì mà ở lợi hay đi luôn, chừng ấy mới biết à. Rồi sao? Chịu hay từ chối gã đó nói nghe đi.

- Chưa biết. Mới đi chơi, trò chuyện ai biết sao mà gật đầu. Bề ngoài xem cũng model lắm, ăn nói lịch sự. Có phương tiện di chuyển, nhưng “tri diện bất tri tâm” còn chờ thời gian khảo nghiệm mới biết sao.

- Ồ ! Để cái bụng tự nhiên phát triển, chừng ấy mới biết hần có đổi họ hay Không, có phải ý mi nghĩ như vậy không?

- Làm như ta dễ dãi cho gã quỷ ấy tiến đến mục tiêu vậy. không dám đâu, còn khuya à. Lam Hằng cười:

-
- Ồ ! Biết vậy thì ta yên lòng. Giờ còn muốn đi đâu nữa mà nhìn đồng hồ vậy?

- Tao có hẹn phải về thôi. Mai tao đến gặp Khả Khả xem vụ đó tới đâu rồi. Lam Hằng cười nheo mắt khi đưa tay tiễn khách:

- “Em phải về thôi xa anh thôi ” hy vọng “chia tay hoàng hôn ” không đến với mi.

- Hơ! Đừng có trù ẻo nhé. Với nhan sắc chim sa cá lặn này, gã ấy dám xa ta sao? Còn lâu em Hằng à.

- Tại gã ấy chưa thấy dung nhan của ta đấy thôi. Chứ ta mà xuất hiện, hần vui vẻ đổi tông ngay. Chừng ấy, mi ôm sấu lê bóng với “ba lô ngược ” làm kỷ niệm đấy nhỏ ạ.

- Dám đối địch với bốn cô nương, chỉ có con đường chết thôi em ạ. Nhớ nhe, lộn xộn ta sẽ ột chưởng bay xuống huyết cốc ngàn năm tiêu xương cốt luôn.

- Ta sẽ được một cao nhân truyền “cửu âm chân kinh ” một võ công độc nhất vô nhị. Chừng ấy ta tái xuất giang hồ sẽ i một cơ hội chọn quan tài để trú ẩn đấy, ma đầu à. Hồng Hạnh cười thành tiếng trước khi rời

khỏi nơi ấy. Lam Hằng trông theo bạn với nụ cười tươi tắn trên môi. Trong khi ấy Khả Khả đến công ty Kiến Quốc xin vào gặp ông ta, cô thư ký không cho và bảo:

-

- Ông giám đốc không tiếp phụ nữ và muốn được ông ấy đối mặt phải hẹn trước. Nếu Không, xin lỗi cô nhá. Khả cau mày:

-

- Tôi là người nhà cũng không ngoại lệ sao?

- Tôi làm ở đây đã nhiều năm, chưa thấy người nhà ông ấy đến cho nên trường hợp của cô tôi không biết phải xử lý thế nào cho hợp nữa. Vả lại, giám đốc vừa đi ra ngoài, không biết ông ấy có trở lại không nữa.

- Ông Quốc có nói là đi đâu không?

- Là nhân viên tôi đâu dám hỏi. Ngoại trừ ông ấy muốn cho tôi biết để hẹn khách thôi. Khả Khả cắn môi suy nghĩ không biết Quốc đi đâu. Cô rất nôn nóng khi vấn đề của Thi Đình chưa được rõ ràng. Khả bảo:

-

- Tôi thật sự là người nhà của ông Quốc. Từ nhà tôi vào đây có chuyện rất quan trọng không thể chần chờ được. Cho nên, tôi mới phiền cô. Nếu chuyện không có gì, tôi đặt chân đến đây làm gì. Bây giờ tôi đợi giám đốc của cô đến hết giờ làm việc, tôi sẽ về nhà.

28. Chương 28

- Vậy cô có thể ngồi xem báo ở đây nhé.

- Cô yên tâm, ông Quốc không khiển trách cô đâu. Tôi sẽ chịu tất cả vấn đề ngoại lệ này. Cô tên gì nhỉ?

- Thanh Tâm là tên thường gọi của tôi đấy. Khả Khả mỉm cười, đưa tay chỉ vào mình giới thiệu:

-

- Tôi là Khả Khả.

- Khả Khả, tên chị cũng đẹp quá chứ? Khả Khả vui vẻ nắm tay cô cười bảo:

- Tên tôi đâu có ý nghĩa gì. “Một trái tim thanh khiết ” của cô không đẹp và lịch sự hay sao? Tò mò khiến Tâm dò hỏi:

-

- Chị là gì của giám đốc vậy?

- Thanh Tâm nghĩ tôi là gì của ông giám đốc nghiêm túc của cô Thanh Tâm cười thành thật đáp:

-

- Từ lúc tôi và làm ở đây, chưa bao giờ thấy bà giám đốc, chỉ nghe ông ấy có đứa con gái tên là Thi Đình. Chứ cũng chưa hề thấy cô ấy đến đây. Còn phụ nữ trong giao tế bạn bè càng không có. Cho nên với chị, tôi không bao giờ biết được chị là gì của giám đốc, ngoại trừ chị tự giới thiệu cho tôi biết cương vị của mình thôi. Chị không ngại và giấu giếm tôi chứ Khả Khả? Cô bật cười vỗ nhẹ vào bàn tay Thanh Tâm:

-

- Cô đáng lý đi bên ngành:

- Điều tra xét hỏi mới phải đó.

- Sao chị nói vậy?
- Bởi cô có cách tra gạn rất khéo, khiến người ta khó chối từ, mà không thể giận cô được.
- Nhưng hình như chị chưa khai báo lý lịch cho tôi biết mà. Khả Khả bật cười, nhờ nụ cười ấy khiến gương mặt cô sáng hơn. Ngọt ngào Khả bảo:
- Tôi có thể hẹn với cô một ngày nào đó hay không. Bây giờ chưa phải là....
- Tôi hiểu. Ai cũng có một chút gì đó không tiện “bật mí ” phải không?
- Cám ơn Thanh Tâm. Cô có thể tiếp tục công việc của mình đi. Tôi tự biết mình làm gì ở đây mà. Thanh Tâm giờ tay chào:
-
- Cảm phiền nhé. Công việc rất nhiều đang chờ tôi đấy. Khả Khả gật đầu chào cô thơ ký dễ thương ấy. Quốc cũng biết chọn nhân viên quá chứ. Từ ngoài vào trong:
- cô nào cũng đẹp, ăn nói dịu dàng, tiếp khách vui vẻ. Cách trang điểm thật tươi mát. Nếu Khả Khả là giám đốc khó lòng thôi yêu một trong những người đẹp ở chốn này. Chắc cô Tuyết của Kiến Quốc phải đẹp lắm, mới được ông ta chọn, chứ ở đây cô nào Khả Khả cũng có thể yêu được cả. Thả hồn theo suy nghĩ của mình. Khả Khả giật mình khi Kiến Quốc cùng cô gái thật đẹp bước vào. Khả Khả ngỡ ngàng lắp bắp chào. Kiến Quốc cũng đưa mắt ngạc nhiên hướng về cô hỏi:
- Sao cô đến đây? Có chuyện à? Khả Khả bối rối nhìn Quoc và ánh mắt sừng sùng di chuyển sang phụ nữ bên cạnh, môi cô mấp máy:
- Dạ,có chuyện. Quốc hiểu ý cô liền bảo:
-
- Đây là Ánh Tuyết bạn gái của tôi. Có gì cô cứ nói, không nên ngại ngùng. Khả Khả cắn môi, hai bàn tay đan nhau trước bụng. Cô sợ người đàn bà đẹp do Hồng Hạnh nói không biết có phải Ánh Tuyết không? Lỡ nói ra chuyện ấy Tuyết sẽ có biện pháp chống trả khác. Liệu Quoc có đủ khả năng tránh được kế hoạch do họ giăng ra hay không? Biết Ánh Tuyết rất nhiều qua sự kể lể của vú và Thi Đình. Nhưng chưa lần nào đối mặt, nên Khả Khả ngại, không dám thổ lộ chuyện quan trọng này. Cô lắp bắp:
-
- Chuyện rất quan trọng không thể tự tiện nói.... tôi sợ....
- Ánh Tuyết có khuôn mặt đẹp sắc sảo, ánh mắt to đen lay láy nhưng trong đó có một cái gì không thật. Khi cô ta nhìn Khả Khả khó mà tự nhiên được. Nhất là nụ cười nửa môi ấy:
-
- Tôi là vợ của giám đốc chẳng lẽ không xứng đáng, không đủ tư cách để nghe chuyện quan trọng từ cô sao?
- Dạ không phải, nhưng.... không có thể được ạ. Xin lỗi bà.
- Thì ra cô muốn báo cho chồng tôi một tin quan trọng, mà tôi không có quyền nghe chứ gì? Tin cô sắp có con với anh Quốc có phải không? Cô muốn anh ấy vui một mình khi đón tin này chứ gì? Khả Khả thật sự bối rối, nhưng lời châm biếm ấy khiến cô bừng tỉnh lại. Ánh mắt mở to hướng về Ánh Tuyết, Khả đáp:
-
- Xin lỗi bà. Nếu chuyện tôi có thai với ông nhà, nơi này không phải điểm báo tin có kết quả tốt. Mà có nhiều khung cảnh ấm êm, thích hợp cho chuyện thì thăm đó. Thưa bà, vả lại bà đẹp, có tài xứng đáng cho ông đưa tay giới thiệu với quan khách về vợ mình hơn là con rồi như tôi.
- Vậy tại sao không nói lý do gì cô đến đây để Muốn thì thăm cho đủ nghĩa hay sao? Quốc đưa tay xen vào, mắt nhìn Ánh Tuyết:
-

- Bỏ đi, nói nhiều quá. Hay ho gì đó mà lắm lời. Quay sang Khả, Quốc hỏi:

-

- Chuyện quan trọng lắm là chuyện gì? Ngập ngừng đầu phải là bệnh kinh niên của cổ Sao hôm nay lại đến đây nữa?

- Tôi chỉ nói mỗi mình ông nghe thôi. Bây giờ có lẽ tôi phải về vì đến không đúng lúc. Xin phép ông bà Khả Khả quay đi, bước thật nhanh. Kiến Quốc càng nhanh hơn. Anh dang tay cản Khả Khả hỏi:

- Chuyện gì sao không nói? Muốn đến thì đến, muốn đi thì đi sao? Văn phòng tôi đâu phải cái chợ?

- Nếu nói được tôi đã nói rồi. Và không quan trọng tôi đã đợi ông về nhà, đâu cần phải vội vã đến đây. Tôi cũng chưa hề tìm ai, để thăm viếng, vui chơi, kể cả ông. Với tôi chỉ có công việc mà thôi. Nhưng bây giờ tôi không cần ông phải biết nữa, tôi về.

- Cô không nói ai cho về? Mắt Khả Khả in tròn vẹn sự lo lắng. Cô muốn khóc khi nhận lời gán ép của Ánh Tuyết. Quốc thầm hiểu điều đó. Anh gợi ý:

-

- Ánh Tuyết thì Ánh Tuyết, có gì phải giấu diếm chứ?

- Nếu cô ấy nghe được, tội gì tôi phải nghe những lời chối tai của vợ Ông chứ? Tôi đâu có ưa ông như bà ấy mà nói. Quốc nhăn mũi:

-

- Chắc không đó?

- Không chắc nói làm gì. Giờ tôi về ông cần là sao?

- Ở đây là văn phòng của tôi. Không một ai có thể ra về nếu tôi chưa cho phép. Khả Khả gạt tay Quốc thật mạnh để bước ra. Nhưng không làm sao thoát được sự cản trở của cánh cửa. Ánh Tuyết cười nhẹ:

-

- Cô cũng biết lấy lòng ông chủ và gọi sự tò mò của chồng tôi quá chứ. Có cần tôi rời khỏi phòng không đây. Như vừa nghĩ ra một phương cách nào đó, Khả Khả bảo:

-

- Không cần bà rời khỏi phòng. Chỉ cần bà ngồi yên đấy vài phút thôi. Ông cho tôi mượn cây viết và tờ giấy nhanh đi. Hiểu ý, Quốc liền trao cho Khả Khả. Cô vụt nắm tay anh kéo lại đứng bên mình. Cô viết nhanh thật nhanh những gì muốn nói. Quốc xem qua, sắc mặt anh thay đổi liên tục. Khả Khả thành thật bảo:

- Cô không biết Ánh Tuyết có phải là người đàn bà xinh đẹp đó hay không. Chứ không phải Khả muốn làm cao với Quốc.

- Cô có ghé nhà không?

- Có chứ. Tôi sợ đủ chuyện nên mới tìm ông. Bây giờ tôi về nhà, ông cẩn thận. Chào bà, xin lỗi bà. Khả Khả bước ra khỏi phòng từ lâu, mà Quốc vẫn còn lặng người trông theo. Ánh Tuyết nhép môi bảo:

- Sao không chạy theo đi, còn ngồi đó trông theo làm gì? Quốc quay lại nhìn Ánh Tuyết, cau có bảo:

-

- Em biết gì mà nói. Cô ấy không phải dễ quyến dụ, anh cũng đâu phải hạng thích trăng hoa. Chuyện gì, gặp ai em cũng nói được, kỳ vậy? Muốn anh chia tay với em không? Anh ghét nhất là sự can thiệp, áp đặt những chuyện không ra đâu, em biết mà.

- Vậy chuyện gì không cho em biết. Viết xong là vở nát trong tay? Khinh dễ vợ mình như vậy mà anh ủng hộ được sao? Vậy em là ai? Anh có trân trọng em không nói đi Kiến Quốc nhăn mặt, cao giọng:

-

- Chuyện không có liên quan đến em, nói làm chi, nghe làm gì?
- Vậy là bí mật của anh và riêng cô ta thôi à?
- Đã bảo nói không được mà. Em thắc mắc làm chi không biết nữa.
- Đó là phần đời riêng tư của anh. Em không đủ tư cách để biết. Kiến Quốc bực mình, đưa tay gãi đầu:
-
- Thì cứ cho là vậy đi. Bao giờ có cơ hội anh sẽ cho em biết. Còn bây giờ thì không, hay chưa phải lúc cũng vậy thôi.
- Tại sao em không có chuyện gì giấu anh. Còn anh thì trước mặt cô gái không ra gì, lại sỉ nhục em một cách thẳng thừng. Hỏi em không giận sao được. Nếu ở cương vị của em, anh thế nào? Kiến Quốc thở dài bảo:
-
- Em đừng có “nổ” nữa được không? Muốn làm một người vợ mẫu mực, em phải biết lúc nào nên cau có, lúc nào nên im lặng trả lại sự bình thản, để cho chồng có đủ sáng suốt đối phó với mọi tình huống bất ngờ xảy ra. Với em, không lúc nào anh được thanh thoi cả. Không có chuyện này, cũng có vấn đề kia, mỗi chuyện mỗi giải thích, bày tỏ mọi điều. Vậy, người vợ là gì? Là cục nợ mà người chồng phải đeo mang trên vai suốt đời hay sao, em nói đi Ánh Tuyết trở mặt nhìn Kiến Quốc. Chưa bao giờ anh nói nhiều như thế. Khuôn mặt căng thẳng, ánh mắt bực dọc khó chịu. Bàn tay đập lên quyển sổ trước mặt. Cô biết đến lúc mình phải im lặng. Quốc không nhìn Ánh Tuyết, giọng anh mỗi lúc một cao hơn và khó chịu hơn:
-
- Khả Khả là cô gái tự trọng, không bao giờ vui vẻ tiếp xúc với anh. Có khi cả tháng cô ấy chưa nhìn anh một lần dù đang đứng trước mặt, nói chuyện với anh. Em đừng tưởng Khả Khả tới nhà anh vì anh thuê cao, vì anh chưa chính thức kết hôn? Người mà cô ta vì yêu thương mà đến là vì con bé Thi Đình đấy. Cô ấy cha mẹ mất nên cảm thông số phận hẩm hiu của Thi Đình nên đến dạy, dù anh từng đuổi cô ấy đi.
- Con người nếu có tự trọng ai đuổi mà vẫn lỳ lợm ở, nếu trong lòng họ không có mục đích? Là đàn ông làm sao anh biết khi người đàn bà muốn là họ có vạn sách để chinh phục. Kiến Quốc nhếch môi, mắt trừng vào khoảng không, anh gằn giọng:
- Chính vì sự khờ khạo đó ở anh, nên bị vợ tặng cho cặp sừng tổ bố đó. Kinh nghiệm đau thương rút tỉa trong lần tan vỡ ấy, cho anh sự chừng chặc sâu sắc. Anh không cưới em cũng vì sự chán nản đó.
- Anh tưởng em giống vợ anh sao?
- Vì em cũng là đàn bà. Anh không muốn kết hôn trong khi mình chưa thật sự hiểu và thông cảm nhau. Tuyết tức giận hỏi:
-
- Sao anh biết rằng em không thông cảm và hiểu anh? Nếu không thương ai chấp nhận làm mẹ đứa bé tạp chủng ấy chứ? Thở dài Quốc cười buồn:
- Thương anh thì có, nhưng nhìn Thi Đình với ánh mắt một người mẹ thì chưa bao giờ có ở em.
- Chẳng lẽ Khả Khả có ánh mắt thân thương đó?
- Đúng vậy, rất tiếc là cô ấy chưa bao giờ để ý đến anh. Với Kiến Quốc, ánh mắt cô cho luôn mang theo tảng băng thân tặng.
- Sao anh không nghĩ cô ấy đang giăng cái bẫy cho anh đi dần vào đoạn kết? Không thương, không để ý mà đến nơi này tìm anh?
- Cô ấy có vấn đề quan trọng không làm sao khác hơn được. Bây giờ em nghĩ sao về anh và Khả Khả cũng được. Anh không cần phải giải thích. Bấy nhiêu đó là anh biết được em có hiểu anh không rồi. Giờ anh có chuyện phải đi, em về một mình nhé. Cho anh gởi lời thăm mẹ em luôn. Hôm nào anh tới. Ánh Tuyết kéo tay anh, mắt cau lại:

-

- Anh theo Khả Khả đến điểm hẹn à? Quốc quay lại nhìn Tuyết hỏi:

-

- Em nghĩ vậy sao?

- Hồi nào đến giờ có khi nào anh để em đón taxi về một mình đâu? Hôm nay, anh lại có thái độ không hay với em? Có phải vì Khả Khả không? Cô ấy có gì hơn em mà anh xem quan trọng quá vậy? Gắt gỏng Quốc đáp:

-

- Khả Khả không quan trọng đối với anh và ngược lại. Chỉ có vấn đề cô ấy nêu ra đủ khả năng buộc anh hành động theo lương tâm, trách nhiệm anh mang thôi. Em hiểu chứ?

- Anh thật sự không muốn đưa em về à?

- Dĩ nhiên là anh không có thời gian đón đưa em. Nếu vì lý do cón con này mà em chia tay với anh, đó là tùy em. Anh sao cũng được. Tạm biệt. Ánh Tuyết dậm chân đi theo anh. Cô hăm dọa:

- Anh sẽ hối hận khi chọn Khả Khả đó. Em không tha cho anh đâu. Kiến Quốc, anh nhớ đó. Nhìn đồng hồ, Quốc nhăn mặt, anh đáp về hấp tấp:

-

- Nếu Khả Khả nghĩ đến anh, chấp nhận anh vào đời cô ta, sự hối hận không bao giờ có ở anh. Chỉ sợ cô gái đa tài ấy không nhận anh thôi. Còn em đối thế nào với anh là tùy em. Nhưng hãy suy nghĩ thật kỹ trước khi hành động điều gì. Anh nghĩ rằng:

- người anh từng yêu thương sẽ không thể là cô gái hồ đồ, nông nổi và có thái độ vô ý thức, em nghĩ lại đi. Chào em. Chúc ngủ ngon. Ánh Tuyết lặng người nhìn theo Quốc hấp tấp vào xe. Vừa giận Quốc, vừa oán thái độ của Khả Khả, cô không thèm gọi taxi Ánh Tuyết thả bộ theo con phố đưa mình về nhà. Cô cũng không ngờ Quốc có thái độ thẳng thừng với mình như vậy. Nếu không có sự xuất hiện của Khả Khả thì chiều nay, Tuyết sẽ có dịp hưởng sự êm đềm bên Kiến Quốc rồi. Tất cả đều do Khả Khả gây nên, nhất định không bao giờ tha thứ cho con bé còn hơi sữa này. Tuyết dặn lòng mình như thế.

29. Chương 29

Thi Đình được Khả Khả ngồi cạnh bên dạy làm bài. Nét mặt con bé vui vẻ hạnh phúc bao nhiêu thì trên khuôn mặt Khả Khả lộ vẻ lo lắng bấy nhiêu. Thỉnh thoảng Khả bước lại cửa sổ nhìn ra cổng, xem Kiến Quốc về chưa? Cô nôn nóng và lo sợ, từng phút đi qua thật chậm chạp và nặng nề, chưa bao giờ có ở cô, như phút này! Nhưng cuối cùng tiếng xe của Quốc cũng về đến. Khả nhìn Thi Đình dịu dàng bảo:

- Con cố gắng làm hết bài này, cô ra ngoài một chút nhé. Không được đi tìm cô nhớ chưa?

- Cô không về nhà phải không?

- Sao con hỏi vậy? Có bao giờ cô nói dối con đâu, phải không? Vậy thì Thi Đình ngoan nhé, làm xong và đúng cô sẽ thưởng đấy nhé.

- Thưởng cho con gì vậy cô?

- Biết làm được hay không mà hỏi? Cố gắng lên nhá. Khả Khả bước vội ra hành lang. Cô lướt nhanh để gặp Quốc sớm phút nào, đỡ hồi hộp lúc ấy. Quốc nhìn Khả Khả tiến về phía mình bằng sự nôn nóng ấy anh cảm động, nhất là khi Khả Khả nắm cánh tay Quốc ngập ngừng hỏi:

-

- Ông có gặp họ tại khách sạn đó không? Họ nói gì? Có còn ý nghĩa mang Thi Đình đi không? Ông nói đi mà. Quốc bảo nhỏ:
-
- Từ từ đã, nếu để Thi Đình biết được không hay đâu. Mắt nhìn vào phòng của Thi Đình, Khả gật nhẹ.
- Theo tôi qua phòng sẽ rõ. Tôi thật sự mệt mỏi quá Khả Khả à.
- Tôi biết, ngoài cuộc tôi còn bối rối hướng gì ông. Nhưng bây giờ mình phải bình tĩnh tìm phương cách đối phó với họ. Nếu không mình phải chịu thất bại. Tôi tin ông sẽ qua giai đoạn khó khăn này. Khả Khả vẫn để tay mình trên cánh tay Quốc, cô theo anh vào phòng ngủ. Quốc liền bảo:
- Cô vẫn ở bên tôi ủng hộ chứ?
- Tôi không để ông một mình trong mọi việc đâu, nếu cần tôi giúp điều gì hợp với khả năng, tôi nhất định làm tròn mà. Quốc ngả người vào thành ghế. Khả Khả ngồi theo anh với nét mặt lo lắng. Giọng cô thấp hơn khi lay tay anh:
-
- Gặp họ rồi chuyện gì xảy ra, ông nói đi Ông làm tôi nóng ruột quá. Tại có cô Tuyết ở đó, nếu không tôi theo ông đến đó, xem thái độ họ ra sao, để biết mình biết cách bảo vệ Thi Đình cho chu toàn hơn. Quốc à, tôi thật sự sợ lắm đó. Quốc thở dài bảo nhỏ:
-
- Mai Đình gặp tôi có vẻ ngỡ ngàng lắm.
- Phải vậy thôi. Ai đành bỏ con theo tình nhân đành đoạn chứ. Rồi cô ấy có nói gì không?
- Mai Đình xin tôi đưa Thi Đình theo mình. Bởi bên ấy có cuộc sống đầy đủ hơn và tiện cho tôi hơn.
- Sao tiện cho ông chứ?
- Theo cô ấy nghĩ:
- Sau này tôi có vợ, người ấy sẽ nhìn Thi Đình với sự ác cảm, cách ngăn. Mai Đình sợ tôi không có hạnh phúc, sẽ khổ cho con của Mai Đình hơn. Khả gật gù:
-
- Cũng phải vì cô Tuyết đâu có thích con bé của mình. Nhưng Thi Đình theo mẹ, ông không thích hay ông cũng đồng ý đưa nó theo mẹ để hạnh phúc của ông trọn vẹn hơn?
- Cô nghĩ tôi phải làm sao cho tốt đây? Khả Khả nhìn Quốc thật lâu, cô thở dài:
-
- Nếu ông nói thật lòng tôi mới có cách chứ.
- Ủ, hỏi đi.
- Ông thật lòng muốn đưa Thi Đình đi hay không thể xa đứa con đã cùng ông sống những ngày đen tối? Kiến Quốc đáp không hề suy nghĩ:
-
- Tôi muốn Thi Đình ở mãi bên mình, như bao năm nay đã quen có nhau. Nếu Mai Đình đi, tôi không thiết gì cả.
- Vậy ông có kế hoạch gì để giải thoát cho con gái mình chưa? Chẳng lẽ mình phải chiều theo sự đòi hỏi của họ sao? Quốc nhìn Khả Khả với nét mặt căng thẳng, âu lo, anh hỏi:
-
- Khả không muốn xa Thi Đình chứ? Mắt cô đọng đầy nước. Khả Khả gật nhẹ:

-

- Tôi rất thương Thi Đình. Đã quen có nhau từng ngày, giờ chỉ nghĩ đến chuyện xa nhau, trái tim tôi đã đau đớn rồi. Chừng xa hẳn, chắc tôi khổ lắm.

- Nếu tôi đề nghị Khả Khả đóng với tôi một màn kịch để giữ Thi Đình lại cho chúng ta Khả Khả có đồng ý không? Trố mắt Khả bảo:

-

- Tôi đóng kịch làm sao được mà ông kêu?

- Được mà, nếu Khả Khả đồng ý chắc chắn Thi Đình sẽ thuộc về mình. Tôi luôn ở bên Khả mà. Chỉ cần có một chút cố gắng là mọi vấn đề sẽ được giải quyết ngay. Ngần ngừ, Khả Khả nhìn Quốc hồi nhỏ:

-

- Ông chắc rằng tôi sẽ làm được ư? Sao ông biết?

- Được, ngoài Khả Khả ra không ai có thể đóng bên tôi được. Cần môi Khả Khả bảo:

- Vậy ông nói thử tôi nghe xem sao? Nếu khả năng tôi thực hiện được, Khả Khả không hề từ chối. Quốc choàng tay sang vai Khả kéo cô lại gần mình, anh nói nhỏ vào tai cô thật lâu. Khả Khả từ gương mặt căng thẳng đến màu ửng đỏ trên má. Cô nhích người cho xa Quốc. Đầu cúi thấp như e ngại điều gì đó. Quốc nhỏ nhẹ khuyên:

-

- Chỉ là màn kịch thôi mà. Đâu phải thật và kéo dài tháng này năm nọ mà Khả Khả phải sợ. Chỉ có cách đó là Mai Đình thôi có ý nghĩ chiếm lấy con tôi mà thôi. Khả Khả cúi đầu, cần môi thật lâu, tiếng thở dài của Quốc trong phút chờ đợi kéo dài, xui cho cô gật đầu và bảo:

-

- Nhưng tôi vẫn ở bên nhà và đến đây như thường lệ chứ?

- Dĩ nhiên rồi. Khả Khả là vợ của “anh ” trước mặt vợ chồng Mai Đình thôi. Khi Mai Đình về Mỹ, Khả Khả có cuộc sống riêng của mình. Chúng ta vẫn như xưa, tự do vẫn ở Khả Khả mà.

- Tôi sợ sự ngượng ngập của chúng mình sẽ gây chú ý cho Mai Đình....

- Cho nên ngay phút này chúng ta gặp Thi Đình hỏi xem con bé có đồng ý không? Mình sẽ tập vì Mai Đình ngày mai đến. Khả Khả, mình sang phòng Thi Đình ngay đi. Phải tận dụng thời gian mới được. Khả Khả nhăn mặt về ngượng ngập. Quốc cười nắm tay cô kéo đi. Giọng anh khác hơn mọi ngày:

- Mình không là nghệ sĩ, nhưng hoàn cảnh này, muốn đạt được mục đích mình phải nhập vào vai trò giả tạo để mọi người nhìn mình tưởng như thật. Có như thế, Thi Đình mới ở mãi bên chúng ta được. Dùng dằng Khả Khả bảo:

-

- Đã bảo tôi khó nhập vai bên ông lắm mà. Vả lại, bà Tuyết hiểu lắm nữa. Nguy hại lắm ông biết không? Quốc bình thần giải thích:

-

- Khả Khả à, muốn giữ Thi Đình tôi không còn cách nào hơn nữa. Ánh Tuyết không hề yêu thương con gái tôi bằng trái tim của một người mẹ. Thi Đình cũng không chịu gần Ánh Tuyết. Nếu trước mặt Mai Đình tôi hỏi:

- Thi Đình, con chọn ai trong hai người đàn bà này? Không cần nói tôi cũng biết Thi Đình không chịu ở với Ánh Tuyết rồi. Cho nên, ngoài Khả Khả ra, con bé không chấp nhận ai. Thì Khả Khả nói đi, không chọn “em ” thì “anh ” mượn ai đóng vai đó bây giờ?

- Nhưng bà Tuyết hiểu về tôi thế nào?

- Anh sẽ giải thích cho Ánh Tuyết hiểu đây là màn kịch thôi. Nếu cô ấy không hiểu và có ý không tốt với em mà chia tay với anh, chuyện đó đối với anh không thành vấn đề. Em đừng lo Khả Khả nhìn Kiến Quốc thở dài hỏi:

-

- Sao vậy? Bà ấy thương ông lắm mà.

- Sống với một người không hiểu thì kết hôn làm gì. Chia tay có lẽ tốt cho cả hai bên hơn.

- Tôi sợ rắc rối lắm.

- Có gì? Mọi vấn đề về Ánh Tuyết để anh lo cho. Chỉ cần em cố gắng nhập vai trước Mai Đình là được. Khả Khả vẫn còn nét lo lắng trên gương mặt. Quốc nắm tay cô với vẻ tự tin:

- Anh tin rằng em sẽ thành công. Có điều....

- Điều gì? -Ngước mắt tròn xoe Khả hỏi.

- Em phải đổi “tông” phải gọi Kiến Quốc bằng “anh” ngọt ngào mới đúng cương vị một người vợ chứ. Đâu có ai gọi chồng bằng “ông” và xưng tôi nghe khô khan, như thể hai người sắp chia tay vậy. Đâu Khả Khả xưng “em” cho anh nghe xem được không? Cong môi, Khả Khả rút tay lại dùng dằng nhăn nhó:

-

- Tôi ghét.

- Sao lại ghét, anh nghe em xưng với những người trong nhà cũng ngọt lắm mà. Bộ anh không lớn tuổi hơn em sao?

- Ai tôi cũng gọi được, nhưng ông thì khó lắm. Mai tôi sẽ gọi.

- Đến lúc đó em quên gọi “ông” xưng “tôi” lạnh ngắt, anh chết đứng như Từ Hải em mới vừa bụng sao?

- Thì từ từ đã. Làm như tôi là diễn viên, muốn thay đổi là được liền.

- Từ từ của em thì Mai Đình đem con gái sang bên ấy mất còn gì. Gọi “anh” em chết sao kỳ vậy?

- Tôi đâu có ưa ông hồi nào mà ngọt ngào được. Thấy cái mặt ông là tôi muốn “bệnh” rồi. Tự nhiên thân thiện vợ chồng. Tôi đâu có làm vợ hồi nào mà biết, mà có thái độ thích hợp. Ai như ông, nay dẫn cô này, mai đi Đà Lạt với cô kia Khả Khả diễn tả bằng ánh mắt liếc, hai tay đưa lên cao xuống thấp vẻ hung hãn bực dọc. Quốc bật cười:

-

- Làm gì nói một hơi không kịp thở vậy. Em làm như anh là Thành Cát Tư Hãn, hung hăng và đùng đầu “dê” đó không bằng.

- Chứ gì nữa?

- Có gạ gẫm em chưa?

- Ai tạo cơ hội cho ông chứ? Thấy khuôn mặt “hắc ám”, hung dữ của ông đằng kia là tôi lánh rồi. Ai thèm đùng mặt mà gạ gẫm.

- Làm như anh hung thần không bằng? Cả công ty ai cũng khen giám đốc đẹp trai, cả khối nhân viên nữ đẹp mê hồn, mà ông không hề có ý thân thiện. Còn em thì chê tận cùng bằng số. Coi chừng đó, có ngày em thương anh hơn cả bà Tuyết nữa đấy nhé cô bạn.

- Chừng ấy trời sắp rồi đó, chờ đi.

- Chờ ai gạt đầu để kết hôn, từ đó đến nay chưa hề có. Bởi vì, anh luôn được phụ nữ yêu chiều, săn đón. Nhưng nếu với Khả Khả, anh sẵn sàng chờ em chấp nhận cho anh một chữ ký. Thật đấy.

- Nghe xưng “anh” ngọt ngào đủ biết môi ông trơn thế nào rồi, không cần giới thiệu sản phẩm nữa. Vì đây không có khách tiêu dùng đâu mà quảng cáo thấy sợ luôn. Quốc bắt gặp ánh mắt liếc ngang và gương mặt kênh kênh của Khả Khả, anh cười:
- Anh luôn dành thiện cảm cho em. Sao Khả Khả luôn tặng ánh mắt của đối thủ cho anh không vậy?
- Tại ông xứng đáng nhận ác cảm đó ở tôi. Đâu phải tự nhiên tôi khó ưa như vậy. “Có lửa khói mới bay cao” có trách là ông trách cái tính khinh người và hồ đồ của mình đấy.
- Thì anh sửa rồi.
- Nhưng tôi chưa quen sự thân thiện với ông thì sao?
- Với “anh” chứ. Ông hoài ! Bộ anh già lắm sao? Chưa đi bằng gậy mà. Môi em cũng dẻo lắm, đổi “tông” đâu phải khó khăn gì. Biết đâu một ngày nào đó:
- không những em gọi bằng “anh” thôi, mà còn gọi là “anh yêu” nữa thì sao? Khả đỏ mặt. Cô quay đi và bảo:
- Bây giờ tôi không thích đóng kịch nữa, ông lên sân khấu một mình đi. Tôi về phòng, dạy Thi Đình. Khả Khả quay đi bước nhanh. Kiến Quốc chạy theo dang hai tay ra, mắt nhìn Khả Khả cười bảo:
- Sao em hay giận vậy. Nói chơi thôi mà. Em có biết anh vừa trải qua cuộc đối mặt căng thẳng không? Chỉ có em là hiểu anh, lo lắng cho anh thôi. Khả Khả à, đừng giận anh mà. Cô đẩy Quốc xa mình vừa tầm tay, mắt ngược lên bảo:
- Nếu ông hứa với tôi một điều kiện thì tôi mới nhận. Không thì thôi.
- Anh hứa, em nói đi, miễn Khả Khả đừng bỏ cuộc là đủ. Khả Khả nhăn mặt đẩy tay Kiến Quốc đang choàng vai cô:
- Ông đứng xa ra đi, không vịn vai tôi ông chết sao vậy?
- Rồi rồi, không vịn nữa nói đi-Quốc cười xoa rút tay lại. Nhún vai Khả Khả bảo:
-
- Khi có mặt Mai Đình hay những lúc cần thiết thì ông có quyền.... gần và nắm tay tôi như.... vợ chồng. Nhưng khi không có ai thì ông không có choàng vai hay.... nói chung là thân thiết xem tôi là vợ à. Nếu ông hay âu yếm tôi.... tôi sẽ cắt đứt hợp đồng đó, ông đồng ý không? Quốc nhìn cô bật cười, hai tay chấp lại xá dài:
-
- Cô hai à, tôi xin được làm chồng cô một chút thôi. Khi Mai Đình rời khỏi cổng nhà của Kiến Quốc là tôi ký tờ ly dị ngay tức khắc. Cô muốn “cưới” ai tôi cũng “lạy” mà đưa cô sang sông cho rồi. Ai bắt cô làm “áp trại” phu nhân đâu mà sợ. Khả Khả bật cười trước sự diễn tả ấy của Quốc:
- Nói là nhớ đó. Đừng thấy tôi cười mà giỡn mặt nhạ. Chừng ấy tôi phản pháo đừng nói tôi khó à.
- Được rồi cô Hai ! Nhìn cô tôi biết thế nào rồi, khỏi giới thiệu.
- Biết thì tốt. Giờ mình hợp với vú và Thi Đình lại để sinh hoạt cho thống nhất. Có điều là ông không nên cho Thi Đình biết tại sao mẹ nó bỏ con gái mình.
- Sao vậy?
- Tôi không muốn tuổi thơ của Thi Đình vẩn đục. Cứ để nó nghĩ rằng mẹ đã mất đi, như thế ấn tượng hình ảnh về mẹ của tâm hồn trẻ thơ trong sáng đẹp đẽ hơn.
- Sợ trước mặt con bé Mai Đình không giấu quan hệ ấy. Vì cô ta chủ ý là muốn con gái thuộc về mình. Chừng ấy làm sao? Khả Khả cắn môi thật lâu rồi gật gù:
- Tôi có cách bắt buộc Mai Đình giấu đi thân phận mình, ông hãy tin nơi tôi.
- Khả Khả có cách gì?

- Bí mật. Chừng đối mặt với Mai Đình ông hãy biết. Kiến Quốc gật nhẹ:
- Em nên tập cách gọi giữa chúng ta cho thuận. Mọi chuyện xảy ra anh không muốn thất bại.
- Biết rồi nhắc hoài. Gọi ông bằng “anh” mập béo gì mà cứ nhắc đi nhắc lại. Để xem chừng ấy gặp “vợ nhà” tâm hồn bấn loạn. “Tình cũ không rủ cũng tới mà ” tôi sợ người ngập ngừng lộn xộn không phải là tôi đâu.
- Tình cũ ai thềm, khi bên cạnh có người đẹp đa năng, đa tài như em vậy. Sợ gần em anh run mới chết chứ. Lúc đó anh đâu biết trời đất là gì nữa.
- Ủ ! Lúc đó trời mưa, thiên lôi sẽ tặng cho ông cái búa ngay tam tinh, vì cái tính “ba lăm ” không bỏ của ông đó. Nói ra là biết dân 0 đảng hoàng rồi. Nếu không vì Thi Đình, tôi nhận vai “bất dất dĩ” đó cho ông buồn à. Ở đó mà run đi, tôi đi gặp Thi Đình. Quốc đi bên cô cười thành tiếng. Qua phút đối mặt với Mai Đình, cơn giận chìm lắng bao năm bỗng sống dậy. Quốc như điên, anh muốn đập vỡ mặt thằng bạn khốn nạn ấy của mình cho thỏa lòng. Nhưng nhớ lại mình, anh dần lòng, bay về nhà. Khả giúp anh lấy lại sự vui vẻ trong câu chuyện ấy. Cô cho anh niềm vui vô bờ về sự gặp gỡ ngày mai. Với anh, Khả Khả luôn là bà tiên hạnh phúc cho gia đình anh. Nếu không có lòng bao dung, tình thương vô bờ của cô dành cho vú và Thi Đình, thì hôm nay sự ấm êm đâu về trong căn nhà vốn ư là lạnh vắng. Nắm tay Khả xiết nhẹ, Quốc nhìn ra cổng và bảo:
- Họ tới rồi, em bình tĩnh nhạ Đừng để nét bối rối cho họ thấy điểm yếu của mình nha.
- Em biết rồi, anh yên tâm đi. Hãy giữ gương mặt anh cho tự nhiên. Để thôi chồng của Mai Đình biết anh còn lưu luyến vợ, hẳn sẽ cười đấy. Kiến Quốc hít hơi, hai tay dang xa như muốn thư giãn tâm tư mình. Anh nhìn Khả Khả cười:
- Em mặc chiếc rốp này hợp quá. Giống bà chủ ghê chứ bộ. Anh mà đưa em vào công ty, thế nào cũng có anh chàng xu à.
- Chắc anh đó ế vợ lâu lắm. Nên thấy người từ hành tinh lạ xuống động lòng xu hay sợ quá mà ngất đi, điều này nên hỏi lại đã. Xe vào sân, Kiến Quốc nhìn Khả Khả cười, anh hỏi:
-
- Em không sợ sao?
- Làm gì sợ. Bộ vợ nhỏ gặp bà lớn sao mà sợ?
- Cũng gần như vậy đó. Chuẩn bị tinh thần đi là vừa. Mai Đình ăn nói khéo và khôn ngoan, thông minh lắm đó. Em phải tập trung tinh thần vững vàng mới được, sơ xuất một chút là “nốc ao” đó.
- Biết rồi. Mai Đình khéo nên anh bị một vỏ quá nặng, tưởng ai cũng như mình sao?
- Em sao?
- Ban ngày làm gì có sao? Ra chào vợ anh đi, còn đứng đó. Nói vậy chứ Khả Khả bước theo anh ra cửa đón Mai Đình bằng nụ cười xã giao. Khả cũng không ngờ Mai Đình đẹp như vậy. So với tấm ảnh trên bàn vẫn không sao nhìn ra. Khả Khả đưa tay mời Mai Đình vào phòng khách. Mai Đình lịch sự ngả đầu chào Khả Khả. Vợ chồng cô tay trong tay bước bên nhau. Khi ngồi vào ghế, Mai Đình sững người, khi ánh mắt dừng lại khuôn ảnh ngày xưa. Nhận được cái nhìn của chồng, Mai Đình cúi đầu, mắt để yên trên bình hoa trước mặt do Khả Khả khéo léo trình bày:
-
- Mời anh chị dùng chút nước trước khi chúng ta vào chuyện. Mời chị. Nghiêng mắt sang Quốc, Khả Khả ngọt ngào nhắc:
-
- Anh, anh mời chồng chị Đình dùng nước đi anh. Mai Đình quan sát căn phòng với ánh mắt có chút vướng buồn. Khả Khả cười nhỏ nhẹ lên tiếng:

- Từ lúc chị xa căn phòng này, em vẫn để cách trang trí của chị y như ý anh Quốc muốn. Dù sao chị và ba Thi Đình cũng có một khoảng thời gian ấm êm, hạnh phúc, nên em không muốn nó mất đi.

- Cô không giận à?

- Dạ, em là kẻ đến sau mà. Chuyện của chị và anh Quốc thế nào, lòng em thật không dám xen vào. Vả lại, em cứ ngỡ rằng tai nạn giao thông năm ấy trên đèo, xe cháy đi và chị mất trong phút ấy. Nên em luôn hương khói, giúp Thi Đình giữ trong lòng hình ảnh đẹp về mẹ. Bởi vì, trên đời không có ai có thể thay thế mẹ của mình được chị ạ. Mai Đình ngọt ngào lên tiếng:

-

- Cám ơn cô đã hiểu lý lẽ, và tôn trọng tình cảm thiêng liêng của mẹ con tôi. Bao năm xa cách, tôi trở về mong được đưa con theo cùng. Cô không phản đối chứ?

- Chị thật sự thương nhớ và muốn đưa Thi Đình đi theo mình à? Mai Đình dịu dàng, giọng thật ấm, mắt hướng về Khả Khả hỏi:

30. Chương 30

- Chẳng lẽ, mẹ thương nết ruột của mình cũng có sự giả dối hay sao? Khả Khả vuốt bàn tay Quốc và nhìn Mai Đình:

- Dạ, em đâu dám nghĩ như thế. Nhưng ngày đó trước khi chị quyết định xa cha con Thi Đình, thời gian đó chắc chị cũng đã lường lự và sự dứt khoát đã giúp chị ra đi không luyến tiếc. Để Thi Đình ở lại trong nỗi đau khổ của người chồng mất vợ, tháng ngày sống cũng như chết. Thời gian giúp nỗi oán hận, thương yêu về chị phai đi. Để anh ấy có chút nghị lực nuôi đứa con tội nghiệp này.

- Ý cô muốn nói gì? Không muốn tôi đưa máu thịt tôi đi sao?

- Dạ, em đâu có quyền muốn hay không? Em chỉ muốn chị hãy để tuổi thơ của Thi Đình nghĩ về mẹ tốt hơn, lý tưởng hơn. Trong lòng Thi Đình chỉ có bà mẹ thân yêu ngồi trên bàn thờ như chị thấy đó. Buồn vui gì con bé cũng thì thầm với chị suốt ngày tháng đi qua Mai Đình hơi khó chịu:

-

- Bây giờ buồn vui gì, Thi Đình cũng có thể thì thầm với mẹ thật của nó mà. Điều đó không tốt hay sao? Kiến Quốc thở dài:

-

- Em sẽ nói gì với Thi Đình về cái chết do em và Thái An tạo ra. Và em sẽ phân trần thế nào khi em bỏ Thi Đình đi theo tình nhân, khi con bé chưa rời dòng sữa mẹ?

- Ý anh không muốn cho con theo em? Trong khi anh cũng sẽ có con với vợ mình vậy?

- Còn em thì sao? Nếu yêu con, em đâu bỏ ra đi khi Thi Đình chưa biết gọi mẹ. Giờ em trở về đòi lại đứa con mà ngày đó em thân nhiên vất nó bên đường. Em không thấy mình quá đáng sao? Anh nghĩ đứa con mà em có thể nuôi trong yêu thương tha thiết. Đó không phải Thi Đình mà là đứa con của Thái An và em đúng hơn. Em nghĩ lại coi.

- Em đã nghĩ và nhất định không bỏ cuộc. Kiến Quốc cười bảo:

-

- Em nghĩ Thái An thương Thi Đình hơn anh sao? Nếu chồng em thương đã giúp em đưa Thi Đình theo cùng rồi. Bởi người xưa có nói “Thương mẹ bé con”. Thái An có thể không?

- Vậy Khả Khả có thương Thi Đình bằng trái tim người mẹ hay không. Anh nói đi Khả Khả trao cho Quốc ly nước. Cô nhìn Mai Đình cười, nụ cười dịu dàng, giọng thật ngọt ngào:

- Chị à, Mai Đình là mẹ mà còn bỏ con ra đi, em chỉ là một cô giáo làm sao yêu con của chị bằng trái tim của một người mẹ được. Nhưng em đến với Thi Đình bằng sự cảm thông, một tình thương dành cho đứa

trẻ lạc loài, vì em cũng từng mất mẹ như Thi Đình của chị vậy !-Giọng cô chùng thấp, ảm áp dễ gây cảm động hơn:

-

- Em nhìn Thi Đình cô độc trong căn nhà thênh thang này, em hiểu tâm trạng thèm khát bàn tay âu yếm, lời nói dịu dàng an ủi trong những lúc bé buồn. Từ đấy em và Thi Đình gắn bó, từng ngày, tình thương tăng dần theo tháng năm. Thi Đình không thương ai ngoài em, kể anh Quốc.

- Những gì cô làm được, là mẹ tôi không làm được sao? Với tài sản có được tôi đủ điều kiện để đáp ứng những nhu cầu cần thiết cho con tôi. Không cần cô nhiều lời nữa. Chắt lưỡi Khả đáp:

-

- Đúng là em nhiều lời, nhất là với người mới gặp như chị. Bởi vì em không muốn mất Thi Đình và ngược lại, Thi Đình cũng không muốn xa em. Thật ra, em chẳng có gì cho con gái chị ngoài tấm chân tình và những lời dạy dỗ nghiêm túc. Nhưng tiền bạc có thể mua được vật chất, chứ trái tim chứa tình yêu chân chính không bao giờ có sự trao đổi bằng vàng và tiền được chị ạ !

Mai Đình hất mặt về phía Khả Khả bảo với giọng gắt gao:

-

- Trong vấn đề này cô không có quyền xen vào. Vì Thi Đình là con của tôi và Kiến Quốc. Chỉ có anh ấy mới có quyền trao đổi với tôi mà thôi. Kiến Quốc cười nhẹ:

-

- Đúng ra em cũng không có tư cách nào về đây đòi con, bắt con hay thuyết phục Thi Đình theo mẹ. Bởi vì, khi tai nạn xảy ra với anh thì đúng hơn. Thủ tục khai tử được anh ghi rõ. Nếu cần anh có thể cho em xem biên bản và quyết định ấy. Cho nên, anh không có lý do nào mất Thi Đình trên pháp lý. Nhưng nghe em muốn bắt con trong âm thầm và đưa con đi bằng đường xuyên qua Thái Lan. Anh sợ nguy hiểm tính mạng của Thi Đình nên muốn em đến đây để phân bày mọi lẽ vậy.

- Anh căn cứ ở đâu mà nói thế? Kiến Quốc vẫn dịu giọng, mắt đăm đăm nhìn Thái An:

- Dù em phản bội tình anh để gắn bó với bạn thân của anh, nhưng trong lòng anh vẫn có chút tình chồng vợ ngày đó. Anh không gán ép khi chưa có chứng cứ. Còn em có nghĩ ra kế hoạch đó hay không là tự lòng em biết. Có một điều....

- Điều gì? -Mai Đình nóng nảy hỏi.

- Thái An à, anh sống gần tôi hơn mười năm mà, anh biết một khi tôi làm điều gì là kết quả trọn vẹn mới thực hiện, còn bằng không thì thôi. Vấn đề của anh và Mai Đình gian điu nhau là tại tôi quá yêu vợ và tin tưởng bạn mình, nên hai người cấu kết đặt tôi vào cảnh dở khóc, dở cười. Giờ anh a tòng với Mai Đình mang ý đồ đoạt đứa con là niềm vui độc nhất của tôi nữa là sao? Thái An chậm rãi đáp:

-

- Tôi biết mình và Mai Đình có nhiều vấn đề không phải với anh. Nhưng tình cảm có nhiều điều khó giải thích lắm. Còn Mai Đình muốn đưa con đi là tùy cô ấy, tôi không có ý kiến.

- Sao lại không? Anh sẽ là cha của Thi Đình nếu anh còn xem Mai Đình là vợ kia mà. Cũng như Khả Khả, cô ấy có ý không bằng lòng cho Thi Đình đi theo một người mẹ, mà dĩ vãng không đủ tư cách để dạy con gái mình. Anh thấy không? Thái An vỗ nhẹ nhẹ vào vai Mai Đình như an ủi, vỗ về cô:

-

- Kiến Quốc à, bao năm sống bên ấy trong sự giàu sang, lúc nào Mai Đình cũng nhớ về con gái của mình. Nếu lúc ấy Thi Đình như bây giờ thì tôi đã đem theo mình rồi. Nhưng Thi Đình còn quá nhỏ, nên tôi không thể bảo đảm sự sống trước những cơn biến động. Anh thông cảm cho sự nhớ nhung và hối hận của một người mẹ thì cho Mai Đình cùng con chung vui. Ngược lại, tôi không dám ép nài anh. Cao giọng Quốc bảo:

-

- Dĩ nhiên rồi. Bây giờ tôi quyết định để Thi Đình chọn lựa. Nếu nó thích Mai Đình thì cứ theo, ngược lại không ai nói được gì cả. Nhất là trước mặt Thi Đình, Mai Đình không được nói lên chức năng của mình. Tôi có cách hiểu cảm tình con bé.

- Nếu con bé được anh dặn trước thì sao?

- Với sự thông minh sẵn có, em đủ sức phơi bày sự thật mà. Thái An ra dấu cho Mai Đình chấp nhận, buộc cô phải miễn cưỡng gật đầu:

- Được, anh gọi con bé ra đi. Kiến Quốc chưa kịp bảo Khả đã về phòng rước Thi Đình, vì con bé đang ngủ. Đưa tay dụi mắt con bé xà vào lòng Khả Khả nũng nịu:

-

- Sao mẹ không ngủ với con. Mẹ cứ nói chuyện với ba, bỏ con hoài, con ghét ba lắm đó. Giành mẹ của con hà. Mai Đình nhìn con mình với ánh mắt đầy lệ. Trong khi Khả Khả hôn lên má Thi Đình bảo:

- Nè con chưa thưa bác và dì đây, lúc nào cũng nũng nịu với mẹ. Mẹ dạy con gì nào? Thi Đình bước lại gần Mai Đình và Thái An cúi đầu:

-

- Thưa bác, thưa dì. Ngắm Mai Đình, con bé cười thỏ thẻ:

-

- Dì đẹp quá hà và dễ thương nữa, há mẹ? Mai Đình kéo con ngồi trên đùi mình hỏi:

-

- Vậy con thương dì không?

- Dì có tốt với con không đã?

- Tốt, tốt chứ? Thi Đình nhìn Khả Khả cười, tay chỉ lên bàn thờ và bảo:

-

- Con thương mẹ con nhất, rồi đến mẹ Khả.

- Còn bà - Kiến Quốc cười hỏi.

- Con cũng thương ba, nhưng ít hơn mẹ Khả.

- Sao kỳ vậy?

- Tại vì ba không có dịu hiền, không có chăm sóc và dạy con nhiều bài vở nè, lo cho con như mẹ Khả. Nên con thương ba sau cùng, sau ngoại vú luôn. Rồi mới đến dì đẹp đây !

Khả Khả ngọt ngào hỏi, mắt nhìn bàn thờ:

- Sao con thương mẹ trên bàn thờ ấy hơn mẹ Khả? Nói nghe đi. Thi Đình buông Mai Đình, lại bàn thờ, con bé nhắc ghế ôm tấm ảnh đến bên Mai Đình thỏ thẻ:

- Dì biết hôn. Ngoại vú kể cho con nghe:

- mẹ giỏi làm bếp nè, mẹ luôn hôn con, nhất là những lúc con ngủ nè. Còn đến công ty phụ với ba làm kiếm tiền nuôi con nữa. Mẹ con đẹp lắm, hơn hoa hậu nữa. Mẹ thương ba con lắm. Nên khi mẹ bị đụng xe chết, ba khóc hoài luôn. Nhiều lúc con thấy ba ngồi chỗ này nè, vừa hút thuốc vừa ngắm hình mẹ rồi buồn rồi khóc. Thi Đình khóc rầm rức kể lể:

-

- Con thương ba lắm, ba hay ôm con vuốt đầu nè. Ba nói ba rất thương mẹ, Tại mẹ không thương ba nên chết đi. Con nói:

- con ghét ông trời, ai biểu ông bắt mẹ con đi chị Kiến Quốc hút thuốc liên tục. Cả phòng im lặng bởi lời Thi Đình kể khiến tâm tư mỗi người dấy lên một ý nghĩ riêng, một cảm xúc khác nhau. Khả Khả hỏi giọng cô nghẹn ngào bởi nước mắt vây quanh:

-

- Nếu con có một ngày nào đó:

- có ông Tiên ẹ con trở về đưa con theo bà, con có bỏ mẹ Khả mà đi không Thi Đình?

- Thật hở mẹ? Mai Đình để mặc dòng lệ chảy dài trên hai cánh mũi:

-

- Thật đó Thi Đình, nếu mẹ con trở về, bà cũng thương con lắm. Con có chịu xa mẹ Khả và ba con không?

- Người chết rồi đâu có về nữa !

- Thi Đình nói

- Nếu bà Tiên cho về thì con nghĩ sao? Thi Đình chạy lại bá cổ Khả Khả hỏi:

-

- Mẹ có cho con đi không? Khả Khả gật đầu, đưa tay lên lau lệ mình:

-

- Con muốn đi thì mẹ Khả cho.

- Sao mẹ khóc?

- Vì mẹ thương con, mình đã quen có nhau trong bao năm rồi. Giờ con theo mẹ đi xa ; mẹ Khả nhớ không khóc sao được.

- Nhưng mẹ bàn thờ có thương con như mẹ không?

- Mẹ cũng không biết nữa. Khả Khả đưa chiếc khăn lên bịt kín bờ môi, bởi xúc động thật sự đến với cô Quốc ôm vai Khả Khả tựa vào mình, anh vỗ về, bàn tay ôm lấy má Khả, giọng nhe nhỏ thật ấm áp:

- Nín đi em! Đừng khóc nữa, mình đã sống hết lòng rồi. Con có xa hẵn mình cũng không có gì hối hận. Rồi chúng ta sẽ có con khác mà. Khả Khả, ráng dần xúc động đi em. Ngoan anh thương!

Mai Đình ôm con bé vào lòng hỏi:

-

- Mẹ cũng chiều và thương con lắm. Đi theo mẹ nhé Thi Đình? Thi Đình nhìn Quốc và Khả Khả, nó bảo:

- Con không đi nếu không có ba mẹ đi cùng. Mà sao dì xưng là mẹ của con?

- Ồ ! Ồ ! Dì cũng như mẹ vậy. Con thương dì và theo dì nhé. Bên ấy đủ đồ để con tha hồ chơi. Thi Đình à, dì thương con lắm đó.

- Rồi đêm đêm mẹ Khả có dạy con học không? Nếu mẹ Khả giận không dạy, con học dở, cô giáo không thưởng và bạn cũng không có quý con đâu. Dì kêu mẹ Khả đi con đi với nhà Và ba con nữa.

- Con đi với dì trước, rồi mẹ Khả và ba Quốc mới đi sau. Được không con? Thi Đình nhìn Khả Khả lau nước mắt, con bé lắc đầu:

- Con thương mẹ Khả và mẹ Khả cũng thương con lắm. Mẹ Khả không thương ba bằng con đâu. Hay là dì ở lại đây với con đi. Mẹ Khả tốt lắm không rầy đâu. Ngoại vú cũng thương dì nữa.

- Sao con biết bà vú thương dì?

- Vú thương dì, Tại vì con thương dì.

- Ồ, mà vú đâu dì không thấy vậy Thi Đình. Thi Đình chỉ hướng phòng vú thỏ thẻ kể:

- Vú vừa giải phẫu còn yếu lắm. Mẹ Khả nuôi không cho vú ra khỏi phòng. Mà dì biết không? Nhờ mẹ Khả săn sóc và đưa con đi bệnh viện. Nếu không con chết theo mẹ trên bàn thờ rồi đó.

- Con bệnh gì phải đi bệnh viện? -Mai Đình trở mặt hỏi. Thi Đình nhìn Khả Khả hỏi:

-

- Con bệnh gì hở mẹ?

- Xuất huyết con quên rồi sao? Vỗ vào đầu nhẹ nhẹ, con bé ôm cánh tay Mai Đình lắc ngược mặt đáp:

-

- Dạ con nhớ rồi. Dì biết không, con nằm lâu lắm đó. Ba đi Đà Lạt công tác, chỉ có một mình mẹ Khả thức canh con. Bác sĩ thấy mẹ Khả tội nghiệp nên ẹ vào phòng lạnh nuôi con đó. Nếu không con chết rồi, còn đâu để dì cưng. Khả Khả thở dài bảo:

-

- Con vào thăm ngoại vú, chút mẹ đưa dì vào thăm bà nhá. Thi Đình hôn Khả trước khi rời phòng, con bé dặn:

-

- Mẹ à, nhớ đốt nhang ẹ con nhá, để dưới ấy mẹ bị lạnh đó. Mai đi chợ mẹ thay hoa nhạ Ba nói mẹ thích hoa hồng lắm, con không để mẹ buồn đâu. Quốc trông theo bước chân sáo của con, anh thở dài. Mai Đình được Thái An ôm vào lòng, anh đưa chiếc khăn nhỏ lên lau mặt vợ và bảo:

-

- Nín đi em ! Rồi tất cả sẽ qua thôi. Kiến Quốc nhìn Mai Đình bật khóc, anh cảm động nên dịu giọng bảo:

-

- Không phải anh ích kỷ, không cho con biết về em. Thi Đình ngậm ngội, đã hụt hẫng khi mất em. Con bé được Khả Khả thật lòng thương yêu, nên tuổi thơ của nó có chút bù đắp. Sự hồn nhiên vừa trở lại với Thi Đình từ lúc Khả Khả xuất hiện. Nếu em đưa con đi, sự cô độc sẽ chiếm phần đời Thi Đình một lần nữa. Tội cho con biết bao. Em nghĩ lại đi, sự mất mát của Thi Đình Tại vì ai? Và con có tội gì phải sang bên này, ở bên kia Mai Đình vẫn khóc, giọng tức tưởi, như hối hận, như tủi thân, bất lực. Thái An, ôm vợ vào lòng vỗ nhẹ vào vai:

-

- Nín đi em ! Mai Đình mình sẽ về thăm con thường xuyên mà. Quốc thở dài bảo:

-

- Trong mắt Thi Đình em là người dễ thương. Bao giờ em muốn đến thăm cứ đến, anh không cản. Đến khi Thi Đình trưởng thành, có đủ lý trí để nhận xét lòng mình và tình đời, anh sẽ kể về em. Chừng ấy, con nó muốn ở với ai là tùy nó. Anh không ép. Giờ con nó còn quá bé, chúng ta không nên khuấy động tâm hồn trong trắng của con. Vả lại, Khả Khả cũng có học qua trường lớp, anh tin rằng con sẽ có những kiến thức tốt sau này. Thái An dịu giọng đáp:

- Anh đã nói vậy, chúng tôi biết làm sao hơn. Vả lại, giữ cho chúng tôi những gì không nên nói, để ý tưởng về mẹ trong tâm hồn Thi Đình thật lý tưởng, cao đẹp là vợ chồng tôi đã cảm kích anh chị rồi. Mai Đình hít mũi lấy giọng:

-

- Tôi sợ người mẹ kế của Thi Đình không tốt với con tôi khi xét lại dĩ vãng không hay ngày đó của mẹ nó. Thi Đình sẽ khổ, tôi không an tâm. Giờ biết được Khả Khả thương con gái tôi hơn Mai Đình ngày đó. Tôi thật lòng cảm kích và tin tưởng tương lai Thi Đình sẽ tốt đẹp. Tôi cảm ơn Khả Khả và xin lỗi anh chuyện không vui ngày xưa em để lại cho anh. Khả Khả cười xóa đi không khí trầm mặc. Cô vui vẻ bảo:

-

- Em cảm ơn anh chị mới đúng. Nhờ những chuyện không vui đó xảy ra, em mới có cơ hội để có đứa con gái xinh đẹp ngoan ngoãn. Nếu không....
- Làm gì em có ông chồng tốt như anh, phải không? Kiến Quốc hôn nhẹ vào má Khả Khả, cô không thể né tránh sự nồng nàn ấy trước mặt Mai Đình. Khả đỏ mặt, liếc Quốc.
- Anh cảm ơn tấm ảnh lòng bao dung của em đối với cha con anh, không được sao? Mình là vợ chồng mà, hôn nhau không là chuyện thường hay sao? Em có vẻ trách cứ anh? Khả Khả đẩy anh xa mình, vờ vẻ xấu hổ. Cô khẽ bảo:
- Chuyện vợ chồng mà, hôn có gì lạ, nhưng trước mặt chị Mai Đình, em thấy nó kỳ kỳ làm sao vậy?
- Có gì kỳ? Tại em nghĩ chứ Mai Đình và Thái An là dân tây mà, chuyện một nụ hôn thuần túy và hợp lý đâu có gì lạ chứ. Khả Khả ngọt ngào đáp:
-
- Anh thì lúc nào chẳng có lý do biện hộ cho sự “bê bối” của mình. Giờ anh ngồi tiếp anh Thái An đi, em đưa chị Mai Đình vào thăm vú. Bà mà biết chị còn nhớ đến mình, vú mừng lắm đó. Lúc nào vú cũng nhắc và nhớ đến chị đấy. Mình đi nhà Mai Đình rất vui khi Khả Khả lúc nào cũng vui vẻ, ngọt ngào với mình. Về tôn trọng người đến trước ở Khả Khả cho Mai Đình hài lòng. Cô theo Khả Khả vào thăm vú với nụ cười nhẹ nhàng trên môi.

31. Chương 31

Chương kết

Theo lời mời của Thái An. Kiến Quốc đưa Khả Khả và Thi Đình đến nhà hàng Kinh Đô dự tiệc, trước khi Mai Đình già từ về phương trời xa lạ đó. Khả Khả khổ sở khi phải sánh đôi với Quốc đi ra phố. Quốc nhìn nét cô nhảm nhí, anh cười, nghiêng mặt kề tai nói nhỏ:

- Lỡ leo lưng cộp rồi, nhảy xuống cộp cần, mà ôm chặt mặc cho nó chạy đi cũng chết. Vậy thì phóng theo lao theo lao, biết làm sao chứ? Vui lên đi. Thấy mặt “hết tiền ” của em, anh ăn không vô, mà uống bia cũng mắc nghẹn nữa đó, Khả Khả à. Khả Khả kéo nhẹ tay anh và cười. Mai Đình vui vẻ khi Khả Khả luôn giải thích mọi điều Thi Đình hỏi. Cô thấy vấn đề để con gái mình ở lại bên Khả Khả là điều hợp lý, bởi vì con bé với gương mặt tươi tắn, nụ cười luôn nở trên môi, chứng tỏ nó đang hạnh phúc trong sự bảo bọc của Khả Khả và Kiến Quốc. Thái An và Mai Đình cùng giơ tay lên, nụ cười thân thiện nở khi mắt họ hướng về bàn bên kia. Thái An đứng dậy đi về phía đó, Khả Khả trông theo bất chợt mặt cô khác đi. Quốc ngạc nhiên hơn khi Thái An đưa ba người khách đến bàn mình. Ngã đầu chào theo phép lịch sự của Quốc và sự ngượng ngập của Khả Khả, dù Lam Hằng tự nhiên kéo ghế ngồi bên cô Thái An vui vẻ giới thiệu với Quốc và Khả Khả:
-
- Đây là Tony Long, anh làm chung với tôi bên ấy đó Quốc. Còn đây là ai? Để Long giới thiệu cho tiện. Duy Long sau phút ngỡ ngàng, anh cười đưa tay về Lam Hằng:
- Đây là Lam Hằng, cháu gái tôi. Còn đây là hôn phu của nó. Còn anh An quen sao với Khả Khả vậy?
- Ủa, anh cũng biết Khả Khả sao? Khả Khả ngược mặt lên nhìn Thái An đáp với vẻ không mất tự nhiên:
-
- Thái An, Tony Long là bạn của anh cưới cô Út tôi. Đúng theo vai vế trong gia đình, tôi phải gọi bằng dượng. Nhưng nếu gọi theo Lam Hằng bạn tôi đây, thì Khả Khả thuộc hàng cháu kêu bằng chú đấy. Thái An cười nhìn Mai Đình:
-

- Em xem quả đất quả tròn. Rốt cuộc rồi mình cũng là người quen cả. Mai Đình gật đầu cười. Duy Long hỏi Thái An:

-

- Còn anh sao lại quen với Khả Khả hay vậy? Thái An chưa kịp đáp thì Thi Đình đã lay tay Khả Khả vò vĩnh đưa mắt nhìn trái nho lớn chín đỏ:

- Mẹ à, con không thích ăn súp nữa đâu. Mẹ cho con ăn trái nho chín ấy đi. Duy Long ngó người nhìn, không riêng vì anh mà Lam Hằng và cả Lê Hoàng cũng trở mắt nhìn Khả Khả lẫn Thi Đình. Trong khi, mặt Khả Khả đỏ ửng lên, nhưng giọng nói Khả Khả vẫn tự nhiên, khi cô vỗ nhẹ vai Thi Đình:

-

- Được rồi con ngoan, hãy ăn hết súp còn lại trong chén. Mẹ sẽ cho con cả chùm nho ấy nhé. Thi Đình ngoan nào.

- Con ngán quá hà.

- Ráng đi mẹ cưng. Con ăn bỏ thừa như vậy tội lắm. Nào Thi Đình, con đâu muốn mẹ giận phải không? Kiến Quốc ngọt ngào:

-

- Thi Đình, con ngoan ba cũng như mẹ sẽ cưng con nữa đó.

- Nhưng mẹ phải hứa, tối nay mẹ ngủ với con luôn à. Không được bỏ con sang phòng ba ngủ nữa. Nếu mẹ hứa con mới chịu. Con bé vô tình khiến cho Khả Khả đỏ mặt, Quốc lắc đầu cười trước những khuôn mặt ngẩn ngơ ấy. Anh nắm tay Khả bóp nhẹ, cô cười ngọt ngào bảo với Thi Đình:

-

- Ủ, mẹ hứa. Giờ con ăn chưa nào. Lam Hằng trở mắt môi mấp máy “mẹ ư”. Âm thanh ấy Khả Khả nghe ngay từ đầu, Hằng nhéo lên đùi cô cũng từ lúc ấy. Khả Khả không còn lời gì để giải thích, chỉ biết vở kịch chưa kết thúc, thì vai diễn phải tiếp tục vậy thôi. Lê Hoàng nhìn Thi Đình nũng nịu với Khả Khả trong im lặng. Bởi vì anh thừa hiểu Khả Khả không bao giờ thuộc về anh, giờ bên anh là Lam Hằng, nếu Hoàng thức tỉnh phải biết cái gì nên giữ và mất nên dừng lại khuôn mặt nào, như vậy mới hiểu hạnh phúc là gì. Mai Đình lên tiếng, phá đi sự ngọt ngào ấy:

-

- Khả Khả, cảm ơn em đã chăm sóc và dạy dỗ Thi Đình. Thật mà nói, nếu ở bên chị từ nhỏ, chưa chắc Thi Đình được học giỏi và ngoan như đã được sự giáo dục của em bao năm nay. Về bên ấy chị rất an tâm về Thi Đình khi con bé ở bên em. Kiến Quốc tiếp lời Mai Đình:

-

- Không phải chỉ có em cảm kích mà anh thật xúc động khi Khả vui lòng cho cha con anh hưởng tháng ngày vui vẻ hạnh phúc. Khả Khả đối với anh là tất cả, không phải anh tôn vinh vợ mình quá đáng. Em thấy không? Mai Đình cười gật nhẹ:

-

- Em tham quan tất cả trong ngôi nhà mình. Khả Khả quả là người vợ tốt của anh. Em xin nâng ly rượu này chúc mừng anh được hạnh phúc trọn vẹn. Mời các bạn. Chúng ta chúc mừng Khả Khả đi nào. Lê Hoàng, Duy Long lẫn Lam Hằng đã cố gắng hết mình để hòa nhập với niềm vui trong bàn. Quốc nhìn Thái An cười:

- Tôi cũng chúc ới tình hai người không bao giờ phai như tình của tôi và Khả Khả vậy. Mời. Khả Khả thật tự nhiên khi Quốc hôn cô trước mặt mọi người theo lời ra tiếng vào của Thái An. Tất cả đã qua, vai cô đóng rất đạt, Kiến Quốc không ngờ Khả Khả thông minh, khôn ngoan đã chuyển cuộc diện từ thù trở thành bạn. Khi về đến nhà Quốc đã say, Khả Khả đưa anh về phòng với ánh mắt sắc bén, trách cứ. Quốc kéo tay Khả Khả khi cô quay nhanh về phòng Thi Đình:

-
- Khả Khả, em giận anh? Thi Đình níu tay cô hỏi:

-
- Mẹ, bộ ba say lắm hả? Mẹ Oi, mình về phòng đi. Khả Khả lắc đầu ngọt ngào đáp:

-
- Ba đâu có say Con về phòng trước đi, mẹ nói chuyện với ba chút đã.

- Con đợi mẹ hà. Không có mẹ, con sợ lắm.

- Cũng được. Cô quay lại bảo Kiến Quốc.

- Anh nằm nghỉ đi, những gì đáng làm, đều được kết quả tốt rồi. Em nghĩ anh đâu còn gì để lo nữa. Ngủ đi. Mai em có nhiều chuyện để nói với anh. Kiến Quốc choàng tay qua tay Khả Khả, dù cô tránh né cũng không làm sao được. Quốc kéo cô vào ngực mình, anh thì thầm:

-
- Anh thương em thật lòng. Khả Khả, anh thương em, nể em hơn tất cả. Đừng phụ tình anh. Không có em đến, nhà này buồn lắm lắm, em biết không? Anh yêu em biết bao. Đừng giận anh nha.

- Biết rồi, ngủ đi. Em còn dỗ Thi Đình ngủ nữa. Khuya rồi.

- Nhưng em hứa rồi, đừng bỏ anh nha.

- Ừ mà, ngủ đi, lải nhải hoài. Bộ đó là cái bệnh của anh sao? Quốc cười cười, Khả Khả dìu anh nằm xuống giường. Quốc hôn cô thật nồng trên má. Khả Khả đẩy anh thật mạnh, mắt cô câu lại, giọng cứng cỏi hơn:

- Đủ rồi. Ngủ đi, mai đóng tiếp, hôn tiếp, không mất phần đâu mà sợ, mà vội vàng hưởng thụ. Cô kéo Thi Đình rời khỏi phòng với nét mặt căng thẳng, Quốc thở dài trông theo bước cô đi. Nhưng cơn say ập đến, Quốc buông tay mặc cho giấc ngủ chiếm lấy mình. Trong khi Khả Khả nằm bên cạnh Thi Đình với dòng nước mắt lặng lẽ trôi. Ánh mắt của Duy Long xoáy động trái tim cô, dù cô từng dặn lòng, Long và Út Thắm hạnh phúc se tròn, Lê Hoàng chính thức đính hôn. Thế mà họ vẫn muốn cô thuộc về mình mãi mãi. Vậy họ có ích kỷ không? Còn cô, màn kịch vừa hạ, cô độc vẫn chiếm lấy cô như ngày nào. Trong cô không có gì thay đổi. Khả Khả cho xe đưa mình về nhà trong tâm trạng bất ổn, khi xe lướt ngang ngã ba, cô bị bọn đua xe cán ngã. Khả Khả chẳng biết gì khi tiếng còi hú lên khủng khiếp...

Lam Hằng hốt hoảng khi nhận được điện thoại của bệnh viện gọi đến. Cô bay vào phòng cấp cứu tìm Khả Khả, mới hay chân Khả Khả bị gãy và hiện được nằm phòng hồi sức theo dõi chờ tình trạng sức khỏe ổn mới cho ra viện. Hằng gọi điện thoại báo cho Kiến Quốc hay, Quốc không vào công ty, anh đến bệnh viện gặp Hằng với gương mặt lo lắng:

-
- Hằng à, Khả Khả bị bao giờ vậy?

- Có lẽ từ nhà anh về. Nhưng đến sáng nay em mới được điện của bệnh viện báo tin.

- Em có vào gặp Khả Khả không? Tình trạng thế nào. Anh lo quá.

- Lo lo, lo sao để nó về nhà khuya như vậy. Anh thừa biết bọn đua xe hay chọn thời gian nửa đêm mà.

- Anh say mèm có biết gì mà em trách.

- Vậy vợ chồng làm gì? Nhưng anh và Khả Khả kết hôn bao giờ mà không ai biết hay gì cả vậy? Đừng một cái ! Nếu tôi không giữ được sự bình tĩnh, tối hôm qua không biết ra sao nữa. Kiến Quốc nhìn vào phòng hồi sức lo lắng, anh đáp:

- Chuyện dài dòng lắm, từ từ anh sẽ kể cho em nghe. Có anh với Khả Khả chưa có gì.... cả. Dù anh thương Khả Khả lắm. Còn cô ấy thì lạnh như băng vậy. Anh không biết cô ấy nghĩ gì nữa.

- Mới anh anh, em em hồi hôm. Giờ cô ấy là sao? Kiến Quốc nhăn mặt.

- Từ từ em cũng biết mà. Giờ lo cho Khả Khả đã, cô hãy ở đây xem Khả Khả có cần gì không nhạ Anh vào công ty, chừng nửa giờ anh trở lại ngay thay cho em. Quốc đưa cho Lam Hằng số tiền, cô lắc đầu:

-

- Em có nè, anh cất đi. Quốc lắc đầu giọng thật âm:

-

- Khả Khả là người anh yêu thương nhất, chỉ cần Khả Khả khỏe, vui là bao nhiêu anh cũng không ngại. Có thể đổi tất cả để có Khả Khả trong đời mình, anh không hề tiếc. Em thương Khả Khả, xin hiểu cho anh. Cất đi, mọi chi phí về Khả Khả để anh lo cho, em nghe không? Lam Hằng khẽ gật đầu, bởi ánh mắt của Quốc rất thật. Hằng mong rằng Khả Khả sẽ tìm được hạnh phúc trọn vẹn bên Quốc. Vì theo Lam Hằng biết, Khả Khả đau khổ không ít về sự phản bội của chú Long. Cuộc đời của Khả Khả bất hạnh đầy ắp, chưa có một niềm vui nào bù đắp cho Khả Khả. Biết Quốc yêu Khả Khả thật lòng, còn bạn của Hằng thì sao nào ai biết. Hy vọng Quốc sẽ tìm được hạnh phúc bên Khả Khả và ngược lại. Khả Khả được bác sĩ cho ra phòng. Quốc là người chạy đến bên cô trước tiên. Anh lằng xằng như chuyện gì gấp lắm vậy. Các y tá ở khoa nhìn anh cười bảo với Khả Khả:

- rằng cô thật có phước khi được ông chồng biết lo lắng như vậy. Khả Khả chỉ biết cười đáp lại lời khen tặng ấy. Khi mọi người rời khỏi phòng. Quốc hỏi:

-

- Em đau lắm hả? Trời ơi ! Ngồi ngoài hành lang hai ngày, anh nóng lòng biết bao ! Nhưng xin vào bác sĩ không chọ Anh lo không biết tình trạng sức khỏe của em có sao không nữa. Giờ thì khỏe rồi, em thật sự làm anh hủ hồn. May là không đến nỗi nào. Khả Khả quay mặt vào trong, không đáp cũng không nhìn, Quốc ngồi bên cạnh, chống tay qua người Khả Khả, thấp giọng hỏi:

-

- Khả Khả ! Em giận anh phải không? Nước mắt lặng lẽ rơi xuống vành tai, cô quay đi không nhìn đôi mắt chăm chú của Quốc. Anh thở dài:

- Anh biết em giận anh nên về trong đêm ấy, mới xảy ra tai nạn. Em giận gì thì cứ trách cứ anh đi, lời gì cũng được mà. Chỉ cần em nhẹ lòng là anh chấp nhận mà. Nói đi em. Đưa tay lên lau mắt. Khả Khả lạnh nhạt bảo:

-

- Ông về cho tôi nhờ được không? Tôi muốn được yên tĩnh. Tất cả đã qua rồi, màn kịch đã đến hồi kết thúc, ông còn muốn gì nữa ở tôi? Quốc đưa tay lên vuốt má Khả Khả, anh dịu dàng bảo:

-

- Anh thật sự yêu em. Đây là lời nói chân thành phát tự đáy lòng. Đây không phải là màn kịch, em biết không? Em giận anh, cho rằng anh hôn em là sự lợi dụng ngoài kịch bản. Thật sự lòng anh cảm kích, xúc động xui anh hôn em. Với anh, nụ hôn đó đầy ý nghĩa, chứ không phải sự giả dối, lạm dụng tình thương. Nếu cần chặn gối, anh có thể dùng tiền để đáp ứng ỉnh mà.

- Ông tính trả cho tôi bao nhiêu với vai diễn thành đạt ấy của tôi chứ? Ông nói đi, ông sòng phẳng lắm mà. Hay sợ tốn kém?

- Khả Khả à !

- Đừng kêu tên tôi nữa. Tôi không muốn gì ngoài số tiền ông trao và chúng ta dứt khoát từ phút này. Ông biết chứ? Quốc nhăn mặt, anh kéo mà Khả Khả lại không cho đổi mặt:

-

- Có cần đuổi anh một cách tàn nhẫn như vậy không? Em biết đối với anh, em quý biết chừng nào không? Tự nhiên dứt khoát với anh. Em tưởng cha con anh bình thần khi xa em sao? Thà đi ra mình không, chứ anh không thể mất em đâu.

- Nhưng tôi không có thích ông? Nghe chưa? Đâu phải tôi đóng kịch cho ông giữ được Thi Đình là tôi phải nhập vai suốt đời. Kiến Quốc cau mày:

-

- Em thật sự không yêu anh? Em không dối lòng chứ Khả Khả?

- Yêu, ai đuổi ông về chỉ Vậy cũng hỏi cho được.

- Hừ ! Em tưởng anh là thằng khờ mười tám tuổi hả?

- Ông bao nhiêu tuổi, mắc mớ gì đến tôi. Yêu cầu ông rời nơi đây cho con Khả nó nhờ được không? Quốc cũng không vừa. Anh bước đến đóng ập cửa phòng. Trở lại ngồi bên cô, mặt kẻ sất Khả Khả gằm gừ:

-

- Em nghe nè. Anh ngủ bên em, ở suốt cạnh em. Bởi vì anh thương em như vợ và ngược lại, em cũng hết lòng yêu thương anh không ai có quyền bắt anh xa em được. Kiến Quốc này thà thân bại danh liệt chứ không bao giờ xa người vợ này. Em nghe rõ chưa?

- Ai là vợ Ông? Nói không ngượng miệng. Nếu tôi là vợ, tôi cũng bỏ ông như Mai Đình vậy. Đừng mơ!

Quốc trừng mắt, môi cắn lại nhìn Khả Khả trân trối. Anh lặng lẽ rời giường với gương mặt căng ra. Quốc lặng người bên cửa sổ thật lâu, anh bước lại chiếc giường. Sắp hết mọi thứ vào chiếc tủ nhỏ cạnh giường Khả Khả trong lặng lẽ. Khả Khả hơi áy náy khi vô tình lời mình chạm tự ái của Quốc, nhưng cơn giận trong lòng còn đầy, cô không làm lạnh được mặt cho Quốc mang khuôn mặt lầm lì ấy. Tiếng gõ cửa, Quốc bước ra với vẻ miễn cưỡng. Không ngờ Thi Đình và bà vú bước vào. Con bé ủa về Khả Khả cười bảo:

-

- Mẹ, mẹ khỏe không? Nghe ba kể con lo biết bao nhiêu? Khả Khả vượt đầu Thi Đình, mắt chào vú. Bà bảo:

-

- Vú nấu súp cho con nè. Ráng ăn au khỏe. Con làm vú và thằng Quốc không sao ngủ được. Cứ sợ bậy bạ không hà. Sáng nay nghe điện, giọng thằng Quốc vui vẻ, bằng ai cho vú vàng đó con à. Giờ tai nạn khỏi, vú mừng lắm. Vài hôm con về nhà để vú săn sóc cho Thi Đình hôn má Khả Khả, lú lo kể chuyện về ba nó, về dì Mai Đình lên máy bay, mua cho nó quà nhiều lắm. Má Mai Đình gửi lời thăm mẹ Khả Khả..v.v.... Quốc nhìn họ vui vẻ, nhưng nụ cười không hề có trên môi anh. Giọng thản nhiên anh lên tiếng:

- Vú và Thi Đình ở lại với vợ con nhà Con về công ty có chuyện khi nào rảnh con đến. À ! Thi Đình, ba có mua đủ loại trái cây và bánh ẹ, con nhớ đem ra mời, nếu mẹ không ăn, bệnh sẽ nhiều đó con biết không? Thi Đình ngoan ngoãn “ạ”, Quốc bước ra ngoài sau khi ngọt ngào thưa với Vú:

- Con đến công ty, trưa con không về nhà, Vú đừng chờ cơm nha.

- Vậy con ăn ở đâu? Máy ngày nay, con lo đủ chuyện, nhìn vào kính xem:

- Con già đi mấy tuổi rồi đó, con thấy hôn. Quốc gượng cười:

-

- Vú làm như con nhỏ vậy. Con định trưa nay ăn cái gì đó, rồi con đến đây nghỉ với Khả Khả. Mới ra ngoài Khả Khả còn yếu lắm chứ con đâu bỏ ăn mà vú sợ con ốm. Bà Vú thật thà bảo:

-

- Bây giờ nhà mình ấm cúng rồi. Vú mừng lắm, con có được Khả Khả, vú có nằm xuống cũng yên tâm. Vợ chồng biết yêu thương nhau dù dặt con cái nên người là mừng rồi. Còn giàu nghèo không thành vấn đề. Có Khả Khả rồi, con không nên để cô Tuyết tới nhà tìm nữa.

- Dạ, con biết rồi. Thưa vú con đi. Vượt đầu Thi Đình, Quốc ngọt ngào bảo:

-

- Con sẵn sóc mẹ thay ba nhá. Thi Đình ngoan ba cưng nhiều. Quốc không nhìn Khả Khả, anh bước ra cửa và khuất trong tầm nhìn của Khả Khả. Cô biết Quốc giận mình lắm. Thật ra lòng cô cũng nghĩ đến anh, nhưng nhớ về chuyện ngày xưa ấy. Khả thở dài. Khả Khả muốn về nhà mình nghỉ ngơi, có Lam Hằng sẵn sóc cho tiện nhưng Thi Đình không chịu, bà Vú một mực muốn sẵn sóc Khả Khả, để bù lại tháng ngày cô đã cực nhọc vì họ. Hồng Hạnh nhìn Khả Khả cười:

-

- Ê ! Tự nhiên có đứa con gái hết ý luôn. Nghe nó kêu “mẹ Oi, mẹ à ” tao muốn rồn tóc gáy chứ? Vậy mà Thi Đình xưng “mẹ ” ngọt như đường phèn, nghe phát thèm, tưởng chừng nó sinh em bé từ thuở mười lăm không bằng. Lam Hằng phụ họa:

-

- Mười bốn tuổi biết yêu, mười lăm có con. Đúng như trong Kinh nói:

- “Lấy chồng từ thuở mười ba Đến năm mười tám thiếp đà năm con Ra đường tưởng thiếp còn son Nào ngờ thiếp đã năm con với chàng !”

- Ê ! Lam Hằng, nếu như trong Kinh là trẻ mất của Khả Khả hai năm rồi đấy nhỏ ạ. Uống thật ! Nếu không chắc có năm đứa à. Khả Khả cười cú vào đầu Hồng Hạnh:

- Bộ ăn môn ngựa sao nói dữ vậy? Nói nhiều quá coi chừng ông Việt Kiều ấy chê đấy. Đồ nhiều sự !

Lam Hằng nắm vành tai của Khả Khả bảo:

- Thành thật khai báo đi. Tối sang bên ấy ngủ với ai? Nói.

- Thi Đình chứ ai hỏi lằng ồ.

- Sao con bé bảo, dỗ nó ngủ xong mi đi qua phòng ba nó? Khả Khả bắt ánh mắt “bậy bạ ” của bạn, cô cau mày bảo:

-

- Lúc trước ta dỗ Thi Đình ngủ là về nhà mình. Sáng con bé hỏi vú bảo tao đi làm. Chứ với Quốc tao chưa có gì. Thật sự mà. Chuyện tại sao tao làm mẹ bắt đắc dĩ ấy đó, tụi bây biết rồi, còn gì. Khả Khả, đâu có gì phải che giấu. Vả lại chưa cưới hỏi ai dám gần gũi chứ?

- Có không đó nghe. Đừng lấy vải thưa che mắt Thánh nhé, cô bạn nhỏ.

- Không tin thì thôi, ai sợ ai mà tra gạn?

- Hơ ! Hơ ! Một con cáo từng trải qua rừng mơ, lại có chuyện tha con nai vàng ngơ ngác sao? Mơ còn đấy, mà mèo bị treo mỏ, ai chịu? Lam Hằng cười, chỉ Hồng Hạnh hăm dọa:

-

- Coi chừng nhỏ Khả Khả phản pháo mi đó.

- Làm gì tao hỉ?

- Ở đó mà hỉ với hả. Khả Khả nó bảo:

- “Lấy bụng ta suy bụng người ” thì mi nói gì đây? Trong khi mi và hần, hí hí ! Hết sẩy luôn.

- Được thôi. Miễn bàn.

- Không dám đâu. Đồ Tân Trang thì có. Hạnh đập lên vai Hằng không nương tay Khả Khả vỗ tay cười thành tiếng. Lam Hằng ngừng lại khi khuôn cửa có người nào đó án ngữ. Mắt Khả sượng lại. Hạnh đơn đả gọi:

- Hơ ! Chú Út mới đến hả? Mời ngồi!

- Hằng gọt trái cây cho chú Long dùm đi. Hằng thở nhẹ, lặng lẽ nhìn Duy Long. Hạnh nắm tay bảo:

- “Chúng ta về nhé ” Lam Hằng ngọt giọng bảo:

- Khả Khả, chiều mi về nhà, ta sẽ đến đón nhé.
- Ủ. Về đi làm kéo trễ. Hạnh nheo mắt trước khi rời khỏi nơi đó, nhưng không khí cho hai người. Long nhìn Khả thật lâu, anh mở lời:
- Em khỏe không Khả Khả. Nghe nói chiều nay em về nhà Quốc dường bệnh phải không? Anh thấy Quốc thật lòng lo lắng và thương em nữa.
- Dạ. Long lấy giọng như tạo ình một sức mạnh để đủ cam đảm trút hết nỗi lòng của mình:
- Anh biết, mình không phải với em. Trong lòng anh luôn dành cho hình ảnh của em, bởi tất cả đi qua để lại trong anh kỷ niệm đẹp, không thể nào quên được Khả Khả ạ.
- Anh nói hết ý mình chưa?
- Em muốn đuổi anh? Khả thở dài, thấp giọng bảo:
- Bây giờ, chúng ta sống trong hiện tại với bốn phận, cương vị hẳn hoi rồi. Mình cũng không còn ở tuổi mười tám để có những mơ mộng, tiếc nhớ thời niên thiếu ấy nữa. Anh không cần xóa đi sự ầy náy trong lòng mình bằng những lời tiếc nuối cho em. Mà dù, trong anh có sự yêu thương thật sự dành riêng Khả Khả, em cũng không cần biết và không thêm cái thứ tình muộn màng ấy đâu. Và em cũng cảm thù cái giọng tội nghiệp ấy, nhất là từ đôi môi anh. Anh hiểu chứ Duy Long? Long không ngờ Khả Khả cứng rắn như vậy. Anh lặng nhìn nét căng thẳng ở Khả Khả. Nhếch môi Khả Khả tiếp:
- Em biết, anh chỉ có hạnh phúc bên em thôi. Còn với cô Út mẫu người ấy, càng sống anh càng đau khổ hơn. Đó là cái giá mà anh phải trả bởi sự hiếu thảo một cách nhu nhược của anh và tính ích kỷ, bảo thủ của má anh cũng phải chấp nhận đáp số do UT dành cho bà. Với em, xa anh không hề đau khổ mà là mừng, vì em thù ghét hạng đàn ông không có quyết định chắc chắn cho bản thân mình. Luôn lệ thuộc vào đàn bà. Nuốt giọng Khả Khả đưa tay mời:
- Anh về đi, tôi không muốn tiếp anh nữa dù là một giây ngắn ngủi cũng vậy. Về mà gẫm nghĩ lại đời mình cho tận tường sâu sắc hơn. Long chưa muốn về, anh muốn nói điều gì đó cho thỏa ý mình. Nhưng Thi Đình ùa vào với Kiến Quốc và cả bà vú. Anh đành đứng dậy nghiêm chỉnh bảo khi nắm tay Quốc:
- Ngày mai tôi về bên ấy. Thay mặt cô của Khả Khả tôi gửi đứa cháu này cho Quốc. Chúc hai người hạnh phúc.
- Cảm ơn “dượng Út ” tôi tin rằng Khả Khả sẽ đem lại hạnh phúc trọn vẹn lại cho gia đình và cho cả cuộc đời của Kiến Quốc nữa. Vỗ vai Quốc, Long bảo:
- Cậu là người đàn ông hạnh phúc nhất đấy.
- Cảm ơn ! Tôi sẽ giữ mãi vinh hạnh ấy đến cuối cuộc đời.
- Được vậy thì tốt. Tôi đi nhé. -Long nhìn Khả Khả và buông tay Quốc quay ra cửa. Quốc cười tiễn Long, anh quay vào bảo Thi Đình:
- Con gom đồ vào giỏ và mang ra xe phụ vú nhạ Ba ắm mẹ ra trước nhá.
- O không. Em đi được mà. Anh không cần phải thế đâu. Quốc trừng mắt gần giọng:
- Em muốn nằm viện nữa hay sao. Chồng giúp vợ trong cơn bệnh hoạn ai dám cười chứ. Vợ mình, mình ắm, bộ tha vợ ai sao sợ. Nhưng Khả nhất định giữ ý mình:
- Em bảo là không sao rồi mà.
- Em mà cãi là ăn đòn đó. Có ngồi im hay không thì nói? Và Vú xen vào:
- Khả Khả à, con để chồng đưa ra xe, ai cười vú chịu chọ Khả nhả mặt nhìn Quốc. Anh cười:
- Anh nhớ khuôn mặt em đẹp lắm mà, đâu có giống bây giờ. Quốc đưa tay lòn qua gáy và gối chân, đưa Khả ra xe. Anh bảo nhỏ bên tai cô:
- Tôi không muốn vú và Thi Đình đau khổ nên làm vậy. Chứ tôi không hề có ý lợi dụng cô gì đâu. Xin lỗi, nếu sự va chạm gần gũi ấy làm cô buồn nhé. Quốc rất vui khi cùng vú đưa Khả về nhà. Nhưng khi vú

khuất sau cánh cửa, Thi Đình về phòng, anh sang ghé dài nằm lặng lẽ với điều thuốc trên tay, Khả lặng nhìn anh, không ai nói với ai câu gì. Đêm cứ thế dần qua Hai đêm sau, Quốc về rất khuya. Khả nghĩ anh uống rượu say, nhưng không Quốc rất tỉnh. Anh lặng lẽ vào phòng và ngủ tại chiếc ghế dài đó. Khả dạy Thi Đình xong, cô dừng lại phòng và không vào nữa. Khả đi khắp khiêng bằng chiếc nạn gỗ, cô lần theo hành lang ra cạnh nhà, ngồi nhìn khóm hoa dưới trời đêm lặng lẽ rơi. Đêm nào Quốc về cũng có một cô theo cùng, xe để ở nhà, họ đưa Quốc về, nụ hôn trao nhau thật nồng và kéo dài, trước khi Quốc vào nhà. Đêm nay, khi dạy Thi Đình làm bài. Khả tựa cửa sổ nhìn ra cổng, hình ảnh đó lần nữa ập vào mắt cô Khả nghe lòng nhói đau, muốn quay đi để đừng thấy nữa, nhưng đôi chân như muốn quỳ nơi đó. Vậy mà Quốc thản nhiên vào phòng Thi Đình với khuôn mặt vui vẻ, đôi môi rộng mở như trải qua phút giây sung sướng vậy. Điều này, cho Khả thêm sắt se tim mình. không muốn lưu lại đây phút giây nào. Ôn lại đời mình cô lặng lẽ ngược mặt cho lệ rơi. Tiếng mưa rã rít rơi nhẹ nhẹ trong gió áp vào má của Khả, cô thích cảm giác ấy, nên ngồi nhìn mưa tí tách bên hiên. Quốc giật mình bởi gió từ cửa sổ ập vào phòng. Anh ngồi dậy định đóng cửa sổ lại. Ánh đèn ngủ màu hồng nhạt soi đủ cho anh thấy chiếc giường trống vắng, drap nệm trắng tấp, chứng tỏ Khả chưa hề về phòng. Anh chạy sang phòng Thi Đình bởi đồng hồ dạ quang trên tay anh chỉ con số ba lạnh lùng đi qua Thi Đình yên giấc, xung quanh lạnh như tờ !!!

- Vậy Khả đi đâu? Quốc run người, anh chạy xuống bếp, lại phòng vú, bật đèn hành lang và bốn góc nhà. Quốc vội tắt đèn khi thấy bóng Khả ngồi tựa vào tường bên hiên nhà nhìn mưa. bên cạnh chiếc nạn gỗ nằm chờ vợ đó. Quốc chậm bước lại gần và nhỏ nhẹ hỏi:

- Sao em không ngủ mà ngồi đây? Mưa bệnh đó. Để anh dìu em vào phòng nhạ Khả lắc đầu, giọng đáp thật êm:

- Anh ngủ đi, bao giờ em muốn tụt vào mà. Thật lâu, Quốc hỏi khi thấy nước mắt in trên má Khả:

- Em giận hay buồn vì anh?

- Không, em muốn về nhà của mình. Mai em về, anh không cần phải nhọc công đưa.

- Em không thích ở đây sao?

- Có lẽ nó không thích hợp với em. Thiết nghĩ có nhiều người thích hợp hơn, anh biết mà, cần gì Khả Khả nữa.

- Em giận anh?

- Không. Anh đâu có gì để giận. Tựa em muốn về nơi của chính mình thôi. Vỡ kịch kéo màn rồi. Khán giả đã kéo nhau về, em ở lại làm gì nữa. Vả lại, em chán vai trò diễn viên đóng thế này lắm rồi. Em muốn, em là em thôi. Anh không phản đối chứ?

- Anh có quyền phản đối sao? Anh nghĩ Kiến Quốc chỉ có quyền im lặng nghe theo quyết định của đàn bà thôi.

- Vậy thì tốt, mai em sẽ là em thật sự.

- Còn Thi Đình thì sao?

- Nó là của anh, mãi mãi không có gì thay đổi. Thỉnh thoảng có cơ hội em sẽ đến hay rảnh anh đưa con bé đến với em. Thật lâu Quốc lên tiếng:

- Em thật sự không yêu anh sao?

- Nhiều người yêu anh quá. Với anh như thế chưa đủ sao thì đúng hơn. Em không phải là người con g'ái tốt, nên em không thể gắn bó với ai, kể cả anh? Cho nên....

- Em từ chối anh, dù lòng em se thắt khi anh hôn người ta ngoài cổng mỗi đêm đúng không?

- Tình cờ hình ảnh đó vào mắt, chứ em không chủ ý chờ anh để nhìn sự âu yếm riêng tư của anh. Quốc gần hỏi:

- Em chưa trả lời câu hỏi của anh.

- Câu gì?

- Em có yêu anh không? Nhìn anh hôn người ta em có nghe tim mình nhói đau không? Em nói đi. Khả nhép môi mắt xoe tròn hướng về Quốc.

- Anh lâu quyền gì bắt buộc em?

- Hừ ! Em không đủ cam đảm để tỏ tình cảm sâu đậm dành cho anh. Tại sao em có can đảm khích bác cho anh xa em, cho anh đau khổ? Bộ em nói anh sung sướng khi hôn họ hay sao? Khả im lặng. Quốc ôm lấy vai cô kéo vào lòng mắt trừng to, giọng gầm gừ:

- Em tưởng anh không biết gì về em sao? Anh đâu có khùng, có đui đến nỗi không biết em xúc động khi được anh hôn?

- Anh đừng nói bậy nữa được không. Khả gương ngồi dậy, nhưng vòng tay Kiến Quốc ôm cô vào lòng. Anh áp đầu cô vào ngực mình giọng thật êm:

- Tất cả về em anh đều biết. Lê Hoàng....

- Anh biết gì....? -Khả xô mạnh Quốc và gần giọng, chặn lời.

- Em làm gì vậy Khả Khả? Anh bao giờ cũng yêu em mà. Cô giọng hỏi, hai tay nắm lấy áo của Quốc:

- Anh biết gì về cuộc đời em, anh nói đi Nói mau !

Ánh mắt vươn to, gương mặt tái đi và giọng nói run run ấy cho Quốc biết sự kích động trong cô không nhỏ. Anh vụt ôm Khả vào lòng vỗ về:

- Bình tĩnh lại đi, nghe anh nói nè. Khả như con mèo nhỏ, nằm trong lòng Quốc một cách ngoan ngoãn với dòng lệ tuôn nhanh. Quốc ngọt ngào bảo:

- Lê Hoàng với thành ý khi kể cho anh nghe chuyện ngày ấy của....

Khả vụt đẩy Quốc và băng trong mưa với những bước chân khập khiễng. Quốc chạy và ôm cô đưa vào phòng anh khóa cửa cẩn thận, lại bên cô Nhưng Khả đưa hai tay bịt kín vành tai kêu lên như vừa bị thương tích vậy:

- Anh đừng nói nữa ! Em không nghe.... không nghe. Quốc gạt đầu, ngả mình lên giường ôm cô vào lòng. Khả đẩy anh nhưng không làm sao thoát được. Quốc thì thầm:

- Anh đã có Thi Đình rồi, được em yêu thương bằng trái tim chân thật anh xúc động lắm. Khả Khả, anh thật không xứng đáng với em. Người mặc cảm là anh, là anh chứ đâu phải em. Khả Khả, anh yêu em, yêu nhiều hơn anh tưởng. Nhìn bóng em tựa cửa sổ hướng về cổng, anh thương biết bao. Thế mà em lạnh nhạt, xa lánh anh, cho cả hai chúng ta cùng đau khổ. Vuốt tóc cô, anh trầm giọng:

- Khả Khả, anh thật lòng thương em trước khi vở kịch bắt đầu. Khi được ở bên em với cương vị đó, anh vui lắm. Anh ước mơ giây phút ấy kéo dài, để anh đi đâu cũng có em và con theo cùng. Những tấm ảnh của chúng ta thật đẹp, thật hạnh phúc. Nhưng khi em bất bình, muốn dứt khoát cùng anh. Lúc đó anh đau lắm, nếu không ở bệnh viện, mà là ở nhà anh sẽ say và khóc thương cho số phận mình một lần nữa. Bàn tay Khả xoa má Quốc. Anh xúc động, áp năm ngón tay đó lên môi mình. Quốc hỏi:

- Khả Khả, đừng xa anh nha.

- Anh đâu thương em, tôn trọng em.

- Sao không thương? Nếu không tôn trọng anh để yên cho em ngủ ở đây à?

- Vậy chứ làm gì?

- Trời ơi ! Cô hai à, cô đẹp như vậy, nhìn cô ngủ như công chúa, có thằng đàn ông nào chịu đứng nhìn chứ. Mười sông sâu anh cũng lội, Vạn lý trường thành anh cũng trèo qua nữa. Đừng nói chi là khoảng cách nhỏ nhoi này. Khả liếc anh:

- Dầu óc đen tối đặng ai cũng hôn được. Em ghét anh đâu có oan ức mà phân bua.

- Em ghét vấn đề đó của anh từ bao giờ? Mắt Quốc cười hỏi.

- Hỏi chi vậy?
 - Để mà biết lúc nào anh được em thương, anh mừng vậy mà. Khả cười đẩy mặt anh ra:
 - Ham lắm !
- Quốc sung sướng bảo:
- Tháng sau mình cưới nhau nghe. Em thấy được không Khả?
 - Làm gì gấp vậy?
 - Trời ơi ! Cưới vợ thì tính liền tay, ai ngu sao để lâu chứ?
 - Anh đó !
 - Chứ không gọi “ông ” nữa sao? Quốc rút vai hỏi.
 - Muốn không?
 - Ai ngu sao muốn kỳ cục vậy. Nghe tiếng “anh” ngọt ngào không tốt hơn tiếng “ông ” xa lạ đó sao. Em thấy mình cưới được chứ?
 - Để em hỏi ngoại đã.
 - Anh hỏi rồi. Ngoại nội gì cũng vui vẻ tán thành chỉ còn đợi em thôi.
 - Trời đất ! Anh hỏi rồi thật hả? Sao không hỏi ý em? Quốc đưa tay nựng cằm cô, anh cười bảo:
 - Hỏi lúc chưa có gì lộn kìa.
 - Chưa có gì là sao?
 - Thì lúc em vào làm cô giáo của Thi Đình đó.
 - Em đâu có thích anh, cưới làm gì? Lãng ồ.
 - Thì từ từ rồi sẽ thương, anh đẹp trai thí mồ, thương không hết....
- Kiến Quốc bắt gặp ánh mắt bất mãn của Khả. Anh cười vuốt má cô:
- Nói chơi chứ anh hỏi ý ngoại hơn hai tháng nay thôi mà.
 - Lỡ em không đồng ý thì sao?
 - Làm gì có chuyện đó.
 - Sao anh dám quả quyết như vậy? Khả Khả tra gan.
 - Kinh nghiệm chiến trường mà em. Bây giờ có kết quả tốt đẹp như em thấy đó. Không phải là dự đoán của anh tốt hay sao? Khả giận dỗi lặn ra xa, Quốc cười:
 - Em định tránh né anh đến bao giờ đây?
 - Em ghét ai đặt em vào chuyện đã rồi lắm.
 - Tại anh thương em thôi mà. Anh muốn chúng ta kết hôn sớm chừng nào tốt chừng ấy.
 - Anh sợ em đổi ý à?
 - Chứ sao? Ông Hứa Văn gì đó, cứ đi tìm hoài. Anh nóng ruột lắm em biết không?
 - Vậy anh hôn mấy cô đó em không có phản ứng sao? Quốc cười hôn lên má cô bảo:
 - Anh trông sợ phản ứng đó lâu lắm rồi. TỰ em không thèm quan tâm đến anh thôi. Khả liếc anh cười:
 - Không quan tâm mà ở đây hả? Quốc ôm cô vào lòng với niềm vui trọn vẹn trên môi. Ngoài kia mưa có lạnh thế nào, họ vẫn ấm bởi vòng môi trao nhau trong vòng tay thân ái mặn nồng của tình vợ chồng trăm năm gắn bó.

—Hết—

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mot-thoi-vung-dai>